

Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07

sau scrieți-ne pe adresa

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu,
Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Safari In Africa

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WEST, PAT**

Întâlnire în Safari / Pat West

Traducător: Silvia Iorgulescu

București: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-121-030-8

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

PAT WEST

*Întâlnire în
safari*

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

ÎN ATENȚIA CITITORILOR NOȘTRI!

Comandând cinci cărți diferite la **S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE**, strada Teodosie Rudeanu nr. 54, sector 1, București sau la:

– telefon/fax 021-223.63.07,

– www.alcris.ro,

vei primi a șasea carte din cele de mai jos, **GRATUIT**, în limita stocului disponibil.

<i>Sub vraja iubirii</i>	EL și EA	nr. 583
<i>Sărută-mă</i>	EL și EA	nr. 589
<i>Oglinda sufletului</i>	EL și EA	nr. 592
<i>Prețul paradisului</i>	EL și EA	nr. 595
<i>Sub vraja iubirii</i>	ROMANTIC	nr. 583
<i>Madona cu părul de aur</i>	ROMANTIC	nr. 586
<i>Portretul femeii iubite</i>	ROMANTIC	nr. 587
<i>O americană în Mexic</i>	ROMANTIC	nr. 595
<i>Meseria de actriță</i>	ROMANTIC	nr. 613

Important!

În limita posibilităților cea de-a șasea carte poate fi una pe care o doriți din cele apărute în ultimii patru ani.

Încercați și poate reușim să vă facem o bucurie.

Capitolul 1

– Va trebui să iei o decizie cu privire la Impalavlei.

– Doar nu sugerezi că ar trebui s-o vând!

Consternarea și uimirea se puteau citi în ochii ei violeți, migdalați și mari, prea mari parcă pentru chipul ei oval, palid.

Jenny Malloy avea douăzeci și trei de ani și, de fiecare dată când o vedea, se gândea Daniel Bannister, semăna parcă mai mult cu tatăl ei, de curând decedat. Avea aceeași ochi, aceeași frunte înaltă și același frumos contur al buzelor.

Dar mai ales, avea aceeași privire visătoare. Tatăl ei trăise aproape toată viața izolat în mijlocul reverzației sale. Dar tânăra putea spera la o carieră strălucită în domeniul decorațiunilor interioare.

– Poate că asta ar fi cea mai înțeleaptă decizie pe care ai putea-o lua, date fiind circumstanțele, răspunse avocatul, pe un ton care descuraja orice alt comentariu.

Se opri puțin, apoi continuă:

– Cred că ar trebui să știi ceva, draga mea. Nu mai sunt bani, nu mai sunt bani deloc, repetă el. Ultimii trei ani au însemnat o scădere drastică a profitului. Mai mult, s-au investit bani degeaba.

– Mă voi descurca.

Un zâmbet luminos îi apărură pe chip. Daniel Bannister, care o văzuse crescând, fu din nou uimit de drăgălășenia ei.

– Am o carieră, Daniel.

– Și-ți merge bine?

– Destul de bine. Cred că nu voi renunța la ea nici după ce mă căsătoresc.

– Ai stabilit data nunții?

– Nu încă, dar o voi face. Mă întâlnesc cu Bruce diseară.

Amintindu-și tonul ciudat pe care-i vorbise logodnicul său dimineată, fata avu o scurtă ezitare, apoi continuă:

– Spune-mi ce părere ai despre Impalavlei, Daniel.

– Va trebui să hotărâști cât mai repede ce vei face în privința ei, Jenny.

Avocatul începu să deseneze, preocupat, pe o bucată de hârtie. Jenny înțelese că voia să-i evite privirea.

– Ce opțiuni am? întrebă ea, calm.

– Teoretic, ai putea să duci mai departe ceea ce tatăl tău a început. Dar nu cred că teoria va funcționa în acest caz.

Tânăra știa că avocatul are dreptate. Și-l imagina pe Bruce încercând să pună pe picioare parcul și dând greș. Gândul că o astfel de viață avea să însemne, poate, sfârșitul carierei ei nu-i dădea pace.

– Altă soluție?

– Vânzarea.

Pentru câteva minute bune, creoinul se mișcă nervos pe hârtie. Apoi, Daniel privi chipul gânditor al tinerei.

– Și aici vor apărea probleme.

– Nu înțeleg...

Daniel nu răspunse imediat.

– Ce știi despre Impalavlei, Jenny?

Jenny tăcu. Știa că acest loc reprezintă pentru ea "acasă", că aici fusese mereu fericită și că aici se retrăgea de fiecare dată când afacerea ei proprie îi dădea bătăi de cap. Era locul unde fiecare colțișor îi era drag: viața sălbatică, iazurile cu hipopotami care se desfătau leneși la soare, copacii înalți în care-și făceau culcuș vulturii curajoși... Toate astea le știa prea bine și avocatul. Era prietenul cel mai bun al tatălui ei și fusese adesea invitat în rezervație.

– Am impresia că întrebarea nu e atât de ușoară pe cât pare.

– Tatăl tău ți-a vorbit vreodată despre problemele financiare ale parcului?

Conducerea parcului, care era vizitat de turiști, nu fusese niciodată o treabă complicată. Era prea liniștit și prea mic pentru a fi fost vreodată o atracție de seamă, dar avea clienții lui fideli, care-l vizitau an de an. Jenny se simți îngrijorată, fără să știe exact de ce.

– Nu foarte des, mărturisi ea. Nu era necesar. Daniel, cred că vrei să-mi spui ceva. Nu mai prelungi suspansul.

– Ți-l mai amintești pe Martin Adams? Sau erai prea mică pe atunci?

– Îmi aduc bine aminte de el. A fost partenerul tatei și i-a vândut acțiunile când a plecat în America, nu-i așa?

– Da, așa este, aprobă avocatul. Jenny, știi că tatăl tău a încercat din nou să ia legătura cu el... recent?

Jenny fu străbătută de un fior rece.

– Nu, nu știam...

– Impalavlei nu a fost o afacere rentabilă, în ultimii ani. Fără bani – o sumă importantă chiar – tatăl tău ar fi ajuns la faliment.

– Nu știam, șopti tânăra, surprinsă. Tata nu mi-a spus.

– Probabil că n-a vrut să te îngrijeze. Te-a iubit foarte mult... ai apărut atât de târziu, ai fost atât de dorită, încât voia să te protejeze de toate probele mele pe care le-a avut el în copilărie.

Bărbia ei mică se ridică, mândră.

– Aș fi suportat... Tata i-a cerut lui Martin Adams un împrumut?

– Da. A încercat să împrumute bani aici, dar băncile din Africa de Sud l-au refuzat. Impalavlei nu a fost – bărbatul ezită – nu a fost o afacere profitabilă. Până la urmă, Tom s-a hotărât să-i scrie lui Martin.

Cu ani în urmă, înainte de nașterea fetei, Tom Malloy înfruntase un incendiu pentru a-i salva viața lui Martin. Tatăl ei nu făcuse niciodată caz de asta, dar Jenny auzise povestea chiar de la Martin. Faptul că cei doi fuseseră prieteni foarte buni îi făcuse să devină parteneri de afaceri. Iar de când Tom îi salvase viața, Martin îi purta amicului său o recunoștință veșnică, care mergea dincolo de limitele unei prietenii obișnuite. Jenny își dădu seama că această legătură îl făcuse pe fostul partener să-i acorde împrumutul, chiar atunci când băncile i-l refuzaseră.

– Și tata a primit banii? întrebă ea.

– Da. Dar nu de la Martin.

În ochii lui căprui se citea o expresie pe care Jenny nu știa cum s-o interpreteze: ceva între îngrijorare și compătimire... acest ultim sentiment îi păru ciudat.

– Martin a murit cu câteva săptămâni înainte de sosirea scrisorii. Fiul lui însă, i-a scris lui Tom...

– Joshua? îl întrerupse tânăra.

– Ți amintești de el?

– Vag.

Își amintea un băiat slăbuț, cu părul negru și ochi strălucitori, agitat și nerăbdător, mai ales cu fetele. Nu se mai gândise la el de când familia lui părăsise parcul și plecase în America. Înainte ca Daniel să-l pomenească, aproape că uitase de existența lui. În mintea ei rămăsese același băiat năbădăios. Nu și-l putea imagina acum, peste ani, ca bărbat. Și totuși, Joshua Adams avea cu nouă mai mult decât ea... însemna că avea treizeci și doi.

– Și Joshua l-a ajutat pe tata?

– Da. Fără să-i pună prea multe întrebări.

– Înseamnă că loialitatea de altădată este încă vie, remarcă Jenny.

– Da, a fost.

Folosirea verbului la trecut nu-i scăpă tinerei. Nesiguranța ei crescuse.

– Acum, datele s-au schimbat, Jenny. I-am scris lui Joshua.

Jenny trase adânc aer în piept:

– Și a răspuns?

– Nu a avut când, dar trebuie să iei o decizie cu privire la Impalavlei. Dată fiind moartea tatălui tău, nu mai e nimeni care să se îngrijească de locul ăsta. Cea mai bună soluție ar fi să scoți rezervația la vânzare, evident, cu acordul lui Joshua. Banii rămași vor fi ai tăi.

Logica îi spunea că trebuia să accepte adevărul spuselor lui Daniel. Jenny știa deja că nu putea conduce afacerea singură și că singurul mod în care o putea scoate la capăt era să angajeze un manager, un om competent și, evident, bine plătit. Dar pentru așa ceva nu avea bani.

Și totuși, gândul de a vinde Impalavlei o îndurera. Durere care venea din despărțirea de copilăria ei, de cele mai adânci rădăcini. Durere care venea din despărțirea de casa ei, de partea cea mai fericită a vieții sale. Durere care însemna, în sfârșit, renunțarea la o proprietate atât de dragă tatălui ei.

Pentru că Impalavlei fusese nu numai un loc minunat în care să locuiești, ci și o afacere din care se putea trăi, visul de o viață al unui bărbat care fusese înainte doar paznicul locului. Iubise animalele din sălbăticie cu o pasiune vecină dragostei pe care o purtase soției și fiicei sale, și folosisse banii veniți dintr-o moștenire neașteptată ca să cumpere parcul.

Cum s-ar fi simțit Tom Malloy dacă locul său drag ar deveni proprietatea altcuiva? Cineva ale cărui priorități și sistem de valori puteau fi foarte diferite? Nu i-ar fi plăcut deloc, se gândi Jenny. Dar tatăl ei ar fi fost și mai întristat dacă loialitatea sa față de el ar fi împins-o să se înhame la o muncă imposibilă. Oricât de mult ar fi iubit Impalavlei, o iubea pe Jenny mai mult. Tom Malloy nu și-ar fi

dorit ca în Jenny să se dea o luptă atât de puternică între două datorii, în special că tânăra avea acum o carieră și urma să se mărite în scurt timp cu un bărbat care iubea prea puțin sălbăticia.

Cu toate astea, constatarea nu-i alină durerea. Probabil că avea nevoie de timp pentru a lua cea mai înțeleaptă decizie.

– Ce te face să crezi că Joshua va dori să vândă Impalavlei? întrebă ea.

Daniel Bannister o privi cu atenție, urmărindu-i parca gândurile.

– Nu văd de ce ar avea vreo obiecție, răspunse el. Banii pe care i-a împrumutat tatălui tău erau meniți să salveze proprietatea. Știu că Joshua are o avere frumoasă în America, dar sunt sigur că va fi bucuros să investească în ceva mai apropiat de preocupările sale.

"Sau mai rentabil", își spuse Jenny în gând, simțind că încearcă o puternică aversiune față de acest bărbat necunoscut.

– Sunt fericită să aflu că Joshua nu mă va împiedica, zise ea cu glas tare.

– Deci vrei să vinzi totuși?

Ochii fetei se închiseră.

– Poate... nu știu. Pare cea mai bună mișcare și știu că nu pot conduce afacerea de una singură. Și totuși...

– Totuși... insistă avocatul.

– Mă întristează gândul că trebuie să vând. Ești singura persoană care mă poate înțelege... Daniel, am nevoie de puțin timp... Moartea tatei...

Bărbatul întinse mâna peste masă și o atinse ușor pe a sa.

– Știu, Jenny, a fost atât de neașteptat...

Dar nu te gânde prea mult, draga mea. Hotărârea va fi și mai greu de luat.

Restaurantul era construit pe unul dintre dealurile care înconjurau Pretoria. În timpul zilei, priveliștea splendidă care se vedea de la ferestrele sale atrăgea o mulțime de clienți. Noaptea însă, localul devenea întunecat și tăcut, primindu-și oaspeții într-o atmosferă ușor adormită. Jenny pricepu că logodnicul său, Bruce, alesese momentul serii pentru întâlnirea lor, la adăpost de luminile și zgomotele zilei, pentru a respecta doliul tinerei.

Tom Malloy îl văzuse numai o singură dată pe Bruce. Cuplul petrecuse un sfârșit de săptămână la Impalavlei. Jenny nu apucase să discute cu tatăl ei între patru ochi și să-l întrebe ce părere avea despre viitorul ei soț. Cele două zile fuseseră foarte încărcate. Jenny, mândră de casa ei și de animalele care trăiau acolo, își plimbase logodnicul peste tot. Abia mai târziu, pe drumul de întoarcere la Pretoria, își dăduse seama că nu apucase să vorbească deloc cu tatăl ei despre Bruce. Poate data viitoare, își spusese ea, aveau să discute și asta.

Dar nu mai existase "data viitoare". Tom Malloy fusese rănit de un bizon și infecția se răspândise repede. Jenny ajunsese la spitalul din Nelspruit, micul orașel de lângă Impalavlei, doar pentru a-și lua rămas-bun de la tatăl ei.

Tata l-ar fi plăcut pe Bruce, se gândi Jenny privindu-și logodnicul. I-ar fi plăcut căldura lui și simțul umorului, tandrețea lui și sensibilitatea, calități care îi erau de mare ajutor în munca de fotograf de interioare. Bărbatul colabora cu numeroase reviste de decorațiuni. Tatăl ei fusese un om care iubea spațiul deschis, natura. Cariera lui Bruce îl purta din când în când în exterior, dar în general rămânea în cadrul intim al zidurilor caselor. Dar erau și destule trăsături comune între cei doi, caracteristici compatibile.

În această seară, logodnicul ei părea preocupat de ceva. Amintindu-și ciudatul ton cu care-i vorbise de dimineață, Jenny se întrebă ce anume îl neliniștea. Buzele lui erau strânse, iar ochii lui priveau dincolo de ea. Tânăra se aștepta să discute despre data nunții. Bruce trebuia să fi înțeles sentimentul ei de adâncă singurătate, acum că singurul ei sprijin pe lume murise, și nevoia de a se apropia mai mult de el. În ce o privea, nu mai dorea să aștepte.

Tatăl ei nu și-ar fi dorit ca un doliu prelungit să stea în calea fericirii ei.

Stabilirea datei nunții o preocupase încă de când Bruce venise s-o ia de acasă. Era sigură că aveau să discute despre asta. Acum, sesizând în atitudinea lui o schimbare pe care nu o putea înțelege, Jenny voia să priceapă ce se întâmplase.

– Pari preocupat, dragul meu, spuse ea, încet, dar cu o fermitate care făcea parte din felul ei de a fi.

Capul frumos al bărbatului avu o mișcare bruscă, iar ochii lui străluciră ciudat. Oricare ar fi fost motivul îngrijorării lui Bruce, trebuia să se aștepte la ceva grav. Jenny îl cunoștea destul de bine

pentru a descifra semnele unei catastrofe în gesturile sale. Își dădu seama că tremură.

Pentru câteva clipe, ochii lui căprui se afundară într-ai ei. Jenny avu impresia că logodnicul ei părea și mai enigmatic.

– Bruce?...

Bărbatul înfipse cu un gest nervos furculița într-o bucată de carne. Ridică furculița, dar o lăsă repede jos. Ochii lui o priviră cu teamă și fermitate.

– Jenny, trebuie să plec departe pentru o vreme.

– Departe?

Fără să înțeleagă de ce, fata își simți gâtul uscat.

– Unde?

– La Cape Town. Hermanus, mai exact.

– Ai un contract?

Bruce făcu o scurtă pauză înainte de a răspunde, iar Jenny înregistră îndată această ezitare.

– Într-un fel, da.

– Super! zise ea, cu o veselie forță. Va fi perfect pentru amândoi!

– Nu înțelegi, răspunse Bruce, stânjenit. Voi pleca singur.

Ah, se gândea la cariera ei, la proiectul pe care tocmai îl începuse – decorarea unui duplex aflat într-una din noile clădiri moderne care dominau cerul Pretoriei. Asta era, deci. Altruismul era una dintre calitățile lui de seamă.

– Dacă te gândești la lucrarea mea... începu ea.

– Nu e asta, răspunse el, tăios.

– Bruce... dragule... voi merge cu tine.

– Voi pleca la sfârșitul săptămânii.

Da, înțelegea. Nu mai aveau timp pentru căsătorie. Jenny înțeluse în sfârșit sau credea că a înțeles. Bruce nu o grăbise, nu-i ceruse să facă dragoste cu el de atunci, de la prima sa tentativă, petrecută la începutul relației. Îi acceptase principiile și se mulțumise să aștepte. Iar acum, aceste principii se întorceau împotriva ei.

– Voi veni cu tine. Duplexul mai are nevoie de finisări și abia apoi mă pot apuca de treabă. Dragul meu, ne putem căsători la Hermanus. Acum... că tata... acum că nu se mai află printre noi... nu mai trebuie să ne căsătorim la Pretoria.

Urmă un lung moment de tăcere penibilă. Când Bruce se hotărî să deschidă din nou gura, vocea lui era joasă, compătimitoare.

– Am vrut să te scutesc de asta, Jenny, dar văd că nu am nici o șansă. Mă obligi să spun lucrurilor pe nume. Voi pleca fără tine.

Sângele din obrajii fetei dispăru brusc. Jenny își simți picioarele moi și își dădu seama că, dacă nu ar fi stat jos, ar fi leșinat.

– Ce vrei să spui? șopti ea.

– Voi pleca singur.

– Și... asta înseamnă că nunta va fi anulată?

De data asta, ochii lui îi ocoliră privirea.

– Nu am spus asta. Dar am nevoie de timp. Vreau să fiu singur... Jenny, draga mea... cred că amândoi avem nevoie de timp.

Cât de oarbă fusese! Cât de proastă! Semnele fuseseră atât de clare și ea le ignorase atâta timp. Împotrivirea de a fixa data nunții, răceala săruturilor sale... Acest ultim semn îl pusese pe seama generozității lui Bruce, care știa că fata nu voia să facă încă dragoste cu el. În câteva secunde, toate iluziile îi fură spulberate.

– Deci, între noi totul s-a terminat? spuse ea.

– Nu, Jenny. Doar că... ar trebui să ne mai gândim. Amândoi ar trebui să stabilim ce ne dorim cu adevărat.

Oare chiar Bruce vorbea? Bărbatul avea o expresie rușinată, iar ochii lui, vorbele lui îi erau străine. Relația lor însemnase atât de puțin pentru el, încât acum, când era terminată, nu găsea curajul să-și asume responsabilitatea și se ascundea în spatele unor scuze penibile?

Jenny își scoase încet inelul de logodnă de pe deget și se ridică în picioare. Îi azvârli inelul pe masă... inelul care însemnase atât de mult cândva.

Încercă să se îndepărteze de masă, dar mâna lui îi prinse încheietura.

– Jenny! Jenny! Așteaptă puțin.

– De ce?

Clipind ca să înlăture lacrimile care i se adunaseră în ochi, îl privi neclintită, înfruntându-l.

– Nu trebuie să exagerezi importanța acestei despărțiri. E doar... se opri el, căutându-și cuvintele, e doar o separare. Temporară.

Tinerei i se făcu milă de el. Dragostea ei pentru el o făcuse să vadă numai calitățile bărbatului. Pentru prima dată își dădu seama că se simțea vinovat și confuz, incapabil să ia o decizie și să-și asume responsabilitatea pentru ea. Voia ca ea să nu-l condamne, chiar și după ce o respinsese cu atâta cruzime.

– Nu, Bruce.

Poate că ne vom împăca, nu știu... dar pentru moment, e mai bine să păstrezi inelul.

Mâna lui îi eliberă brațul, surprins. Buzele bărbatului rămăseseră întredeschise, ca și cum ar fi vrut să adauge ceva. Dar Jenny nu mai așteaptă să vadă ce are de spus. Plecă de la masă repede, fără să privească înapoi.

Luă un taxi care o duse până în fața clădirii în care locuia. Se urcă în lift și apăsă butonul pentru etajul șapte. Se simțea eliberată, mândră că-și recăpătase independența și că pricepuse în sfârșit că nu trebuia să se bazeze pe nimeni altcineva decât pe ea însăși.

Dar când deschise ușa apartamentului, i se păru că singurătatea o copleșește. Înăuntru era pustiu. Iar această singurătate i se păru atât de intensă, încât crezu că-i poate simți mirosul, că-i poate da o formă. Se așază pe un scaun, cu picioarele slăbite.

Numai mândria o ajută să treacă peste următoarea jumătate de oră. Mândria și hotărârea de a nu recunoaște, nici în fața lui Bruce, nici față de sine însăși, cât de mult o afectase despărțirea.

În casă era întuneric. Se ridică și aprinse o mică lampă, scaldând într-o stranie lumină o parte a încăperii.

Pustietatea era încă prezentă. Jenny privi în jur. Și totuși, se afla în mijlocul lucrurilor pe care le iubea. Erau acolo fotoliile mari îmbrăcate în creton alb cu flori verzi, covoarele și draperiile în nuanțe de verde, amestecându-și culorile într-un ansamblu frumos și proaspăt, care făcea ca apartamentul ei să rămână confortabil și plăcut chiar și în zilele foarte călduroase ale Pretoriei. Erau la locul lor și tablourile, colecția de artă africană pe care își cheltuisese salariul pe mai multe luni...

În fiecare zi lucra pentru a crea locuințe frumoase pentru alții. Lua în considerare întotdeauna gusturile și preferințele clienților,

ca și stilul lor de viață. În casa ei, căutase să facă un loc pe gustul său, în care să se exprime câte o părticică din caracteristicile ei importante.

Până azi, acest loc i se păruse un fel de rai personal. Singurul în afară de Impalavlei unde se simțea cu adevărat acasă. Nu înțelegea de ce evenimentele ultimei ore schimbaseră total acest spațiu. De ce i se părea gol, fără viață? Pentru că, poate, Bruce făcuse și el parte din acest loc. Stătuse pe acest scaun, citise cărțile ei...

Se ridică brusc și se duse la fereastră. Clădirea în care stătea se afla în colțul unei intersecții aglomerate. Privi strada agitată și zgomotoasă, farurile mașinilor și neoaiele colorate. De obicei, îi plăcea vitalitatea străzii, dar astăzi se simți iritată și atacată de traficul intens. Zări pe trotuar un cuplu tânăr, care se plimba ținându-se de mână. Priveliștea îi reaminti propria nefericire și Jenny își dădu seama că nu poate scăpa de sentimentul pustietății atâta vreme cât amintirile rămâneau închise în acest apartament.

Nici nu-și dădu seama când începu să se gândească la Impalavlei.

Trecuseră numai câteva ore de la conversația ei cu Daniel Bannister, dar trauma despărțirii i-o alungase din minte.

Acum, și-o reaminti și fu copleșită de o ciudată nostalgie. În fond, Impalavlei fusese casa ei dragă până la vârsta de optsprezece ani.

Își aminti frumusețea nopților de acolo. Putea vedea cu ochii minții clădirea în care tatăl ei avea biroul și în care se aflau apartamentele, scaunul în care acesta se odihnea după lăsarea întunericului, fumându-și pipa și citind la lumina lămpii.

Să vândă Impalavlei – după cum o sfătuisese avocatul – i se păruse azi-dimineață un sfat înțelept, pentru că nu-l putea vedea pe Bruce stabilindu-se acolo. Dar acum, acest obstacol nu mai exista.

Jenny nu putea administra parcul singură, avocatul o avertizase și asupra acestui lucru. Viața ei se afla la Pretoria. Ruptura de Bruce nu schimba cu nimic faptul că avea o carieră.

Și totuși, nici aceasta nu putea fi o piedică importantă. Trecuse adesea prin perioade de îndoială legate de parcursul vieții ei profesionale, îndoieli pe care încercase să le înțeleagă și să le minimalizeze. Își iubea munca, îi plăcea să experimenteze noi posibilități de îmbinare a texturilor și culorilor, o atrăgea oferta atât de vastă de mobilier și decorațiuni cu un stil aparte. Dar în ultima vreme nu avusese foarte multe idei noi și fiecare nouă amenajare se deosebea de cea dinainte numai prin câteva detalii. Dar, chiar dacă ajunsese într-un punct în care menținea aceeași linie, știa că însemna numai o fază, prin care treceau poate toți ceilalți colegi de breaslă.

Nu-și va pierde niciodată dragostea pentru frumos, dar credea că în viața ei e necesară o schimbare. Sperase că mariajul avea să-i ofere schimbarea de care avea nevoie. Acum, se întreba dacă nu cumva o schimbare de altă natură n-ar fi fost mai productivă. Dacă nu pentru cariera ei, măcar pentru viața ei personală.

Daniel Bannister nu credea că poate conduce singură rezervația și, nevăzându-se nici ea în stare de așa ceva, nu discutaseră argumentele pro și contra. Dar, pentru prima dată, realizează că bătrânul ei prieten greșea. Putea să conducă Impalavlei. Locuise acolo suficient de mult timp pentru a-și aminti în amănunt activitățile tatălui ei.

Soneria telefonului o trezi la realitate și, preocupată, Jenny intră în casă.

– Jenny?

– Da, Bruce?

– În legătură cu...

– Te rog, nu mai avem ce discuta.

– Ba da. Despărțirea asta... nu înseamnă un punct final în relația noastră.

Și totuși, exact asta însemna. Constatarea aceasta o făcu pe Jenny conștientă de absurditatea convorbirii.

– Jenny!

Tânăra tăcu.

– Bruce, totul s-a terminat.

Fu uimită de duritatea tonului ei.

– Nu. Avem doar nevoie de timp. Am să-ți scriu, Jenny.

Iată că începuse să se roage de ea.

– Nu cred că scrisorile tale vor ajunge...

– Pleci undeva?

– Mă duc acasă. La Impalavlei.

Se lăsa tăcerea. Jenny își imagină chipul uimit al bărbatului. Realiză că Bruce se plictisise de moarte în weekendul petrecut la rezervație și se întrebă de ce nu văzuse acest lucru la timp.

– Ești nebună, zise el în cele din urmă.

Avea dreptate, își spuse ea. Probabil că până mâine dimineață va uita că s-a gândit la asta.

Dar a doua zi dimineață gândul la Impalavlei devenise și mai puternic.

Capitolul 2

Avocatul avu aceeași reacție ca Bruce, dar exprimarea lui fu mai grijulie:

– Mai gândește-te, Jenny!

– Nu, Daniel.

Mica bărbie se ridică și Daniel recunoscu în acest gest ceva din încăpățânarea prietenului său, Tom Malloy. O privi gânditor:

– Ai reflectat bine?

– Foarte bine.

Nu-i spusese că nu dormise nopți întregi și că pustietatea căminului său o făcuse să se gândească la locurile copilăriei cu dragoste și speranță.

– Daniel, n-am fost niciodată mai sigură de ceva, zâmbi ea.

– Înțeleg, zâmbi avocatul la rândul lui. Cunoști domeniul Impalavlei la fel de bine ca mine... ca tatăl tău. Nu e nevoie să-ți spun ce responsabilitate înseamnă administrarea lui.

– Dar încerci să mă faci să mă răzgândesc.

Și nu pricep de ce. Ipalavlei înseamnă pentru mine acasă. Voi fi fericită acolo, știi asta...

Tânăra se opri. Expresia celuiilalt o făcu să se simtă nesigură.

– Știi asta, Daniel, repetă ea.

Bărbatul nu-i răspunse imediat. Privirea lui o întâlni pe a ei, fermă, neclintită.

– E ceva ce nu ți-am spus, Jenny. Azi-dimineață am primit o scrisoare.

– Joshua Adams, șopti ea.

– Joshua Adams, aprobă avocatul. Vine aici, în Africa de Sud. Vrea să vadă parcul.

– Presupun că nu e o vizită de curtoazie...

– Joshua e un om de afaceri și, după cum ți-am spus ieri, datele problemei s-au schimbat.

– Pot să văd scrisoarea? întrebă ea, întinzând mâna.

Conținutul nu o surprinse, dar o fascină scrisul. Îndrăzneț, rapid și nerăbdător parcă, exprima întreaga personalitate a unui om puternic și încrezător în forțele sale. Un om obișnuit să dea ordine și să înfrângă rezistența adversarilor. Mâna fetei începu să tremure vizibil.

– Lasă-mă să negociez eu cu el, Jenny, spuse Daniel, după ce luă înapoi scrisoarea. Sunt avocatul tău. Dacă Joshua e de acord, vom începe demersurile pentru vânzare.

– Nu.

– Bine, zise bărbatul, calm, cu un ton admirativ.

Stătură încă multă vreme de vorbă. Daniel Bannister nu mai încercă să-i schimbe planurile.

Dar erau câteva chestiuni pe care trebuia să le știe.

Jenny se pregătea să plece, când avocatul întreabă:

– Decizia ta are vreo legătură cu Bruce?

Ochii lui exprimau simpatie și înțelegere. Daniel era singura persoană căreia nu-i putea oferi un răspuns evaziv. Ar fi ghicit oricum adevărul.

– Aseară, poate ar fi avut, răspunse ea încet. Dar nu acum. Mă voi duce la Impalavlei pentru că acolo vreau să mă duc. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Daniel.

– Știi. Ți doresc tot binele din lume, Jenny, draga mea, zâmbi avocatul.

Când Jenny ajunse la Impalavlei, era aproape seară. Era unul dintre momentele ei preferate. Stând în mașina care o luase de la gară, privea afară la umbrele care se alungeau pe pământ, spunându-și că alegerea de a se întoarce acasă fusese corectă. Mașina se apropie de o turmă de gazele. Urechile lor erau ciulite, iar ochii priveau curioși, în alertă.

– Te rog, oprește, spuse Jenny.

– Sunt doar gazele, răspunse George, șoferul, privind-o nerăbdător, dar încetind totuși.

Jenny înțelegea de ce. Aceste animale erau foarte răspândite în rezervație. Să vezi un leu însemna că ești norocos. Un elefant sau o girafă, greu de zărit și ele, îți dădeau fiori de emoție. Dar gazelele se aflau peste tot.

Și tocmai de aceea și insistase să le vadă. Pentru că gazelele însemnau "acasă".

– Doar gazele, aprobă ea. George, ce bine e acasă!

Dinții albi ai bărbatului sclipiră când zâmbi. George, mâna dreaptă a tatălui ei, locuise la Impalavlei dintotdeauna. Știa că moartea lui Tom îl îndurerase profund și că se întreba cum avea să-l afecteze acest eveniment nefericit. Dacă rezervația ar fi fost vândută, noul proprietar ar fi putut să nu-l mai păstreze în funcție. George era deja bătrân. Era fericit că Jenny se hotărâse să preia conducerea parcului.

Fiecare părtică de drum îi era cunoscută fetei. Ajunseră aproape de casă, când Jenny spuse, încurcată:

– Pare altfel... mai puțin vesel totul...

– A fost un an prost, domnișoară Jenny, răspunse bărbatul, cu o privire tristă.

– Nu a plouat?

– Puțin.

Animalele depindeau de ploaie și Jenny își amintea momentele în care tatăl ei era foarte îngrijorat de lipsa precipitațiilor. Albia râului era din ce în ce mai îngustă, cu fiecare an care trecea.

Dar dacă seceta era un fenomen îngrijorător, Jenny știa că era și trecător. În alți ani, ploia cădea din abundență și parcul era din nou plin de animație. Când nu ploua, animalele migrau către Parcul Național Kruger sau către alte rezervații particulare, unde apa era suficientă.

Tom Malloy ajunsese să accepte aceste fluctuații cu înțelepciunea unui filosof. Înțelegea că natura are legile ei și nu se răzvrătea. Dacă într-un an nu ploua, știa că în cel următor lucrurile se vor schimba. Ploaia avea să cadă din nou și gropile aveau să se umple de apă, iar animalele aveau să se întoarcă acasă mai numeroase.

Jenny se acomodase cu toate acestea din copilărie. Când casa se zări în fața lor, Jenny uitase deja îngrijorările legate de secetă. Ca de fiecare dată, tânăra aprecie în gând locul ales de tatăl ei pentru amplasarea taberei. Urcată pe un deal, cu un râu care curgea chiar prin fața ei, casa beneficia de o priveliște minunată. Vizitatorii puteau pândi de acolo de sus, cu binoclul, apariția vreunui animal, și chiar sălbăticiunile veneau să se adape în acest loc. Gazelele și antilopele grațioase, babuinii caraghioși și elefanții impunători.

Tabăra nu se schimbase, se gândi Jenny. Priveliștea era aceeași ca întotdeauna: liniștită, senină, rustică. Era... acasă. Doar un lucru lipsea – cel mai important. Înainte, tatăl ei îi ieșea în întâmpinare, cu zâmbetul pe chip. Deși în ultimii ani fusese slăbit, zâmbetul de bun venit rămăsese același. Acum...

Jenny clipi des, încercând să usuce lacrimile. Oamenii aveau să-i ureze bun venit și nu voia să-i întristeze.

Deschise portiera, făcându-și în gând o promisiune: Impalavlei va prospera. Și, fără nici un motiv, se gândi la Joshua Adams și la scrisoarea lui.

Era cald, dar pentru o clipă Jenny se simți pătrunsă de frig. Emoțiile și stresul ultimelor săptămâni – moartea tatălui, despărțirea de logodnic – o epuizaseră. Altfel, de ce o simplă scrisoare o enerva atât de tare? Se forță să zâmbească și păși mândră în casă.

Jenny se obișnuia repede cu viața la Impalavlei. Personalul, care lucra de ani buni aici, îi acceptă bucuros ordinele. De altfel, nici nu avea prea multe ordine de dat. Cu timpul, se stabilise o rutină care funcționa satisfăcător, astfel că nu exista nici un motiv de schimbare.

Era ocupată mai mereu. Tatăl ei se ocupa personal de treburile administrative și de parcul ca atare. Odată, angajase o femeie pentru munca de birou, dar cum bugetul era limitat, preluase și aceste îndatoriri – corespondența, facturile, achizițiile. Tot așa proceda și Jenny acum.

În prezent, se aflau trei oaspeți în rezervație. Familia Andreson, un cuplu din Pretoria, care venea din când în când aici ca să scape de aglomerația orașului. Cel de-al treilea vizitator era un bătrân prieten al lui Tom Malloy, un tip excentric care stătea bucuros ore întregi pândind apariția animalelor și cercetând bazinele cu apă. Din cele opt apartamente, șase nu erau ocupate. Jenny verifică rezervările viitoare și realizează că erau regulate, dar foarte distanțate. Majoritatea numelor îi erau cunoscute; erau oameni care veneau la Impalavlei an de an.

La sfârșitul obositoarelor zile, Jenny stătea adesea lângă gard, privind în depărtare și gândindu-se cât de mult se schimbase viața ei în numai câteva săptămâni. Pretoria și cariera ei i se păreau acum ca făcând parte dintr-o altă viață. Tot ce-i rămăsese, adusese cu ea aici. Vânduse câteva piese de mobilier, dar nu pe toate, iar covoarele, perdelele, cărțile se aflau acum în camera ei din tabără.

Bruce îi trimisese o carte poștală și, în afară de acest semn de viață, nu mai știa nimic despre el. Se străduia să nu se gândească la el, pentru că respingerea lui o durea încă. Totuși, ajunsese la concluzia că durerea pe care o simțea se datora mai degrabă mândriei rănite decât sentimentului că pierduse ceva important. Poate că, așa cum spusese chiar Bruce, separarea lor va duce la o relație mai bună decât aveau înainte. O parte din ea continua să se

mintă. Dar rațiunea îi spunea că dacă Bruce avea nevoie de un timp de gândire în singurătate și ea de asemenea, însemna că rezultatul avea să fie același ca în momentul despărțirii.

Într-o dimineață, la trei săptămâni după sosire, Jenny planta un copăcel, când camerista o chemă de urgență la recepție. Un străin aștepta s-o vadă.

Tânăra își scoase mănușile, gândindu-se cine putea fi. Se întreba dacă trecuse cu vedere o rezervare importantă. Dar verificase toate sosirile...

Își aranjă în grabă părul și plecă spre recepție. Se opri în ușă, zărind, privind visător pe fereastră, un bărbat înalt, cu umeri lați și constituție athletică. Părul negru și cârlionțat îi ajungea până la gulerul cămășii. Stătea cu mâinile în buzunare, iar Jenny găsi această poziție de-a dreptul impertinentă.

Când se întoarse însă, inima fetei tresări. Chipul lui era foarte frumos, poate cel mai frumos din câte văzuse. Pe fața lui se putea citi o expresie de forță reținută. Ochii săi erau inteligenți și zâmbitori. Cu toate astea, nu părea amuzat. Dacă se putea citi ceva în privirea lui, atunci era vorba de neplăcere.

Probabil că nu era un tip obișnuit. Jenny se uită în registrul cu rezervări. Dacă îi afla numele, poate că îl va recunoaște.

– Bună ziua, zise ea, încercând să-i găsească numele în registru.

– Joshua Adams, replică el tăios, dar cu o notă de amuzament.

Bună, Jenny Malloy.

– Joshua! exclamă ea.

Ce proastă fusese! Ar fi trebuit să ghicească imediat cu cine avea de-a face.

Încercând să-și revină, spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Ești la fel de nerăbdător ca întotdeauna!

– Iar tu ești la fel de degajată... răspunse el, în glumă.

Apoi, privind-i trupul îmbrăcat în blugi strâmți și un tricou care-i scotea în evidență sânii, adăugă:

– Deși, în anumite privințe, te-ai schimbat!

Tânăra simți că roșește. Se simțea mică în prezența lui.

– Daniel Bannister mi-a spus că vei veni.

– Ah! De fapt, mă așteptai...

Jenny nu pricepu de ce cuvintele lui o stânjeniră, nici de ce se simțea atât de încurcată.

– Desigur, răspunse ea rece, am văzut scrisoarea de la tine. Dacă ai fi anunțat data sosirii, aș fi trimis pe cineva să te ia de la gară.

– Dar ți-am scris...

– Nu am primit nimic, zise ea, uimită.

– De când nu ți-ai mai verificat cutia poștală? spuse el, disprețuitor.

– Cutia poștală?

Jenny își aminti că exista una, la câteva mile distanță. George trebuia să se ducă acolo în fiecare dimineață, dar acest lucru nu se prea întâmpla. Nu exista o corespondență atât de asiduă încât să justifice efortul.

– Acum două zile, se apără ea.

– Atât de curând? întrebă el, politicoș.

– Dacă știam că e ceva urgent, m-aș fi dus chiar eu.

Bărbatul ridică din sprâncene, punând în mod evident la îndoială spusele ei.

– Impalavlei duce lipsă de mașini, izbucni ea.

– Asta, răspunse Joshua, sunt gata să cred.

Jenny îi urmări privirea. Biroul nu se schimbase deloc în ani de zile. Îi era atât de familiar, încât tânăra nu-și putea da seama de defectele lui. Dar acum, urmărind privirea musafirului, îl văzu pentru prima oară cu alți ochi. Observă mobila desperecheată și covorul învechit; tablourile în culori palide, lipsite de imaginație; pe birou, se afla o vază cu flori uscate, care fusese cândva un frumos aranjament, dar acum era complet prăfuit. Pe peretele din fața ușii se afla un cap de gazelă; coarnele ei erau crăpate, iar privirea acesteia era de-a dreptul terifiantă. La fel ca tablourile, mobila și florile uscate, și acesta avea nevoie de o schimbare.

Era ciudat că avusese nevoie de privirea disprețuitoare a bărbatului pentru a deveni conștientă că încăperile necesitau privirea ei de specialist în decorare. Era, se pare, adevărat, că obișnuința poate întuneca percepția. Iată că nu-și dăduse seama de necesitatea unei renovări. Dar acest lucru trebuia să rămână secret, cel puțin față de Joshua Adams.

Încercă să-i ignore remarca și întrebă:

– Cât vei sta? Câteva zile?

Colțurile gurii lui se ridicară într-o expresie malițioasă.

– Mai mult!

Cât oare? Jenny era gata să-l întrebe, dar se abținu. Uitându-se la chipul lui expresiv și foarte frumos, simți o emoție inexplicabilă. Strânse din dinți și se strădui să spună, cu un chip lipsit de expresie:

– Deci, îți voi oferi o cameră...

– Dacă ai vreuna liberă, da.

Răspunsul lui politicos nu lăsa să se vadă faptul că știa de existența celor șase camere libere. Și totuși, Jenny fu sigură că bărbatul cunoștea adevărul.

Tânăra se îndreptă spre ușă și spuse, cu o răceală care nu-i era deloc caracteristică:

– Mă duc să văd dacă pot pregăti ceva.

Fără să aștepte replica oaspetelui, ieși din birou, demnă. Știa deja care apartament îi va reveni lui Joshua. Patul era făcut și camerele curate. I-ar fi putut arăta chiar acum drumul, fără să-l mai pună să aștepte. Așa ar fi procedat cu oricare alt musafir. Impalavlei era un loc recunoscut pentru ospitalitatea sa, iar Jenny voia să ducă mai departe această tradiție.

Dar ceva din atitudinea bărbatului o făcu să nu-l primească binevoitoare. Pe de altă parte, se simțea mai bine trimitând pe cineva să-l cazeze în locul ei. Poate pe Anna... După ce îi dădu femeii toate instrucțiunile necesare și o rugă să-i trimită musafirului în cameră sandvișuri și ceai, Jenny, rămase singură. Își privi uimită mâinile. Păstrase încă mănușile de grădinărit... se putea întoarce la copacul ei... Dar, deși nu mai avea nimic de făcut în următoarele ore, entuziasmul ei scăzuse drastic.

Se duse în camera ei, aflată în clădirea principală. Întâlnirea cu Joshua Adams o neliniștise. Ar fi trebuit să se întoarcă la grădinărit, își spuse. Dar în sinea ei știa că simțea nevoia să fie singură, în intimitatea camerei sale, unde putea evita riscul de a-l revedea pe Joshua.

Vederea camerei o făcu să se simtă mai bine.

Dar nu remarcă, la fel ca de obicei, frumusețea lucrurilor pe care le adusese cu sine de la Pretoria. Se îndreptă direct către oglindă.

Era mai devastată decât ar fi crezut. Părul negru îi stătea în dezordine, iar fruntea îi era murdară în locul unde se ștersese de transpirație. Obrajii roșii erau pudrați de praf, iar ochilor săi le lipsea seninătatea obișnuită. Nu recunoștea expresia lor ciudată și nu o putea defini.

Se așază la masă și continuă să-și privească imaginea în oglindă. Era la fel de relaxată cum și-o amintea, spusese Joshua, mințind, desigur. Lovi cu putere tăblia mesei, într-un acces subit de mânie. Nu conta că după tot acest timp o văzuse astfel, că impresia pe care i-o făcuse acum va dura pentru toată viața... Și totuși, ciudat, dar conta. Conta mai mult decât voia să-și mărturisească sieși.

Pentru că Joshua se schimbase. Băiatul slăbuț de altădată devenise un bărbat în care nu-și mai recunoștea prietenul de joacă din copilărie, un bărbat a cărui vedere provocase asupra ei un puternic impact. Jenny nu avu nevoie să petreacă prea mult timp în prezența lui pentru a-și da seama că bărbatul radia forță, o forță născută din siguranța de sine. Iar alături de această calitate... existau atuurile sale fizice. Era un tip viril și probabil mândru de bărbăția lui, la fel cum probabil era mândru de hainele sale bine croite.

Era diferit de Bruce în toate privințele.

Era un gen de bărbat pe care-l disprețuia, își spuse ea. Logodnicul ei era la fel de masculin ca și Joshua, dar era, de asemenea, un tip sensibil, un gentleman.

Fără să vrea, începu să se gândească la felul cum s-ar simți dacă ar fi sărutată de Joshua. Dar alungă imediat acest gând din minte. Joshua venise la Impalavlei pentru afaceri. Disprețul său pentru locul în care altădată trăise era evident. Dar iată că avea de gând să rămână mai mult de câteva zile. Probabil destul de mult pentru a afla toate informațiile necesare despre starea financiară a parcului. Îl va ajuta cu tot ce va avea nevoie să știe, pentru că îl voia plecat cât mai repede din viața ei. Și asta pentru că-și dădea seama că prezența lui îi putea tulbura liniștea; a ei și a locurilor sale dragi.

Se ridică brusc în picioare, se duse la baie și făcu un duș, apoi se schimbă într-un pantalon albastru și un tricou cu decupaj rotund la gât, care-i scotea în evidență formele feminine ale trupului. Aceste haine nu făceau parte din toaleta ei obișnuită. Probabil că înnebunise, se gândi ea.

Ar fi fost poate mai bine să se schimbe la loc, în blugii ei de zi cu zi. Nu exista nici un motiv pentru care să se pregătească atât pentru o nouă întâlnire cu Joshua.

Dar nu se schimbă. Se așeză la măsuța de toaletă și își pieptănă părul bulclat, de parcă prin acest gest ar fi putut să înlătore starea de nervozitate pe care o simțea.

Auzi o scurtă bătaie în ușă și invită persoana să intre, fără să se oprească din periaj.

Probabil că era cineva dintre angajați, care venise să ceară cine știe ce lămurire.

Mâna i se opri în aer când zări în oglindă chipul lui Joshua. Respirația i se blocă pentru câteva secunde, apoi reuși să tragă din nou aer în piept și se întoarse lent spre musafir.

– Ce cauți în camera mea? întrebă ea, sperând că tonul ei fusese destul de dur pentru a-l face pe acest bărbat lipsit de maniere să înțeleagă faptul că prezența lui o irita.

Zâmbetul lui amuzat îi devenise deja familiar. Îl revăzu când Joshua îi răspunse:

– Dar am bătut la ușă...

– Credeam...

Dar se opri. Nu voia să-i mai explice nimic.

– Ce vrei? zise ea în schimb.

Joshua nu răspunse. Privirea îi alunecă prin cameră și Jenny pricepu că observa cu atenție fiecare detaliu. Câteva secunde bune, ochii lui rămaseră fixați pe un mic ornament din fildeș reprezentând o pasăre – una dintre cele mai iubite piese ale tinerei, deosebit de frumos lucrată. Îi putea vedea ochii în oglindă și expresia lor era aprobatoare. Se simți bucuroasă de această mută admirație a gustului ei și-și aminti imediat că lui Bruce nu-i plăcuse niciodată acest bibelou. Logodnicul ei fusese enervat de prețul imens al acestui mic obiect, exagerat de enervat dat fiind că banii plătiți erau ai ei.

Uitând pentru o clipă de animozitatea dintre ei, Jenny era gata să-l întrebe dacă-i plăcea obiectul. Dar chiar atunci privirea lui se schimbă, concentrându-se asupra ei cu o lucire ironică. Jenny simți că vorbele îi îngheață pe buze. Rămase tăcută, așteptând concluzia privirii lui curioase, care remarcase desigur schimbarea intervenită în înfățișarea ei. Acum, Joshua aflase că fusese stânjenită de faptul că îl primise într-o ținută neîngrijită și că întâlnirea cu el o făcuse să-și reconsidere aspectul. Jenny era convinsă de asta, iar sclipirea

ironică din ochii lui nu făcea decât să-i întărească această convingere. Bucuria ei dispăru ca prin farmec, iar tânăra roși din nou.

– Ce vrei? repetă ea.

Ca și cum nu ar fi auzit întrebarea, Joshua spuse, pe un ton calm:

– Iată un paradox!

– Nu înțeleg, replică ea, după o secundă de uimire.

– Ba cred că înțelegi foarte bine.

Își roti privirea prin cameră încă o dată, apoi se întoarse spre ea și-i explică:

– Cred că îți dai seama de faptul că această cameră e foarte diferită de restul casei.

Zâmbi și chipul lui fu luminat de strălucirea dinților albi.

– Și să nu crezi că mă las păcălit de ochii tăi violeti. Nu ești deloc naivă, domnișoară Malloy.

– Mă ocup cu designul de interior. Ți se pare suficientă această explicație?

Vocea ei sunase nesigură. Jenny încerca să țină pasul cu el, dar era mereu surprinsă. Și apoi, o enervau manierele lui grosolane. Se purta de parcă era stăpân aici, la Impalavlei. Pe de altă parte, un nou și ciudat val de bucurie o cuprinse când își auzi lăudate ideile decorative. I se păru din nou că între acest bărbat și Bruce existau diferențe imense. De exemplu, părerea lui Bruce nu ar fi putut s-o afecteze atât de mult niciodată.

– Te mai întreb o dată: ce vrei, Joshua?

– Mai întâi și mai întâi, să fac un tur al parcului.

– Desigur, spuse ea cu un zâmbet glacial. Putem stabili acest lucru pentru mâine, după micul dejun.

– Vom merge chiar acum, răspunse el.

Jenny îl privi. Întreaga lui ființă respira autoritate. Maxilarele lui puternice, pomeții ușor reliefați, privirea ochilor lui cenușii... era mult prea sigur pe sine, își spuse ea în gând.

Nu avea nici un motiv realist pentru a nu face o plimbare prin rezervație chiar acum. Terminase tot ce avea de făcut și personalul se putea descurca în absența ei. Și totuși, simți că era important să-l refuze. Dacă nu-și impunea punctul de vedere de la bun început, ar fi fost mult mai greu s-o facă mai târziu.

Încercă să-și stăpânească sentimentul de bucurie la gândul că avea să rămână singură cu el atâta vreme. Probabil că acest bărbat obținea aceeași reacție de la orice femeie pe care o întâlnea. Trebuia să-l facă să priceapă că ea nu era una dintre ele.

– Vom merge mâine, insistă ea.

Se aștepta la o reacție violentă, dar aceasta nu veni. În schimb, gestul lui o surprinse și mai tare. Bărbatul întinse mâna, îi prinse încheietura brațului și o ridică de pe scaun, lipind-o de trupul lui. Stăteau atât de aproape, încât îi putea simți căldura trupului și-i putea auzi bătăile inimii. Cum îndrăzne! Acum câteva minute numai se gândise la cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost sărutată de el. În curând, avea să afle.

Dar Joshua nu o sărută, ci zise:

– Nu te lupta cu mine, Jenny Malloy.

Slăbiciunea fetei dispăru. Nervoasă, încercă să-l împingă:

– Întotdeauna ai fost rău cu fetele! îi aruncă ea.

El chicoti.

– Să mergem, răspunse.

Capitolul 3

Se aflau în mașină de mai bine de o oră. Jenny conducea, iar Joshua stătea lângă ea, cu fața întoarsă spre geam. Se întinsese în scaun cât era de lung. Unui străin, poziția lui i s-ar fi părut relaxată. Dar Jenny, care conștientiza că nici ea nu-l cunoștea foarte bine, îl vedea mai degrabă tensionat. Bărbatul se uita cu atenție la fiecare animal, la fiecare copac, la iarba care creștea ici-colo.

Aproape că nu vorbiseră tot drumul. Părea că Joshua uitase de existența ei. Desigur, era doar persoana care conducea, iar atenția lui era exclusiv îndreptată asupra locurilor care i se perindau prin față. Era absurd ca acest gând s-o întristeze.

Bărbatul părea să fi uitat de asemenea și incidentul din dormitor.

Sau, mai bine zis, nu se mai gândea deloc la el. Apropierea fizică dintre ei, care nu durase mai mult de câteva secunde, nu-l impresionase defel. Jenny ar fi vrut să poată spune același lucru despre sine.

Nu se aflase în brațele lui mai mult de câteva momente și nu ajunsese la vârsta de douăzeci și trei de ani fără să fi petrecut mult mai multe clipe în brațele altor bărbați. Mai avusese prieteni înainte de Bruce și deși întotdeauna impusese limite stricte în relațiile sale, existaseră săruturi care-i plăcuseră. Îi plăcea să se gândească la momentul când ea și Bruce aveau să devină soț și soție și când între ei nu va mai exista nici o barieră. Fuseseră și momente în care Bruce vruse să o convingă să facă dragoste... una dintre aceste ocazii îi rămăsese bine întipărită în minte.

Ieșiseră în oraș să danseze, iar ea băuse puțin cam mult vin... Când ajunseseră în apartamentul ei și Bruce o trăsese la pieptul său, gestul îi plăcuse și se lăsase în voia lui. Se sărutaseră, și brațele lui o strânseseră cu puterea dorinței. Bruce o împinsese ușor către canapea și mâinile lui începuseră să-i desfacă fermoarul rochiei. Atunci, se dezmeticise și-l îndepărtase. Vor aștepta până la nuntă, spusese ea, nu pentru prima dată. Sperase că Bruce va înțelege, că o va mângâia și o va ține la pieptul lui. În loc de asta însă, logodnicul ei se ridicase brusc și-i spusese "noapte bună". Jenny își amintea durerea pe care o simțise după plecarea lui și cuvintele pe care acesta i le spusese:

"Suntem oameni mari, Jenny, ce naiba! Dacă mă iubești cu adevărat, comportă-te ca o femeie." Fusesse prea supărat ca să mai asculte protestele ei și refuzase să înțeleagă că toată viața ei știuse că avea să facă dragoste doar cu bărbatul pe care-l iubea și cu care se va căsători.

Vorbele pe care le schimbaseră atunci îi reveniră în minte după ultima lor întâlnire, când părăsi restaurantul, lăsând în urma ei, pe

masă, inelul de logodnă. Se întrebase dacă nu cumva refuzul de a face dragoste cu el l-a determinat să ceară o perioadă de pauză în relația lor. Și chiar dacă atitudinea ei putea părea prostească – până la urmă era mult adevăr în cuvintele lui Bruce, pentru că-l iubea și erau destul de mari pentru a face pasul – știuse că decizia lui nu putea fi în întregime justificată de refuzul de a face dragoste înainte de căsătorie.

Dar nu principiile ei morale și nici comportamentul ei din seara aceea nu i se păreau importante acum, când îl conducea pe tăcutul Joshua prin rezervație. Nici măcar motivele pentru care Bruce alesese să plece. Se gândea la ce ar fi simțit dacă ar fi făcut dragoste cu Bruce. Probabil că i-ar fi plăcut, dar nu atât de mult cum îi plăcuseră cele câteva clipe de fericire în brațele lui Joshua. Era ceva nou, un sentiment pe care nu-l mai trăise până atunci.

Și pe care n-ar fi vrut să-l mai simtă niciodată, își spuse ea. Cel puțin, nu cu Joshua Adams, un bărbat care intrase în viața ei brusc și care avea să plece la fel de brusc, după ce-și termina "investigația".

Conducea foarte încet, pentru ca oaspetele ei să poată vedea animalele. Drumul drept prin nisip nu necesita cine știe ce atenție, astfel că putea strecura o privire către locul unde stătea pasagerul cel tăcut.

Îl vedea din profil. Nasul lui bine conturat, bărbia, aveau aceeași linie fermă, expresivă, ca și chipul lui văzut din față. Chiar și fără să-i vadă ochii, Jenny știa că aceștia erau întunecați și duri. Oare cum arăta când râdea? se întreabă ea. Îl văzuse amuzat, dar zâmbetul lui avea mereu o urmă de ironie. I se părea că e un om care râdea

din toată inima, sincer și deschis, dar bănuia că nu-l va auzi niciodată. Râsul era ceva ce Joshua Adams păstra pentru altfel de persoane, probabil pentru cei apropiați. Pentru prima dată se gândi dacă bărbatul era sau nu însurat. Nu purta verighetă, dar asta nu însemna nimic. Joshua era un om care-și impunea propriile reguli în orice.

Încercă să-și alunge acest gând din minte și-și aminti reacția ei când aflase de importanța pe care Joshua avea s-o capete în viața ei. Avusese un sentiment de teamă, pe care îl crezuse nejustificat.

Acum că Joshua se afla lângă ea în carne și oase, înțelese că instinctul o avertizase pe bună dreptate cu privire la intrarea acestui personaj în viața ei. La început, se temuse pentru Impalavlei. Amintirea băiatului neastâmpărat de altădată, combinată cu senzația pe care o avusese la descoperirea scrisului său nervos, o făcură să-și dea seama că fiul lui Martin Adams nu era o persoană prea comodă. Aceste temeri nu dispăruseră încă – fața lui lipsită de zâmbet și felul lui arogant de a se comporta nu i le putuseră îndepărta.

Dar o nouă teamă apăruse total pe neașteptate, iar această teamă ținea de viața ei personală. Își mută privirea de la el și se concentrează asupra drumului. Nu-l cunoștea decât de câteva ore – experiența copilăriei nu era importantă în acest caz – și iată că deja îi permisesse să se impună în fața ei. Era absolut ridicol.

Puțin mai în față, printre copaci, se zări o umbră mișcătoare de culoare maronie. Jenny, obișnuită cu viața sălbatică de aici, ghici că era vorba despre o antilopă kudu. Bucuroasă de această apariție, care-i schimbă cursul gândurilor, se îndreptă spre zona de copaci.

Pentru câteva secunde, praful făcu imposibilă vederea antipolei. Dar după ce nisipul se risipi, animalul se distinse clar în fața lor. Dacă leul era regele animalelor, atunci kudu era cu siguranță regele antilopelor, se gândi tânăra. Era un exemplar frumos, un mascul cu coarne sinuoase și trup puternic. Mânca nepăsător, aparent nederanjat de mașină sau de praf. Se întoarse însă, și ochii săi negri îi privă neclintiți. Nu părea alarmat. În atitudinea lui era ceva nobil.

– E frumos, nu? comentă ea, întorcându-se către Joshua.

Sprâncenele bărbatului se ridicară, dar ochii lui cenușii aveau o expresie indescifrabilă.

– Foarte, aprobă el.

Era un tip insensibil, se gândi tânăra, încercând să-și ascundă dezamăgirea că priveliștea acesta minunată nu-l impresionase deloc. Kudu continua să ronțăie frunzele copacilor. Jenny ar mai fi stat să admire animalul – de altfel și Joshua spusese că voia să vadă sălbăticiunile – dar dezinteresul bărbatului era evident.

– Vrei să plecăm? întrebă ea, politicoasă.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet ironic, demonstrându-i fetei că avusese dreptate.

– Te rog, răspunse el, la fel de politicos.

După ce mai străbătură o bună bucată de drum, Joshua o rugă să oprească. Jenny privi în jur. Nu se vedea nici un animal.

– Aici? întrebă ea, uimită.

– Da.

Tânăra opri. De când îl cunoscuse, își dăduse seama că Joshua Adams nu era deloc un om obișnuit. Lui Bruce îi plăcea să

vorbească, își explica bucuros acțiunile. În acest obicei se asemana cu mulți alți bărbați pe care Jenny îi cunoscuse în lumea modei sau a designului interior. Era obișnuită cu explicarea pe larg a motivelor, a scuzelor și cu o anumită doză de dramatism în gesturi.

Joshua însă, părea un om căruia nu-i plăcea să vorbească decât dacă era necesar. Își dăduse deja seama de puterea și de autoritatea lui. Deciziile lui nu erau cu siguranță influențate de alții. Deși tânăra era enervată de felul lui de a fi, nu putea să nu recunoască și faptul că îl admira într-un fel.

Se aflau pe o înălțime, de unde se putea vedea până departe parcul. Jenny se întoarse către Joshua. Nu-i putea vedea ochii. Bărbatul lăsase jos geamul și privea afară. Dar tânăra ghici că ceva îl interesează. Așteptă în tăcere lângă el. Nu-și dădu seama cât timp trecuse până când Joshua s-o privească din nou. În ochii lui citi un amestec de sentimente: însingurare și seninătate, emoție și mândrie. Se întrebă de ce tocmai acest loc îi spusese atâtea lui Joshua, la fel cum, tânăra își amintea, îi spusese cândva și tatălui ei. Deodată, Jenny nu mai fu interesată de priveliște. Nu mai avea ochi decât pentru bărbatul de lângă ea. Parcă i se pusese un nod în gât. Iar când el se întoarse pe neașteptate și o privi, o prinse nepregătită.

Nu putu scăpa de senzația de apăsare în gât, cum nu-și putu ascunde prea bine lacrimile care îi inundară ochii.

Pentru o clipă, se priviră intens. Jenny și-ar fi dorit să poată scăpa de ochii lui care o fixau cu o expresie nemaîntâlnită nici la el, nici la altcineva. Era o expresie stranie, emoționantă și îngrijorătoare în același timp, expresia unui om care așteptase

parcă o viață întreagă să vadă o priveliște și descoperise în ea mult mai mult decât se așteptase.

– Mergem? spuse Joshua.

Vocea îi era dură, uscată. Jenny îl mai privi o clipă înainte de a porni motorul, și-și dădu seama că totul era numai în imaginația ei.

Treceau peste albia râului sec, când Joshua îi spuse din nou să oprească. Tânăra fu uimită. Nu era prima dată când conducea pe cineva prin rezervatie. Majoritatea turiștilor era interesată de vederea animalelor, în special a felinei mari, care nu erau ușor de descoperit. Dar Joshua nu se putea încadra în categoria "majorității turiștilor"; Jenny își dăduse seama de asta în repetate rânduri. De ce voise să oprească într-un loc arid și lipsit de orice atracție? Nu înțelegea, dar realiza că bărbatul avea motivele sale. Joshua avea un motiv temeinic pentru orice acțiune.

Albia râului era asemănătoare cu cea care se afla și la intrarea în Impalavlei, asemănătoare cu majoritatea râurilor din parc. Pe nisipul uscat se puteau vedea urme de animale, care căutaseră apă în acest loc. Jenny recunoscuse urmele gazelor, ale antilopelor kudu, ale babuinilor. Mai exista și o urmă veche de elefant.

Ceva mai departe se zăreau câteva gazele, care săpau leneșe nisipul cu picioarele. Jenny le privi cu tristețe. Săpau după câteva picături de apă, care probabil rămăseseră ascunse în nisip. Priveliștea era dureroasă.

– A fost un an lipsit de precipitații, spuse Jenny, mai mult pentru sine.

Mâna bărbatului îi prinse brațul, obligând-o să se întoarcă spre el. În mișcarea lui bruscă era ceva sălbatic.

Ochii lui Joshua clipiră într-o expresie de mânie. Părea foarte diferit de momentele în care stătuseră alături pe culme.

– A fost un an de secetă, repetă el, cu un ton tăios.

– Da. Nu a plouat...

– Deci, nu a fost apă pentru animale.

– Foarte puțină.

Îi era greu să se concentreze în timp ce mâna lui îi strângea brațul.

– Și ce măsuri s-au luat?

– Dă-mi drumul, replică ea.

Bărbatul o eliberă.

Ciudat, dar tinerei îi lipsi acum atingerea lui.

– Nimic, bănuiesc, răspunse, stânjenită.

Expresia pe care o auzi din gura bărbatului nu era una pe care s-o folosești în preajma unei femei. Apoi, Joshua întrebă:

– Ce a făcut tatăl tău atâta timp?

Uimirea tinerei fu înlocuită de furie. Faptul că Joshua Adams venise s-o ajute nu-i dădea dreptul să pună la îndoială calitățile administrative ale proprietarului.

– Ai trăit în America destul pentru a învăța să chemi ploaia? Aici suntem în Africa, Joshua!

– Știu.

Privirea lui avea ceva enigmatic, de parcă mânia tinerei îi arătase o nouă față a ei. Jenny continuă:

– Avem ploi, și avem secetă. Amândouă sunt incontroleabile.

– Evenimentele sunt incontroleabile, admise el. Dar consecințele, nu.

Vorbise pe un ton liniștit, ca și cum ar fi vrut să convingă un copil. Din prima clipă în care sosise la Impalavlei, atitudinea lui fusese autoritară. Era mai mult decât tânăra putea suporta.

– Nu înțeleg ce naiba vrei să spui cu asta, zise ea fulgerându-l cu privirea, dar bănuiesc că te referi la modul în care tata se ocupa de afaceri. Mi-ai spus asta cu fiecare ocazie...

– Poate că ți-am spus.

– Nu ai nici un drept.

– Greșit.

Jenny roși. Cât de proastă fusese să creadă că Joshua venise s-o ajute! Bărbatul căuta doar să-și apere investiția.

– Te referi la împrumut, zise ea.

– Împrumutul a fost mai degrabă un cadou. Dar mi-am dat seama că rezervația este prost condusă... Nu mă miră faptul că Tom Malloy nu a putut obține un împrumut de la bancă. Nu l-ar fi putut niciodată returna.

Vorbea de parcă împrumutul pe care-l oferise era deja o chestiune uitată.

– Presupunând că ai dreptate – deși știu că nu ai – de ce l-ai mai ajutat de tata?

Joshua nu răspunse îndată. Părea c-o studiază. Jenny nu era conștientă de felul în care arăta: ochii violeți, expresivi și atât de mari încât păreau să-i micșoreze fața; buclele rebele care-i cădeau pe umeri dezordonate, în ciuda încercării nereușite de a le netezi; buzele pale și tremurânde...

Își dădu însă seama că privirea lui o intimida. Își aminti reacția provocată de atingerea lui.

– De ce? reluă ea, nu pentru că și-ar fi dorit neapărat un răspuns, ci pentru că nu mai putea îndura tăcerea.

– Știi de ce. Pentru că tata îi era dator tatălui tău.

– Asta a fost demult.

Apoi își aminti că Joshua însuși sărise în ajutorul tatălui ei.

– A fost un gest frumos să-l ajuți pe tata.

– Mulțumesc. Tata nu-și uita niciodată datoriile.

– Este vorba despre loialitate, răspunse fata încet. Dar tatăl tău a murit. Tu ai fost cel care i-a dat tatei o mână de ajutor.

– Tatăl tău ți-a spus asta?

– Nu, Daniel Bannister.

– Înțeleg, zise el, gânditor.

– Te simți obligat să preiei datoriile lui?

– Cred că asta și-ar fi dorit.

– Asta e motivul pentru care ai venit înapoi, când ți-ai dat seama că parcul nu era bine administrat?

Ultimele cuvinte fură rostite cu greutate.

O scurtă ridicare din sprâncene fu răspunsul bărbatului. Jenny și-ar fi dorit să-l plesnească peste față, ca să șteargă expresia lui de amuzament.

Nu mai întâlnise pe nimeni atât de direct. În lumea din care venea, oamenii vorbeau pe ocolite, aluziv, și dădeau veștile proaste cu grijă pentru sensibilitatea interlocutorului. Chiar și Bruce, își aminti Jenny, îi anunțase hotărârea lui de a o părăsi cu menajamente.

Aveau nevoie de timp, spusese el... Și asta însemna că relația lor trebuia să ia sfârșit.

Dar acum nu era momentul să se gândească la Bruce. Joshua se afla în fața ei.

– Deci, nu ești deloc implicat afectiv în afacerea asta? Nu ai nici un sentiment pentru mine? întrebă ea.

Joshua așteptă atât de mult înainte de a răspunde, încât tânăra se gândi că bărbatul voia să ignore pur și simplu întrebarea.

Privirea lui se plimbă în voie pe chipul ei și o făcu din nou să roșească.

– Nu pot spune asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Dar ți-am spus că rezervația n-a fost bine condusă. Impalavlei e aproape de faliment, Jenny. Am mers cu mașina timp de două ore și n-am văzut nici un pic de apă.

– Nu a plouat, ți-am spus doar.

– Da, și din pricina asta parcul e aproape distrus. Trebuie căutată apa în alte părți.

– Unde? La Kruger Park? zise Jenny, nesigură.

– Sau la alte parcuri particulare... dar soluția asta nu e cea mai bună. Ne aflăm în era tehnologiei. Dacă apa refuză să cadă din cer, atunci trebuie să descoperim alte metode pentru a o aduce la noi.

– Tata respecta legile naturii. Sunt ani cu secetă, dar și perioade în care plouă.

– Prostii, rezumă Joshua cu un aer sever. Știi și tu asta. Uită-te în jur. Albiile râurilor sunt secate, bazinele sunt goale... nu va ploua destul pentru a le umple. Și fără apă, nu sunt animale. Fără animale, nu există turiști. Impalavlei nu poate supraviețui.

– Va supraviețui.

– Cum? Când avem numai trei clienți?

În vocea lui Joshua ghici un semnal de alarmă. Maxilarele lui erau strânse. Nu reușise până acum să-l înfrunte și știa că nici acum nu avea vreo șansă.

Poate cel mai alarmant semnal era folosirea pluralului "noi". Daniel Bannister îi dăduse toate informațiile de care avea nevoie, și iată că Joshua i le confirmase. Până de curând, se gândise la el ca la un simplu oaspete, dificil desigur, dar un oaspete. Ultimele lui cuvinte o forțară să accepte noua realitate.

– E adevărat că avem numai trei clienți. Și lipsa apei este un adevăr limpede. Dar Joshua, tata a trecut adesea prin asta.

– Lucrurile s-au schimbat, replică el, zâmbind.

Capitolul 4

După vorbele bărbatului, se lăsă tăcerea. O tăcere care se adâncea ca o prăstastie între ei. Tinerei, mașina i se părea acum prea mică. Simțea că se sufocă. Era de parcă Joshua pusese stăpânire și pe acest loc, umplând aerul cu statura lui imensă, cu atitudinea lui autoritară.

Îi văzu picioarele odihnindu-se la câțiva centimetri de ea. Chiar și prin stofă, forța lor latentă se făcea vizibilă. Sunt nebună, se gândi Jenny. Era, într-adevăr, o nebunie să înregistreze toate aceste amănunte, când chestiuni mult mai grave necesitau atenția ei. Și totuși, îi era imposibil să se concentreze asupra altor lucruri.

Cu un mare efort, reuși să-și desprindă privirea de la pieptul lui puternic și începu să privească în fața ei, la imensa întindere de nisip.

Vor găsi o metodă de a face rost de apă, Jenny era convinsă. Și poate că mai existau surse de apă chiar în parc. Dacă n-ar fi fost, toate animalele ar fi dispărut. Și totuși, era mult adevăr în vorbele

lui Joshua. Ostilitatea pe care o simțea față de el n-o putea face să ignore acest lucru.

– Ce s-a schimbat? întrebă ea, în sfârșit.

– S-au schimbat multe. Uită-te la mine, Jenny.

Ea pufni scurt, dar nu-și mută privirea de la drum. Nu putea să nu-l asculte, dar nu înțelegea de ce trebuia să-i vadă și buzele mișcându-se.

– Ce s-a schimbat? întrebă ea din nou, încordată.

Simți cum mâna lui îi mângâie părul și alunecă de-a lungul bărbiei. În ciuda protestului său interior, Jenny nu se putu mișca, pentru că atingerea mâinii lui îi provoca emoții neștiute.

Presiunea degetelor lui deveni mai puternică. Când îi întoarseră chipul spre el, Jenny nu putu reacționa.

– Ia mâna, șopti ea.

– Desigur, acum că ți-am câștigat atenția.

Dar când bărbatul își retrase brațul, tânăra simți din nou o ciudată dezamăgire.

Se strădui să-l privească, lipsită de expresie. Ochii lui, îngustați sub arcul sprâncenelor, o scrutau. Buzele lui zâmbeau subtil, de parcă i-ar fi priceput efortul și ar fi fost amuzat de el. Părul lui des și negru strălucea.

O suviță rebelă îi cădea pe frunte. La un alt bărbat, poate că această reminiscență băiețească ar fi însemnat un semn de vulnerabilitate, dar Joshua Adams nu era deloc vulnerabil.

– Apa va fi principalul nostru obiectiv, zise el.

– Presupun că vei face mai multe bazine. Știi cum se face asta? întrebă ea, curioasă.

– Nu, dar există experți. Vom umple și bazinele goale și vom încerca să obișnuim animalele cu noile locuri de adăpat.

– Te gândești la toate, comentă ea. Ce alte schimbări vor mai fi? Presupun că vrei să renovezi biroul.

– Această schimbare trebuia făcută de mult. Costurile și eforturile ar fi fost minime.

– Altceva?

Joshua o privi gânditor. Jenny nu înțelegea de ce se simțea neliniștită.

– Vom renova și apartamentele, zâmbi el. Aici, tu vei fi expertul nostru, Jenny. Vom pune geamuri mari în salon și ne vom gândi la posibilitatea de a servi masa clienților noștri.

Ea se uită la el, interzisă.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu obișnuiesc să glumesc în afaceri, răspunse el, distant.

– Pentru tine, Impalavlei nu e decât o afacere, clătină tânăra din cap. Vii aici cu ideile tale de modernizare și crezi că poți transforma un loc liniștit într-un parc de distracții!

– Liniștește-te! îi ordonă el.

– Nu vreau! Cine naiba te crezi, Joshua Adams? Crezi că faptul că i-ai acordat cândva un împrumut tatei îți dă dreptul să poți face ce vrei din căminul meu?

– E vorba despre un împrumut considerabil, explică el.

Jenny își mușcă buzele.

– Considerabil, da... Îl vei primi înapoi!

În ochii lui cenușii apărură o lucire admirativă.

– Ce fată curajoasă! exclamă el. Și prostuță.

Nici măcar în visele tale cele mai frumoase nu mi-l poți înapoia.

Dar Jenny nu cedă:

– Voi reuși, voi găsi un mijloc!

– Chiar dacă ar fi așa, nu-l vreau înapoi, zise el, măsurându-și bine cuvintele.

– Doar nu mi l-ai dat de tot!

– Nu fi naivă! Ochii lui clipiră ironic. Sunt un om de afaceri, Jenny.

– Atunci? Explică-mi, îl rugă ea.

Privirea lui se împlânzi, dar tonul rămase același:

– Voi încerca să refac Impalavlei, să-l transform într-un succes de piață.

– Vrei să-l transformi într-un Las Vegas, asta vrei!

– Nu neapărat, o corectă el. Am sugerat că ar avea nevoie de anumite îmbunătățiri. Nu am spus că vreau să-i schimb profilul.

– Și eu ce rol am în toate astea?

Această întrebare o frământa de când începuseră să discute.

Joshua o studie, gânditor:

– Depinde numai de tine, Jenny.

Își aminti conversația cu Daniel Bannister. Mai avea o opțiune, așa îi spusese avocatul. Și, deși în acel moment această soluție i se păruse greu de acceptat, acum părea mult mai bună decât să se conformeze ordinelor acestui bărbat.

– Pot scoate la vânzare rezervația!

– Nu, stai o clipă!

– Daniel Bannister mi-a spus că pot, iar tu vei primi partea ta din bani.

– Daniel nu cunoștea bine situația, acum a aflat-o.

Joshua îi explică pe scurt tinerei cum stăteau lucrurile. El deținea acum partea majoritară a acțiunilor. Auzind această veste, Jenny fu șocată.

Simțind că noua situație o lăsase fără replică, Joshua spuse cu o blândețe de care tânăra nu-l credea capabil:

– După cum văd eu situația, Jenny, ai două opțiuni. Îmi poți vinde mie partea ta – te voi plăti cinstit. Sau poți să rezisti, poți să rămâi la Impalavlei și putem face schimbările împreună. Sper că vei alege a doua variantă.

Cele două soluții păreau foarte clare la prima vedere. Cu toate astea, amândouă erau imposibile. Nu putea vinde Impalavlei. Dacă această decizie i se păruse grea atunci când discutase cu Daniel Bannister, acum devenise și mai dificilă, când aflate că trebuia să-i vândă lui Joshua. Chiar și gândul îi făcea rău.

A doua opțiune era mai simplă. Să rămână la Impalavlei însemna să fie de acord cu schimbările impuse de Joshua, schimbări care reprezentau contrariul a ceea ce tatăl ei crezuse.

– Jenny?

Aștepta un răspuns imediat. Un alt semn al aroganței lui obișnuite. Nu-i lăsa timp să se gândească.

– Înțeleg că vrei să crești valoarea parcului și apoi să vinzi partea ta, zise ea, precaută.

– Nu voi vinde nimic.

– Nu? repetă Jenny, nevenindu-i să creadă. Vei aduce pe cineva să se ocupe de toate în locul tău?

– Nu mă crezi capabil să mă descurc singur? zâmbi el.

– Dar vei pleca în America! Sau nu?

– Nu chiar acum. Deci, Jenny, vei rămâne aici, să mă ajuți?

Confuză, tânăra se întoarse cu spatele, căutând să rămână câteva clipe singură. Dacă rămânea la Impalavlei, însemna să fie mereu aproape de Joshua. În prezent, în rezervație se aflau doar trei turiști. Câteodată nu era nici unul. Iar Jenny deja pricepuse, în cele câteva ore de la sosirea bărbatului, că a trăi cu el în spațiul limitat al parcului reprezenta cea mai simplă cale de a-și distruge liniștea sufletească. Nu-l putea vedea în fiecare zi, pur și simplu nu putea...

Dar dacă-l lăsa de capul lui, avea să-și pună în aplicare planul de schimbare a parcului. Dintr-un loc liniștit, rezervația va ajunge un spațiu modern, aglomerat, zgomotos, plin de fotografii.

Dintre toate ideile sale, doar sugestia de a încerca să aducă apă era rezonabilă, chiar dacă era împotriva credințelor tatălui ei.

Tom Malloy ar fi urât intenția binefăcătorului său de a schimba proprietatea sa iubită.

Ar fi luptat împotriva ideilor lui cu toată forța. Iar Jenny trebuia să facă acest lucru în locul lui.

Se întoarse spre el, încet. Joshua o privea de parcă ar fi încercat să-i ghicească gândurile.

– Rămân, spuse Jenny.

– Mă bucur, răspunse el simplu, dar Jenny observă că expresia lui avea ceva schimbat.

– Nu trebuie să te bucuri, voi face tot ce voi putea pentru a păstra Impalavlei așa cum este astăzi. Și nu cred că mă poți forța să plec. Am drepturi asupra proprietății.

Așteptând din partea lui o reacție, îl privi drept în ochi, ridicându-și bărbia în semn de provocare. Nu-și dădea seama că Joshua se uita la ea ca la un copil răsfățat.

Spre surprinderea ei, bărbatul nu reacționează.

– Va fi o experiență interesantă, spuse el. E foarte cald, Jenny. Să ne întoarcem, adăugă bărbatul.

Seara, Jenny începu să se îndoiască de faptul că a trăi alături de Joshua însemna o mare provocare. Pe drumul de întoarcere, nu schimbă prea multe cuvinte. Tânăra se concentrase asupra condusului, dar dacă bărbatul ar fi vorbit, i-ar fi răspuns, cu siguranță. În schimb, era hotărâtă să nu inițieze nici o conversație.

Ciudat, dar tăcerea lui o enerva mai tare decât cuvintele pe care le spunea, și asta pentru că astfel i se părea și mai îngâmfat. De asemenea, tăcerea o făcea conștientă de prezența lui alături de ea. Bărbatul ăsta nu trecea neremarcat. Unele femei ar fi numit asta sexapil, își spuse Jenny. Ea nu știa cum să numească această calitate, cu toate că simpla lui apariție o emoționa. Își spuse că, dacă acesta era efectul pe care-l avea asupra ei, cu cât stătea mai departe de el, cu atât era mai bine.

Iar așa ceva era greu de realizat. La apus, Jenny își dădu seama că ar fi trebuit să-l invite pe Joshua la cină. În camere nu existau bucătării, ci doar grătare, amplasate afară din locuință. Oaspeții

veneau pregătiți cu mari cantități de carne înghețată, atâta cât aveau nevoie pentru zilele petrecute în rezervație. Dacă rămâneau mai multă vreme, se duceau în cel mai apropiat oraș ca să-și refacă proviziile.

Dar Joshua nu adusese cu el mâncare. Jenny știa asta. Astfel că nu avu de ales și fu obligată să-l invite la cină. Bărbatul nu păru deloc surprins de invitație și o acceptă bucuros.

Îl privi cum pregătește grătarul, cu îndemânarea unuia care se ocupase multă vreme cu așa ceva. Din anumite motive, priveliștea i se păru tinerei supărătoare. Știa să facă și ea grătar și i se părea un lucru simplu, dar, într-un fel, competența lui Joshua devenise cumva simbolică. Era de parcă s-ar fi priceput la orice. Putea pune pariu că se descurca la fel de bine în orice situație, iar acest lucru însemna că-i va fi foarte greu să i se împotrivească. Și totuși, trebuia s-o facă, pentru a păstra nealterat spiritul rezervației.

Era deja întuneric, când începură să mănânce. O lampă cu kerosen lumina deasupra lor, atârnată într-un copac. Dacă i-ar fi privit un străin, ar fi putut jura că sunt doi buni prieteni. Ar fi putut la fel de bine părea soț și soție...

Gândul o sperie și încercă să-l uite. Își concentrează atenția asupra oaspetelui ei.

Formele bine cizelate ale chipului său, care ieșeau bine în evidență ziua, erau acum estompate. Lumina lămpii îi îndulcea trăsăturile și-i dădea o expresie mai calmă, mai senină. Lumina juca un rol decisiv, pentru că, Jenny știa, nu era nimic calm în persoana lui Joshua Adams. Pentru ea, devenise aproape un dușman. Chiar și acum, poate, se gândea la mijloace de transformare a parcului.

Dacă nu-l supraveghea, îl va schimba atât de mult, încât nimic din caracteristicile sale esențiale nu vor rezista.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Joshua întrerupse tăcerea:

– Un restaurant, zise el.

– Cum? Jenny sări de pe scaun. Ce tot spui?

– Vom construi un restaurant.

– Cu neoane colorate și tonomat? Glasul sunase amar. Ce idee fantastică, Joshua! Mă mir că tata nu s-a gândit la asta!

– Pentru o față atât de mică, ești incredibil de energică. Am făcut doar o sugestie, iar tu sari în sus de doi metri! Ce naiba e așa de ciudat să faci un restaurant?

– Păi, este! gesticulă tânăra.

– De ce?

– Nu trebuie să explic!

– Îl voi face, oricum!

– Cu riscul de a distruge atmosfera parcului!

Se opri, căutându-și cuvintele și fu bucuroasă că Joshua nu o grăbi.

– Impalavlei este un adăpost, un refugiu față de cuceririle, uneori dăunătoare, ale civilizației. E un loc unde oamenii regăsesc plăcerea unei vieți simple.

– Ca aceea ce a-și frige degetele când prăjesc o bucată de carne.

– Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic.

Jenny făcu un efort pentru a menține un ton calm, dându-și seama că Joshua Adams nu reacționa bine când vedea o femeie nervoasă, cel puțin nu când venea vorba de afaceri.

– Turiștii care vin aici iubesc tocmai asta.

Majoritatea trăiesc în orașe... Johannesburg, Pretoria... alții vin chiar din Durban. Impalavlei este un loc restras, nu are toate facilitățile pe care le au alte parcuri... Dar tocmai asta își doresc oamenii, cel puțin temporar.

Se opri din nou. Tatăl ei ar fi fost cu siguranță mai convingător. Parcă îl vedea, stând pe scaunul lui dintotdeauna, în lumina amurgului, privind în depărtare. Ceea ce pentru oaspeții lui era doar o pauză în activitatea lor de zi cu zi, un interludiu, pentru el fusese o filozofie de viață, aproape o religie, singurul mod de viață cunoscut.

– E greu să-ți explic, continuă ea. Tatăl tău ar fi priceput ce spun, Joshua, așa cum și tata ar fi înțeles. Și... într-un fel, cred că și tu înțelegi.

– Da, e adevărat. De asta mă și aflu aici.

Jenny remarcă inflexiunea vocii lui. În ciuda a ceea ce știa despre el, în ciuda adveristății ei interioare, pentru o clipă fu mișcată.

Acest moment semăna cu cel petrecut mai devreme, când se opriseră pe culme și-i zărise privirea aceea enigmatică.

– Înțeleg tot ce spui, vorbi el din nou. Dar nu crezi că există lucruri care necesită o nouă față? Asta nu înseamnă că trebuie să distrugi spiritul locului, cum spui tu.

Mâna lui se întinse peste masă, acoperind-o pe a ei. Jenny încercă să-și tragă mâna, dar Joshua o prinse mai strâns.

– Am pornit prost relația noastră, dar nu e nevoie să continuăm în același fel.

Ba existau toate motivele din lume, se opuse o voce din interiorul fetei, dar reacția fizică pe care i-o crea atingerea lui era atât de puternică încât nu spuse un cuvânt.

– În esență, sentimentele noastre pentru Impalavlei sunt asemănătoare, insistă el, ca și cum i-ar fi auzit protestele. Doar că vedem lucrurile diferit. Eu nu cred că oamenii ar boicota schimbarea. Iar aducerea apei va însemna creșterea oportunităților turistice. Vor fi mai multe animale... nu poți spune că am văzut prea multe în după-amiaza asta! Un birou mai luminos, mai primitiv va atrage oaspeții, iar un mobilier modern, mai vesel pentru camere, va crea o atmosferă ospitalieră.

– Dă-mi drumul la mână!

– Cum vrei, zise el, zâmbind.

Îi era totuși greu să se concentreze asupra spuselor lui, chiar dacă contactul fizic fusese îndepărtat. Părea că acest om posedă puterea extraordinară de a o subjuga, își spuse ea.

Restaurantul la care se gândea el, continuă bărbatul, nu era așa cum și-l imagina ea. Va fi mic și intim, cu mobilier rustic, pentru a păstra aspectul rezervației neschimbat. Clienții care voiau să-și pregătească singuri masa, la grătarul din curte, vor fi liberi s-o facă. Dar alții vor fi bucuroși de facilitățile oferite de restaurant.

Joshua nu-i pricepea nici refuzul de asfalt drumurile. Praful ridicat de mașini era o piedică în calea vederii animalelor. Acestea puteau dispărea până când norul de praf se risipea.

– Drumuri asfaltate în sălbăcie! exclamă Jenny.

– De ce nu? replică Joshua, ignorând sarcasmul din tonul tinerei.

Îmi amintesc foarte bine că Parcul Kruger nu a avut de suferit când s-a decis aflatărea drumurilor. Dimpotrivă.

De-abia reușea să formuleze o obiecție, că bărbatul deja avea un răspuns. Cu toate astea, răspunsul său era doar aparent rezonabil. Jenny privi peste masă la chipul lui frumos, întrebându-se dacă va reuși să se lupte cu el și dacă va avea șanse să câștige. Deodată, îi veni o idee, care-i renăscu speranțele.

– Ai idee cât ar costa toate schimbările astea ale tale?

Îl lumina lămpii, îi zări zâmbetul.

– Nu mă implic în nici o afacere fără să studiez bine toate aspectele.

– Afacere! pufni ea, ridicându-se de la masă. Impalavlei este căminul meu, viața mea. Iar pentru tine e doar o afacere!

– Jenny! Nu fi ridicolă!

Brațul lui o prinse din nou, forțând-o să se așeze la loc pe scaun.

Dar de data aceasta, mânia îi întări forța. Dintr-o mișcare rapidă, se eliberă, strigând cât o ținea gura:

– Lasă-mă în pace, porcule!

Apoi, cu lacrimi în ochi, fugi spre pădure, fără să mai audă răspunsul lui Joshua.

Capitolul 5

Dacă ar fi putut, Jenny ar fi fugit departe, cât mai departe. Ar fi făcut orice ca să scape de omul care, în numai câteva ore, se trasformase din băiatul de care abia își mai amintea într-un bărbat care-i devenise dușman. Totuși, nu putea să se ducă prea departe. Noaptea, era periculos să părăsești tabăra, nu numai dacă mergeai pe jos, ci chiar cu mașina. Nu existau lumini pe drumurile parcului, astfel că regula impunea clar ca nici o mașină să nu meargă pe timp de noapte.

Jenny trebui să se oprească lângă râu, la câțiva metri de gardul taberei. Aici se afla un zid din piatră, locul ei favorit dintotdeauna. Aici venea ori de câte ori simțea nevoia să fie singură. Se odihnea cu trupul lipit de piatra tare, arzând din pricina căldurii soarelui, și privea orbește în depărtare, gândindu-se la felul în care avea să arate viața ei. Aici venea de fiecare dată când era fericită sau întristată. Singurătatea locului o ajuta să-și pună ordine în gânduri, să înțeleagă clar evenimentele din viața ei. De aceea alergase spre

acest loc. Deși soarele apusese, piatra era caldă încă. Recunoscătoare, Jenny se lipi de zid după obiceiul ei, încercând să se încălzească.

Era înfrigurată. Frigul pătrunsese în viața ei o dată cu sosirea lui Joshua și se întetise de când aflate câtă putere avea asupra parcului său iubit și chiar asupra inimii sale. Bărbatul vorbise despre afacerea pe care o vedea în Impalavlei. Tonul său fusese calm și liniștit, dar cuvintele lui aveau greutatea unui blestem. Draga ei casă, locul cel mai iubit de pe lume, sanctuarul ei nu însemna pentru Joshua decât o chestiune de afaceri. Iar așa ceva nu putea suporta... deși era nevoită. Pentru că Joshua Adams era un om puternic.

Undeva în stânga ei, se auzi ceva mișcând. Un rozător, probabil. Auzind sunetul, Jenny se simți mai liniștită. Întreaga tensiune acumulată în timpul zilei dispăruse ca prin farmec. Îl lăsase pe Joshua Adams să pătrundă în viața ei într-un mod absolut ridicol! Uitase că Impalavlei era casa ei și că arogantul Joshua era doar un oaspete nepoftit, care nu-i putea răpi locul ei drag.

Privi gânditoare în zare.

Ziua, tufișurile erau tăcute, nemișcate. Noaptea însă, vibrau de parcă ar fi avut o viață proprie. Țipătul unui animal străbătu aerul. Jenny pricepea foarte bine fascinația tatălui ei pentru acest loc. Era un spațiu încărcat de mister și de magie, de frumusețe și de sălbăticie. Un loc unde natura își urma neclintită legile, așa cum făcuse de mii de ani.

Deodată, se auzi un sunet ca de trompetă. Ceva asemănător tunetului, răsunând de mii de ori mai puternic. Un elefant, se gândi

Jenny, înspăimântată ca întotdeauna la auzul acestor sunete sălbătice și totodată tristă, pentru că zgomotul venea din afară. Era un elefant care aparținea parcului vecin, unde apa era suficientă.

Inevitabil, începu să se gândească la călătoria făcută după-amiază în compania lui Joshua. Făcu un efort să alunge această amintire, nevoind ca bărbatul să-i domine chiar și momentele de singurătate, și se să concentreze asupra altor lucruri.

Tufișul plin de viață din apropierea ei reprezenta parcă un fir conducător al gândurilor sale. Senzațiile născute de aceste sunete familiare erau atât de bogate, încât Jenny se lăsă pradă nostalgiei. Își aminti copilăria ei fericită, brutal întreruptă de moartea bruscă a mamei într-un accident de mașină. Rememoră viața liniștită alături de tatăl ei, prietenia dintre ei, care nu se sfârșise nici după ce plecase de acasă ca să muncească la Pretoria.

Apoi, alte amintiri o invadară – apariția lui Bruce și dragostea lui pe care o credea minunată, sigură, liniștită; o dragoste care nu părea deloc fragilă. Acum, aducându-și aminte că Bruce spusese că amândoi aveau nevoie de timp de gândire, Jenny se îndoi de viitorul fericit al relației lor. Chiar dacă logodnicul ei avea să se întoarcă și să-i ceară să se mărite cu el, tânăra nu mai era deloc sigură că asta își dorea.

Își dădea seama că distanța dintre ei o făcuse să vadă altfel lucrurile. Realiza că ceea ce simțise pentru Bruce se putea să nu fi fost dragoste, ci doar o mare afecțiune. Nu crezuse că putea fi vreodată mișcată de simpla prezență a unui bărbat și iată că ultimele ore din viața ei îi demonstraseră contrariul. Joshua Adams stărnise în ea senzații pe care nu le mai experimentase niciodată.

Nu-l plăcea deloc; mai mult, nu-și aducea aminte să fi simțit atâta ranchiună față de altcineva. I se părea că personalitățile lor erau pur și simplu ireconciliabile. De altfel, nu era sigură nici de faptul că-i plăceau senzațiile pe care atingerea lui i le provoca. Și totuși, nu putea spune nici că nu și le dorea. Oricât de mult i-ar fi plăcut săruturile lui Bruce, alături de el nu trăise niciodată la fel de intens fiecare moment. Probabil că era momentul să se decidă încotro avea s-o apuce, înainte ca Bruce să reapară în viața ei.

Încă o dată, încercă să alunge gândurile care se întorceau neconținut către Joshua. Apoi, își dădu seama că, refuzând să se confrunte cu noua realitate, nu făcea decât să rătăcească în necunoscut. Acum două luni nu se putea imagina stând noaptea lângă acest zid și privind departe, în zare. Tatăl ei trăia pe atunci. Bruce era cu ea mereu, noaptea și în week-end-uri, iar decorul apartamentului la care lucra îi ocupa zilele. Data nunții trebuia stabilită...

Și totuși...

În câteva zile, totul se schimabse.

Decizia de a se întoarce la Impalavlei părea corectă. Revenirea acasă fusese atât de fericită pe cât putea fi după moartea tatălui său. Nu-și imaginase că întoarcerea acasă va coincide cu un asemenea conflict.

Amintirile o făcură să plângă. Lacrimile care îi curgeau pe obraz o surprinseră. Fără să știe exact de ce plângea, le lăsă să curgă în voie, sperând că avea să se liniștească. Era singură, era întuneric, iar plânsul era o ușurare.

— Jenny!

Întoarse capul și privi în jur, încercând să-și ascundă lacrimile. Îi luă câteva secunde până realizează că bărbatul n-o putea vedea foarte clar. Nici ea nu distingea prin întuneric decât o siluetă foarte înaltă, apropiindu-se. Nu-i putea vedea bine trăsăturile feței. Uimită, își dădu seama că nici nu avea nevoie să le vadă; existau foarte clar în amintirea sa.

— Lasă-mă în pace, zise ea, în șoaptă.

— Numai dacă-mi spui de ce plângi, răspunse el blând, așa cum nu-l mai auzise vorbind decât o dată sau de două ori.

— Nu plâng.

Joshua se apropie și se sprijini de zid, la mică distanță de ea. Îl auzi râzând. Hohotele lui sunau fermecător.

— Am învățat să nu contrazic niciodată o femeie într-o astfel de chestiune. Ai batistă? Întrebă el.

Jenny clătină din cap.

— Din fericire, am eu, continuă el, vesel.

Nu-l putu împiedica să-i șteargă fața cu micul petic de bumbac, ce părea minuscul în mâinile lui. Ultima persoană care îi ștersese lacrimile fusese mama sa, iar acel gest îi amintea de liniștea sufletească în care trăia pe atunci, la adăpost de orice durere și pericol. Era doar un copil. Dar gestul bărbatului nu avea nimic părintesc, iar ceea ce simțea nu semăna deloc cu liniștea. Mâinile lui Joshua se plimbau fără încetare pe obraji ei, în sus și-n jos, încet, răvășindu-i simțurile.

Jenny nu se mișcă. Când mâinile lui se ridicară de pe fața ei, tânăra crezu că o va lăsa în sfârșit în pace. Respiră adânc și expiră cu un geamăt, când mâna lui se mută pe celălalt obraz. Mișcările lui

erau senzuale. Lacrimile fură uitate și Jenny se lăsă pradă emoțiilor stranii care o lăsau fără răsuflare.

— Lasă-mă, șopti ea, abia auzit.

Drept răspuns, bărbatul își trecu încetișor mâna peste urechea ei, apoi alunecă pe gât.

Mângâierile lui demonstau că era un expert în dragoste. Joshua ar fi știut probabil să dezmiere orice femeie, se gândi tânăra. De altfel, era evident, din vorbele lui, că avea mare succes la femei. Fără să vrea, începu să se întrebe câte lacrimi șterseseră mâinile lui și câți obraji mângâiaseră cu atâta artă. Acest gând o îndureră.

Imediat, plăcerea se preschimbă în mânie, iar această mânie era îndreptată mai mult către propriile ei reacții decât către Joshua. De ce naiba conta atât de mult pentru ea câte femei existaseră în trecutul lui? Sau în viața lui prezentă... Avea destule probleme și așa. Nu trebuia să permită ca simțămintele ei trecătoare s-o conducă spre alte noi complicații.

— M-ai urmărit? întrebă ea, încercând să rupă tăcerea tensionată care se lăsase între ei.

— Nu.

— Dar cum m-ai găsit pe întuneric? întrebă ea, curioasă.

— Am știut unde să vin.

Degetele lui nu se opriseră o clipă.

— Era locul tău preferat în copilărie și am venit la sigur.

— Îți mai amintești asta? zise ea, dându-se un pas înapoi.

Mâna lui se îndreptă spre buze. Batista se făcuse nevăzută fără ca Jenny să-și dea seama. Chiar și pretextul mângâierilor dispăruse, deci.

Acum, degetul lui se opri pe gât, în zona în care pulsul bătea în ritm alert.

– Joshua... șopti Jenny.

– Îmi amintesc multe lucruri, zise el încet.

Vorbele-i sunară straniu pe buze. Pentru că-i aminteau vremuri trecute, copilăria lui. Mai mult ca niciodată, Jenny simți în această clipă că bărbatul înalt și arogant de lângă ea, cu atitudinea lui de seducător, nu avea nimic de-a face cu băiatul care trăise cândva la Impalavlei.

Mâinile lui nu se opriseră, distrugându-i ultima rămășiță de stăpânire de sine și de liniște interioară. Se plimbau leneșe la baza gâtului ei, apoi alunecară spre gulerul rochiei. Bruce încercase s-o dezbrace de mai multe ori, dar de fiecare dată reușise să-l împiedice. Nici nu fusese foarte dificil, își spuse ea, și asta pentru că simțurile ei rămăseseră treze. Iar dacă eforturile logodnicului ei s-ar fi întetit, desigur că n-ar fi stârnit în ea senzațiile pe care i le provoca Joshua.

– De ce... de ce ai venit după mine? întrebă ea.

– Să terminăm discuția. Vocea lui era uscată.

– Am terminat-o. Jenny își ridică mâna și, cu o mișcare bruscă, reuși să-i îndepărteze degetele de pe gâtul ei. Nu mai plâng, acum, și – crede-mă – nu mai pot vorbi despre așa-zisele tale reforme.

– Nici eu nu mai vreau să vorbesc despre asta, zise el, surprinzător. Jenny, nu te mai lupta cu mine.

– Despre asta voiai să vorbim?

El încuviință.

– Ești nebun dacă tu crezi că voi face asta.

Nici măcar n-am început...

– Semenii cu Tom Malloy mai mult decât credeam. Vocea lui era blândă. Ești încăpățânată, insiști să lupți pentru un ideal... desuet.

– Nu înțeleg... începu ea, dar fu imediat întreruptă de Joshua.

– Am fost de acord amândoi să nu mai discutăm despre asta. Nici despre felul nostru de-a fi. Cel puțin, nu în noaptea asta. Bărbatul făcu o pauză. Când vocea lui se auzi din nou, era mai caldă, mai tandră. Nu te lupta cu mine, Jenny. Am putea face o echipă grozavă.

– Nu...

– Ba da, draga mea. Ești inteligentă, curajoasă, ai idei bune – calități pe care le admir.

E un start bun în relația noastră.

Tânăra nu-i răspunse imediat. Cuvintele lui blânde și gesturile lui seducătoare o copleșiseră. Pentru un scurt moment, simți o bucurie nebună la gândul că ei doi vor deveni o echipă. Reuși însă să-și înăbușe entuziasmul, realizând că lucrurile pe care bărbatul le spusese nu erau decât vorbe goale.

– Nu va merge.

– Îți pot arăta că te înșeli.

Tonul lui era mai liniștit decât înainte. Astfel că, atunci când simți că brațele lui o înlănțuie, fu surprinsă. Acționase atât de repede, încât o prinse nepregătită. Iar când buzele lui se lipiră de ale ei, rămase nemișcată, ca o păpușă stricată.

Puterea gurii lui îi stăpânea buzele.

Tânăra se simți jignită. Cum îndrăznește să o trateze astfel? Dacă bărbatul ăsta credea că experiența lui amoroasă era suficientă

pentru a seduce orice femeie, va afla că Jenny Malloy nu era o țintă potrivită. Furioasă, încercă să-l îndepărteze.

Dar nu avu nici un succes. Brațele lui o strâneau puternic, ca niște chingi. Buzele lui, la început tandre, deveniseră mai lacome, strivindu-i gura cu o putere care nu-i permitea să scape.

După câteva secunde însă, Jenny nu-și mai dori să scape. Nu se mai simțea furioasă, ci devenise nerăbdătoare. Refuză să se mai gândească, și-și deschise larg buzele. Sărutul lor fu o minune.

Brațele lui n-o mai strâneau. O mână îi mângâia părul, iar cealaltă i se plimba pe spate încet, răvășindu-i simțurile atât de intens, încât tânăra simți că se afla la un pas de nebunie. Îl simțea aproape de ea, iar atingerea lui avea o dulceață nemaîntâlnită.

O dulceață care reușise să-i șteargă din minte faptul că bărbatul care o ținea în brațe era Joshua, omul pe care-l disprețuise cu câteva minute înainte. În mâinile lui era doar o femeie, sensibilă la buzele lui, la mișcările lui senzuale, pe care le așteptase parcă toată viața.

Se plia pe formele trupului lui. Când o eliberă, genunchii îi tremurau. Se uită la el, căutându-i privirea. Vraja momentului persista încă, astfel încât nu văzu chipul lui Joshua Adams, ci a unui bărbat care o făcuse să se simtă minunat de bine, de vie, de feminină. Un chip cu trăsături puternice și cu ochi enigmatici.

– Convinsă?

– De ce?

– Că vom face o echipă grozavă?

Cuvintele lui o treziră la realitate. Era furioasă.

– Sunt convinsă că ești un porc! țipă ea.

Apoi fugi, ascunzându-se în întunericul nopții.

În zilele care urmară, Jenny se strădui să-l întâlnească pe Joshua cât mai rar. Se interesa dinainte unde se afla, și-și găsea ceva de făcut în altă parte a rezervației. Dacă bărbatul își dădea seama de strategia ei sau nu, n-o interesa. Oricum, el nu comentă în nici un fel acest aspect. La fel cum nu comentă nici fuga ei după ultima lor întâlnire, nici cearcănele de sub ochii ei a doua zi dimineață – rezultatul nopții nedormite și al disperării.

După plimbarea lor prin rezervație, Jenny pricepuse că săptămânile care vor veni vor fi foarte dificile. Calitățile de seducător ale lui Joshua îi demonstraseră că lucrurile aveau să fie chiar mai complicate decât prevăzuse inițial. Dacă până atunci motivele ei de îngrijorare se rezumau la Impalavlei, acum realiza că trebuia să-și facă griji pentru propria ei persoană. Clipele petrecute lângă zidul acela o zdruncinaseră. Fusesse nevoită să capituleze în fața puterii lui. Nu-și imaginase vreodată că putea fi atât de afectată de prezența unui alt bărbat, mai ales când era îndrăgostită încă – cel puțin parțial – de Bruce.

Ceea ce o deranja însă cel mai mult, era faptul că în timp ce ea se lăsase dusă de val, Joshua nu făcuse decât să se folosească de ea pentru a-și demonstra stupida lui teorie. Cel puțin avea satisfacția că el nu va afla niciodată ce simțise. Slabă consolare, dar era singura

de care putea să se agațe pentru a se apăra. Căci dacă Joshua ar fi știut ce impact avusese asupra ei strategia lui, atunci aroganța bărbatului ar fi devenit imposibil de suportat.

În ultimele zile, Jenny pusese serios la îndoială înțelepciunea deciziei de a rămâne la Impalavlei. O parte din ea voia să abandoneze lupta, știind dinainte că n-avea cum să câștige. Joshua Adams era un bărbat care putea duce la îndeplinire orice plan, care reușea în tot ce-și propunea. Și apoi, era mult mai bogat decât ea. Cât despre personalitate... ce să mai vorbim!

Totuși, Jenny știa că dacă pleca acum de la Impalavlei – oferind spre vânzare partea ei lui Joshua – însemna să se dovedească o lașă. Era cea mai comodă soluție, cea mai simplă. A evita conflictul cu un astfel de om însemna să fugă, să se predea. Nu mai întâlnise pe nimeni ca el. Era puternic, sigur pe el, atrăgător – prea atrăgător chiar... Nici nu era sigură dacă voia să fugă sau să rămână.

În ciuda vulnerabilității ei apartente, Jenny Malloy avea însă un atu important. Era hotărâtă să-și mențină hotărârea luată. Știa că decizia ei era corectă, și nu era dispusă să renunțe. De dragul tatălui său, era important să rămână la Impalavlei, și nu avea să-și schimbe planul din pricina unui bărbat arogant.

Joshua nu pierduse nici o clipă, și începuse deja să-și pună în aplicare ideile. Jenny știa că aducerea apei era necesară. Deja apăruseră în rezervație experții, bărbați cu chipurile bronzate și costume de safari. Joshua îi conducea prin parc și discuta cu ei aprins.

O invitase și pe Jenny la plimbări și la discuții, dar ea se simți inițial înclinată să refuze. Nu pentru că dezacordul ei cu Joshua ar

fi fost foarte mare. Era destul de inteligentă pentru a-și da seama de adevărul spuselor lui. Ci pentru că-i punea la îndoială buna-credință. Jenny era convinsă că Joshua își dorește apă pentru a readuce acasă animalele, care la rândul lor ar fi atras mai mulți turiști în rezervație. Astfel, Impalavlei avea să devină un parc natural de succes. Nici dacă ar fi încercat să pretindă că-i păsa numai de animale, nu l-ar fi crezut.

Își dădea seama că trebuia să fie prezentă la toate deciziile, și de aceea acceptă până la urmă invitația. Îi însoți pe experți prin parc și ascultă cu atenție sugestiile lor, comentându-le atunci când era cazul.

Îl privi pe Joshua, iar în ochii lui citi o altă voință decât a ei. Bărbatul se uită la ea tăcut, gânditor. Și, pentru o clipă, problemele cu Impalavlei fură uitate. Își simți obraji roșind. În astfel de momente, își amintea întotdeauna evenimentele acelei nopți, când Joshua venise după ea la zid și o sărutase, iar întreaga ei ființă îi răspunsese. De atunci, n-o mai atinsese niciodată, dar senzația mâinilor lui alunecându-i pe spate și gustul sărutului său erau la fel de vii în amintirea ei. Își dorea din tot sufletul, nebunește, să poată simți din nou atingerea lui.

Dar știa că cele câteva momente de magie nu însemnaseră nimic pentru Joshua, și că bărbatul deja le uitase. Săruturile lui nu însemnaseră mai mult decât o încercare subtilă de a o îndepărta de ideile ei "demodate". Nu se implicase deloc.

Jenny încercă să se concentreze asupra discuției, dar treptat-treptat, atenția ei fu atrasă de altceva decât de conversație despre apă, despre metodele optime pentru aducerea ei și de

cheltuielile implicate. Privi chipul lui Joshua, remarcând ceva straniu în expresia lui. Vorbele și fețele experților se îndepărtară, de parcă o ceață groasă i-ar fi înghițit. Numai Joshua se distingea limpede. Ceilalți bărbați n-o mai interesau decât prin comparație cu el. Iar această comparație îi confirmă credința că Joshua era un tip special. Era mai presus de toți ceilalți din jur. Diferența consta în chipul lui frumos, cu trăsături regulate, în trupul lui a cărui forță se vedea limpede, chiar și când era relaxat, în ochii lui negri, în vocea sa vibrantă, în calmul vorbelor sale. Observațiile acestea îi dădură un ciudat sentiment de mândrie, dar nu o bucurară deloc.

Mai târziu, după ce bărbații plecară de la Impalavlei, Joshua îi ceru părerea despre cele discutate. Îi răspunse cât putu de bine, pentru că a proceda altfel i se părea o copilărie. Și aflase deja cât era de important să nu se arate în fața lui astfel. Îi vorbise calm, liniștit, încercând să-i urmeze exemplul. Voia să stăpânească subiectul și să nu lase conversația să alunece către chestiuni personale. Iar când ochii lui se opriră pe chipul ei, cu o expresie enigmatică – de altfel, familiară – găsi puterea de a nu-și muta privirea.

Se afla din nou la zidul copilăriei ei, într-o seară fierbinte, când el veni după ea a doua oară. Amurgul era aproape și copacii își întindeau umbra pe pământ. Când umbra înaltă a bărbatului apăru

în orizontul ei vizual, Jenny nu se mișcă. Știa cine era, chiar fără să se uite. Doar o singură persoană putea schimba atât de mult atmosfera prin simpla lui prezență.

Se opri lângă ea, cu spatele sprijinit de zid. Ea nu-i privi fața, ci doar picioarele încrucișate unul peste altul. Purta pantaloni scurți, care lăsau să i se vadă gambele puternice și bronzate. Jenny se cutremură și-și întoarse capul, privind în depărtare o girafă.

– Bună, Jenny.

– Bună, zise ea, fără să se întoarcă.

– Ți place priveliștea? În tonul lui se ghicea o notă de ironie. Știa deci efectul pe care-l avea asupra ei!

Îi răspunse cu răceală:

– Foarte mult!

– Atunci, îți va plăcea și mai mult la întoarcere.

Ce naiba tot spunea?

– Nu plec nicăieri.

– Ba da, răspunse el calm, dar ferm.

În ciuda promisiunii de a nu-l privi, Jenny ridică fruntea spre el. Chipul bărbatului lucea în lumina amurgului, dându-i un aer de statuie săpată în bronz. Ar fi fost modelul ideal pentru orice artist, se gândi ea, privindu-l.

– Încă o plimbare cu experții prin parc? întrebă ea, știind instinctiv că era vorba despre cu totul altceva.

– Nu. Vom pleca numai noi doi. Și nu prin rezervație, ci la Pretoria.

Capitolul 6

– Ai înnebunit! izbucni ea.

– Plecăm mâine, continuă el, de parcă n-ar fi auzit-o. Să fii gata la ora șase.

– Ai înnebunit, repetă ea. De ce?

El zâmbi, dinții lui albi contrastând cu bronzul chipului.

– Mergem la cumpărături, răspunse.

– E un drum prea lung pentru atâta lucru, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

– Vom rămâne acolo peste noapte, zâmbi el.

Inima fetei bătea cu putere. Numai gândul de a petrece două zile departe de Impalavlei, în compania lui Joshua, era suficient pentru a-i da fiori. Când ochii lor se întâlneau însă, își reaminti că erau dușmani. Ciudat că putuse uita asta, fie numai și pentru o clipă.

Își înfipse nervoasă unghiile în palmă și zise răstit:

– Deci, am avut dreptate. Ești nebun de-a binelea.

Nu merg nicăieri.

– Nu vrei să afli scopul călătoriei?

Tonul său era politicos, neutru, dar în privirea lui se citea ironia; nu reușise să-și ascundă tremurul de privirea lui.

Plesni din buze. Nu, nu mă interesează absolut deloc, ar fi vrut să spună. Dar îi fu greu să pronunțe aceste cuvinte, când adevărul era că abia aștepta să-l afle.

– Să auzim, răspunse, pe un ton calm

– E timpul să cumpărăm mobilier pentru recepție și pentru camere.

– Dar sunt mobilate.

– Da, dar avem nevoie de ceva mai modern.

Mai avuseseră această discuție cândva, dar nu mai se întorseseră la ea. Problema apei era mai importantă. Acum, că stabiliseră locația noilor bazine, sosise vremea să se ocupe de altceva.

Acum două săptămâni, Jenny ar fi respins din start ideea, dar experiența o învățase că metoda nu funcționa cu Joshua.

Astfel că întrebă cât putu mai calm:

– Mai exact, ce ai de gând să faci?

– Să renovez total tabăra.

Unghiile ei se înfipseră mai adânc în carne.

– Clienții nu s-au plâns niciodată de felul cum arată. E perfectă.

– Nu și pentru cei la care mă gândesc eu.

Jenny nu se mai putu stăpâni:

– Vei transforma Impalavlei într-un colț de America, îl acuză ea.

– Nu și dacă mă vei ajuta.

Surprinsă de vorbele lui, tânăra îl privi iarăși.

Buzele lui erau arcuite într-un zâmbet, iar în ochi avea o luminiță enigmatică îngrijorătoare. Acum, începuse s-o complimenteze!

– Și ce pot face eu? întrebă ea.

Zâmbetul lui se lărgi:

– Iată o întrebare ciudată, venind din partea cuiva care se ocupă de amenajări interioare.

– Nu cred că apartamentele au nevoie de o schimbare de decor, zise ea pe un ton lipsit de convingere.

– Dar au nevoie de un nou mobilier, răspunse Joshua, netulburat. Paturi, scaune confortabile, dulapuri, tablouri noi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joshua, nu uita că acest loc trebuie să rămână rustic! Nu căuta să-l transformi într-un hotel de cinci stele!

– Perdele, cuverturi, covoare, continuă el, ca și cum n-ar fi auzit-o.

Această înșiruire avu asupra tinerei un efect magic. Evocarea lucrurilor care-i plăceau atât de mult – culori, texturi – o făcu să se îmblânzească. Jenny se simți ca un flămând în fața unei mese pline de bunătăți.

– Tata s-ar răsuși în mormânt dacă te-ar auzi acum.

– Să fii gata la șase! replică el, satisfăcut.

Evidenta lui mulțumire o jigni. Îi arătă că obținuse rapid o importantă victorie. Doamne! De ce nu reușea să se opună farmecului lui? Probabil că și Joshua își dădea seama de puterea pe care o avea asupra ei.

– Ești un ticălos, Joshua Adams! zise ea, tăios.

– Iar tu, Jenny Malloy, replică el pe un ton ciudat, pe care nu-l mai auzise până acum la el, ești o fată foarte drăguță, dar care nu are curajul să-și urmeze instinctul.

Nu-l întreabă ce voia să spună. Nu voia să înțeleagă sensurile ascunse ale vorbelor lui. N-o interesau. Un fior o străbătu însă și, pentru a nu-i da satisfacția de-a o vedea tremurând, îi întoarse spatele. Mai târziu, când își va putea ține sub control emoțiile, vor vorbi din nou. Îl va întreba care-i erau planurile pentru călătorie. Dar acum, simțea că trebuie să fugă, că prezența lui era prea copleșitoare.

– Ești speriată?

Glasul lui o ajunsese din urmă. Jenny trase adânc aer în piept și se întoarse către el.

– Cred că ne-am spus totul, zise ea, disprețuitoare.

– Da?

Joshua o prinse de mână, trăgând-o înapoi lângă el, cu mare blândețe. Bărbatul ăsta era un magician, se gândi ea. O vrăjise, făcând-o să-l asculte doar cu puterea atingerii lui, ce-i promitea plăceri nesfârșite.

– De ce nu te-ai măritat?

Întrebarea o luă prin surprindere. Rămase cu gura căscată de uimire, privindu-l cu ochi mari. Soarele coborâse spre orizont, dar razele lui îi încălzeau încă fața.

Se afla atât de aproape de el, încât îi putea vedea sclipirile jucăușe din ochii cenușii și ridurile fine care-i apăreau în jurul gurii când râdea.

– De ce întrebi? șopti ea.

– Pentru că ești foarte singură. Și apoi, e ceva ciudat în felul de viață pe care ți l-ai ales. O fată tânără, să stea așa izolată... e ciudat, repetă el.

Era atât de aproape de el, încât îi putea simți mirosul. Pentru o clipă, i se păru că amestește. Cămașa lui era descheiată și ochii ei putură să coboare în tihnă pe gât și pe pietul lui puternic. Se trezi dorindu-și nebunește îmbrățișarea lui, săruturile lui, așa cum se întâmplase nu de mult, lângă același zid. Fără să-și dea seama, se lipi de el. Îi simți respirația plutind deasupra ei, iar când ridică ochii și-l privi, își dădu seama că expresia lor se schimbase. Știa că voia să fie sărutată.

Tremurând pe picioare, se îndepărtă de el. Expresia privirii lui o salvase la timp. Știa că dacă bărbatul ăsta va pricepe cât de mare era puterea sa asupra ei, totul va fi pierdut.

Își dădu capul pe spate, pentru ca el s-o poată vedea bine. Apoi zâmbi cu satisfacție, conștientă de duplicitatea acestui zâmbet, care de altfel nu-i era caracteristic, și spuse:

– Sunt logodită.

Stătu pe loc, zâmbind în continuare, privindu-l cum se schimbă la față. Cuvintele ei îl afectaseră, se vedea, dar Jenny nu-și dădea seama dacă bărbatul observase, dincolo de zâmbet, dorința ei nebună de a se afla în brațele lui.

– Așa, zise el, leneș. Cine e alesul?

– Îl cheamă Bruce.

– Și unde se ascunde?

O privi cu intensitate, făcând un efort pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Locuiește la Pretoria. Acum, e plecat cu un contract. E fotograf la o revistă.

Simțea că era momentul să schimbe subiectul, să rupă legătura fizică dintre ei. Chipul ei o putea trăda și nu știa cât de mult avea să poată continua să mintă sub privirile lui scrutătoare.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Joshua o prinse mai tare de braț.

– De ce n-ai plecat cu el?

– Era nevoie de mine aici... Știi doar! zise ea, lipsită de apărare.

– Chemarea datoriei, înțeleg!

Îi simțea răsuflarea pe obraz. Era caldă și parfumată.

– Și el te-a lăsat să vii aici singură?

– Desigur... De ce nu?

– Atunci e un prost, declară Joshua cu dispreț. Nu te iubește?

Întrebarea atinsese un punct sensibil. Jenny se enervă.

– Bineînțeles că mă iubește.

Apoi, după scurtă ezitare:

– Și eu îl iubesc. Despărțirea – mai ales de scurtă durată – nu poate dăuna unei relații bazate pe dragoste.

– Chiar crezi asta? replică el, pe un ton cald, fermecător, care-i strecură tinerei în inimă îndoiala. Deci Bruce are totală încredere în logodnica lui care se află singură, departe de el...

Se apropie mai mult de ea:

– Crezi că ar fi cazul s-o punem la încercare?

Fără să vadă – pentru că ochii ei erau închiși – simți cum fruntea lui se aplecă peste ea. Deschise gura ca să protesteze, dar buzele ei fură acoperite înainte ca vorbele să poată căpăta contur.

Timp de câteva secunde încercă să-i reziste, dar era prea târziu. Se strădui să-și închidă buzele peste ale lui, dar el i le desfăcu imediat. Sărutul lui era posesiv, lacom, hrănindu-se parcă din respirația ei.

Mâinile fetei se opuneau cu tărie pieptului lipit de trupul ei, lovindu-l cu pumnii și împingându-l, în speranța că se va putea elibera. Dar buzele îi contraziceau rezistența. Genunchii i se înmuiară. Pumnii i se deschiseră și începură să alunece pe pieptul lui, urcând apoi către umeri, cu degetele umblând tremurătoare în căutarea spațiilor libere lăsate goale de cămașa desfăcută.

Simțind schimbarea ei de dispoziție și reacționând imediat, Joshua o strânse mai tare în brațe. În timp ce buzele lui începură să alerge în grabă peste obraji ei, peste gât și față, atingându-i în trecere ochii și urechile, mâinile i se mișcau pe spatele ei, trăgând-o mai mult către sine, strivind-o de pieptul lui cu atâta ușurință, de parcă ar fi avut de-a face cu o păpușă vie.

Micul ei trup era un amestec de foc și slăbiciune. Lipsită de voință, dar plină de dorință, Jenny își încolăci brațele în jurul gâtului său.

Buzele lui îi căutau din nou gura, iar de data asta răspunsul ei fu prompt, negândit, înțelegând că, pentru o clipă, sărutul lor reprezenta întreaga realitate, întregul univers cunoscut.

Când în sfârșit se despărțiră, ca doi înecați căutând cu disperare aerul, privirea ei îi căută ochii.

Atunci, în acea clipă, o altă realitate apăru, și apoi alta...

Bruce... Rezervația...

Când Joshua se apropie din nou, era pregătită.

– Nu, spuse ea, dându-se un pas înapoi. Nu vreau!

– Mincinoaso! râse el.

– Nu, repetă ea, cu fermitate. Ceea ce s-a întâmplat... nu știu... nu mi-am dat seama. Lasă-mă, îl împinse ea.

– Dar ai savurat fiecare moment, Jenny.

– Nu-i adevărat.

Își ridică fruntea, privindu-l sălbatic, neștiind că era destulă lumină pentru ca lacrimile ivite în ochii ei să se vadă.

– Nu trebuia să mă săruți. Nu așa. Și dacă îndrăznești să spui ceva despre Bruce și despre... încredere... cred că te omor pur și simplu.

Spre lauda lui, bărbatul pricepu momentul ei de disperare. Nu făcu nici o glumă, nu zâmbi ironic, nu comentă momentele lor de pasiune. Plecă de lângă ea și spuse numai atât:

– Șase dimineța, Jenny.

Dar la numai câțiva pași distanță se opri, adăugând:

– Somn ușor, păpușă!

Nu se va duce nicăieri cu el. Nu după ceea ce se întâmplase. Profitase de slăbiciunea ei o dată, astfel că avea toate motivele să creadă că experiența se va repeta. Nu putea avea încredere în el. Dar o voce interioară, pe care se străduia să n-o asculte, îi spuse că nu putea avea încredere nici în sine însăși.

Acum, când era deja prea târziu, își aminti hotărârea ei de a nu-i permite acestui bărbat nesuferit să aflu câtă putere avea asupra ei. Îi era rușine să recunoască faptul că decizia fusese uitată la fel de repede pe cât fusese luată. Gândul o umilea. Cedase în fața farmecelor sale, așa cum își promisese că n-o va face niciodată.

Dar mai umilitoare decât orice era constatarea că trupul ei o trădase. Avea douăzeci și trei de ani și se mândrea cu o concepție sănătoasă asupra relațiilor de cuplu. Nu-i venea să creadă că simțurile puseseră stăpânirea pe mintea ei.

Era vorba doar o atracție pur fizică, încercă să-și spună. O alchimie a simțurilor. Doar de puterea de seducător a unui bărbat, care se putea lăuda cu faptul că știa prea bine ce putea să placă unei femei. Iar pentru el, ea nu însemna decât o altă femeie. Joshua intrase în viața ei într-un moment când era mai pregătită decât credea pentru a-l primi. Avea nevoie de el. Simțurile o trădaseră, cum ar fi trădat-o pe oricare alta.

Iar cele ce se întâmplaseră, nu aveau nimic de-a face cu dragostea. Dragoste... Cuvântul suna neplăcut asociat cu imaginea lui Joshua. Chiar dacă avea puterea s-o seducă, nu putea uita că era totuși un adversar, un om cu idei superficiale și cu principii foarte diferite de ale sale. Îi era imposibil să iubească un astfel de om. Și apoi, chiar dacă Bruce alesese să plece departe pentru o vreme, ea tot îl iubea. Desigur că-l iubea...

Nu putea să plece cu Joshua, hotărî ea, închizând ochii și adormind în sfârșit. Îi va da vestea chiar mâine, când va veni s-o trezească. Va pleca pentru două zile cel puțin. Două zile în care se va putea bucura de liniște. Va fi singură la Impalavlei.

O, va fi o binecuvântare pentru nervii ei!

Când auzi ciocănind în ușă, puțin după ora șase, era pregătită pentru plecare. Nu știa când se răzgândise, nici ce o făcuse să-și schimbe planurile. Nici măcar nu-i păsa. Când aruncă o ultimă privire în oglindă, fu fericită că alesese să se îmbrace în haina albă și cu bluza albastru regal. Era una dintre ținutele ei preferate, pentru că-i scotea în evidență chipul. De altfel, era un costum destul de sobru, se asigură ea.

Când deschise ușa și întâlni privirea lui Joshua, observă în ochii lui o lucire aprobatoare. Iar apoi, când el îi privi chipul, zări, de asemenea, o notă de simpatie. Bărbatul ghicise desigur conflictul ei interior. Obrajii-i deveniră roșii sub privirea lui, așa că-și plecă fruntea, pretinzând că verifică încă o dată bagajul. Când ridică din nou capul, se liniștise aproape total.

— E o zi numai bună pentru călătorii, comentă Joshua, privind orizontul în drum spre mașină, iar Jenny aprobă.

Pentru a doua oară, bărbatul știuse să se comporte delicat, plin de tact, se gândi ea, când mașina părăsi tabăra și călătoria lor începu. Noaptea trecută, când emoțiile o făcuseră atât de vulnerabilă, se așteptase ca el să profite de această oportunitate și să comenteze ironic ardoarea ei. Și acum câteva minute, ar fi putut face același lucru. Dar învățase multe despre Joshua. Știa acum că putea fi dur și necioplit când voia, dar și blând, când situația o cerea. Se simțea ciudat, descoperind această nouă latură a caracterului lui.

Privea pe geamul mașinii, care se deplasa încet printre dunele de nisip ale rezervației. Lumina palidă a dimineții care cădea asupra

largilor porțiuni cu iarbă nu era suficientă pentru siguranța condusului. Jenny își amintea foarte bine girafa pe care o văzuse cândva agonizând în mijlocul drumului, ucisă de un șofer care nu-și aproximase bine viteza sau care probabil fusese înșelat de distanța până la animal de lumina slabă a răsăritului, ce tulbura vizibilitatea. Dar Joshua știa foarte bine să controleze viteza și părea că se orientează perfect în orice condiții. Evident, era un tip precaut atunci când se impunea.

În lumina încetoșată, peisajul avea ceva misterios. Cântecul păsărilor umplea aerul și universul întreg părea că se trezește la viață. Un grup de maimuțe trecu rapid pe lângă mașină. În parcul Kruger, unde drumurile erau adesea parcurse de mașini, maimuțele se obișnuiseră cu oamenii și amuzau copiii cu gesturile lor de mici cerșetoare comice. Dar maimuțele care trecuseră pe lângă tufișurile din preajma drumului de la Impalavlei erau timide și sperioase, iar apropierea unei mașini le făcu să se împrăștie la adăpostul copacilor.

Depart, undeva, se auzi strigătul unei gazele. De cealaltă parte, suratele ei, în frunte cu liderul grupului, răspunseră spontan, ridicând capetele lor grațioase și privind în jur cu ochii lor mari alertați. Nu departe, se aflau probabil câteva animale de pradă. Și unde erau acestea, existau și zebre. Jenny cercetă bariera de tufișuri, ridicându-se ușor din scaun, dar nu zări nici un exemplar, așa cum crezuse.

Joshua avea dreptate asupra unui singur lucru, constată ea, nefericită. Erau prea puține animale în rezervație. Chiar dacă-i era greu să admită așa ceva în prezența lui, își amintea foarte bine

timpurile când Impalavlei era plin de sălbăticiuni și când vizitatorii aveau șansa de a vedea mult mai multe exemplare decât le scosese în cale drumul lor către Pretoria. Cu puțin noroc, noile bazine vor readuce acasă animalele care trăiseră atâta vreme fericite aici.

Lângă ea, Joshua era tăcut, dar realizează că bărbatul privea la rândul lui cu atenția încordată mișcarea din tufișuri. I-ar fi putut împărtăși gândurile ei; și totuși, ceva o opri. Dacă ar fi făcut asta, ar fi însemnat să recunoască faptul că planurile lui erau corecte și necesare. Dar, deși acum era de acord cu el în privința necesității apei, n-ar fi mărturisit așa ceva pentru nimic în lume. Motivele lui erau absolut greșite. Joshua n-ar fi putut-o niciodată convinge de contrariul.

Ieșind din Impalaveli, apucară pe drumul îngust care ducea către Pretoria. Jenny nu-și lua ochii de la geam. Mașina accelerase acum, iar Joshua conducea cu o mare lejeritate.

Și-ar fi dorit să nu fie în fiecare clipă atât de conștientă de prezența lui. Până să-l întâlnească pe omul ăsta, nu știuse că aerul poate fi încărcat de senzualitate. Oricât de eficient era Joshua ca om de afaceri, se dovedea nu mai puțin un bărbat a cărui senzualitate impregna pur și simplu atmosfera.

Era ceva foarte atrăgător în felul lui de-a fi, dar la nivel primitiv, ceea ce suscita un răspuns la fel de primitiv din partea ei – deși îi era greu să recunoască acest adevăr. Și asta pentru că nu-și dăduse vreodată seama că în ea existau premisele acestui răspuns. Descoperise acest fapt acum, alături de acest bărbat detestabil din mai multe puncte de vedere: nu numai pentru comportamentul său și pentru sistemul lui eronat de valori, dar și pentru modul de

gândire. Iar faptul că el și numai el trezise în ea asemenea simțăminte, o făcea să-l urască și mai tare.

Fu fericită când văzu orașul apărând în fața lor. Orele de călătorie fură mai stranii decât anticipase. Nu putea suporta senzația de a se afla atât de aproape de Joshua; voia să iasă din mașină și să respire aerul de afară, să uite senzația de continuă surescitare în care trăise ultimele ore.

Pretoria se transformase mult în cele câteva săptămâni cât Jenny fusese plecată. Când mașina se opri pe o înălțime, tânăra își ținu respirația la vederea peisajului zugrăvit în verde și lila. Pomii erau toți în floare, milioane și milioane de mici inflorescențe decorând străzile.

Era începutul primăverii, și Pretoria era scăldată în minunata splendoare a florilor de jacaranda, care-i dăruiseră numele de Jacaranda City. Aflat lângă ea, Joshua trase adânc aer în piept, impresionat la fel de puternic de frumusețea orașului. Din locul în care stăteau, se părea că sunt înconjurați de nori pufoși de violet.

Iar când intrară în oraș... florile îi împresurară... se aflau peste tot de-a lungul drumurilor și umpleau grădinile mari. Sub roțile mașinii, petalele căzute făceau un zgomot asemănător picurilor de ploaie. Când Joshua opri în fața unui hotel din afara orașului, inima tinerei era plină de fericire.

Coborî din mașină și privi hotelul. Se întorsese în prezent, la recea și searbăda realitate. Vor petrece cel puțin o zi departe de Impalavlei, spusese Joshua. Involuntar, Jenny se uită la el, iar ochii lui cenușii sclipiră amuzați.

— Camere separate, o informă el.

– Bineînțeles, replică ea îndată. Nici o clipă nu m-am gândit că va fi altfel.

Tonul, pe care și-l dorise foarte ferm, sunase vag interogativ din pricina unui absurd moment când răsuflarea i se tăia.

Lucirea din ochii lui se adânci.

– Mie, dimpotrivă, mi se pare foarte aiurea, începu el, cu o leneșă tărăgănare în glas și cu un zâmbet ironic. Hai, păpușă, să ne odihnim oasele.

Camerele lor se aflau alături. Deși Joshua o anunțase că vor pleca într-un jumătate de oră, Jenny nu despachetă imediat. Se duse la geamurile mari care dădeau către balcon. Își sprijini coatele de pervaz și privi orașul. Priveliștea care i se oferea de aici nu era cu nimic mai prejos decât cea zărită de pe culmea din afara Pretoriei. Cât vedea cu ochii, norii bogați de lila și verde crud vălureau la fiecare pală de vânt. Cu toate astea, starea ei de spirit se schimbase, astfel că nu se mai putu bucura de frumusețea fără margini a peisajului.

Doar la câțiva pași distanță, dincolo de protecția zidului, se afla Joshua, care probabil își făcea toaleta. Nu-l putea vedea, nici auzi, dar era atât de conștientă de prezența lui, de parcă s-ar fi aflat în aceeași cameră. Iar această puternică senzație de a-l ști aproape o tulbura.

Joshua nu cunoștea atât de bine ca ea magazinele din Pretoria. Voia să le vadă pe cele mai bune. În ciuda obiecțiilor ridicate de Jenny la propunerea lui de a înnoi mobilierul aflat în camerele rezervației – încă simțea că omul voia să atragă un tip de turiști cu care tatăl ei nu ar fi fost de acord – tânăra se trezi arătându-i drumul spre unul din magazinele ei preferate.

Odată ajunsă, se pierdu într-o lume de amintiri chiar dintre cele mai plăcute. Îi era imposibil să continue să se opună ideilor bărbatului, atâta vreme cât rezerva ei fusese înlăturată cu totul de frumusețea care o înconjura. Întinse mâna, tentată de culoare minunată a unei jaluzele – un model nou pe piață – și-și dădu seama că evalua în gând calitățile ei. Dar nu era singurul material nou. Jenny alergă de la unul la altul, atingându-le, testându-le.

Pentru o clipă, reușise să uite de Joshua. Nu-l vedea cum stă deoparte, într-un colț, privind-o. Ar fi fost descumpănită dacă ar fi știut că îi supraveghea fiecare mișcare, înregistrând expresiile care se succedau rapid pe chipul ei – emoție, mirare, dezaprobare. Nu-și dădea seama că ochii ei scânteiau, iar buzele erau întredeschise, încadrându-i dinții sclipitori ca niște perle. Nu realiza că pentru privitorul atent, acest aspect al personalității ei reprezenta o surpriză foarte plăcută.

– Ai văzut ceva ce ne poate fi de folos? întrebă el.

– Da! exclamă tânăra.

Pentru prima dată, se întoarse spre el zâmbitoare, cu ochii violeți radiind de fericire. Observă brusca încordare a maxilarului lui, răspuns spontan la emoția ei foarte vizibilă.

– Jaluzelele sunt perfecte, gesticulă ea. Culorile reci sunt ideale. Majoritatea anului e foarte cald la Impalavlei, astfel că vor crea un efect de răceală.

O lăasă să vorbească, să-i povestească despre culorile la care se gândise pentru decorarea camerelor: verde, albastru și turcoaz, cu câteva accente de galben, în contrast. Nu-i aminti nimic despre inițialul ei refuz de a colabora cu el la proiectul de renovare.

Nu cumpără încă nimic; pentru moment, doar cercetau piața. Merseă și la alte raioane, la alte magazine. Se uitau după mobilier, tablouri și decorațiuni. Abia mai târziu, când Jenny își aminti evenimentele acestei zile, realizează cât de mult se distrase. Cât de mult se implicase în gândirea interioarelor, planificând totul și vizualizând fiecare amănunt. Își aminti comentariile lui Joshua, dându-și seama că erau foarte inteligente și pertinente și că bărbatul înțelegea foarte bine care ar fi fost cea mai bună atmosferă pentru Impalavlei.

Mintea și sufletul îi erau pline de tot ce văzuse și se simțea foarte fericită, când Joshua o anunță că ziua de cercetări se terminase. A doua zi, când Jenny va avea bine conturate în minte toate amănunturile, vor începe cumpărăturile.

Dură un lung moment până când Jenny să priceapă cuvintele lui. Apoi, tânăra întrebă cu mirare:

– Mă lași pe mine să aleg?

Degetul lui arătător îi atinse fața. Ea așteptă nemișcată, simțind cum mâna lui alunecă de la ochi către colțul buzelor. Mângâierea lui încetă însă repede. Atunci, de ce Jenny fu cuprinsă de acest tremur interior? Se strădui să-l privească în ochi, iar zâmbetul lui îi făcu inima să bată mai repede.

– Nu cred că există persoană mai potrivită, zise el, blând.

Apoi, după un scurt moment:

– Tu știi mai bine locurile din Pretoria. Unde putem merge să mâncăm ceva bun și să ascultăm niște muzică?

Capitolul 7

Într-un impuls de moment, Jenny își pusese în bagaje o rochie arămie, sandalele din curelușe subțiri și eșarfa vaporosă asortată toaletei. Pentru a nu se simți vinovată că alesese printre articolele esențiale de călătorie aceste haine elegante, își spuse că nu avea să le poarte oricum. Nu va avea ocazia.

Dar acum era fericită că le luase. Imaginea ei reflectată în oglinda hotelului îi demonstrează că rochia o făcea să arate voluptuoasă și feminină în același timp.

Îi fu imposibil să-și rețină o scurtă tresărire când deschise ușa și-l zări pe Joshua în fața ei. Costumul gri, cu străluciri de mătase, îi venea perfect. Cămașa lui era de o nuanță de gri mai deschisă, scoțându-i în evidență bronzul și trăsăturile expresive ale chipului; nu realizase până acum că bărbatul acesta putea fi atât de distins.

Privirile admirative și interesate ale altor femei întâlnite în local îi confirmară opinia. Jenny nu observă însă ochii încântați ai bărbaților care o urmăreau pe ea. Se simțea minunat, ceea ce părea

destul de ciudat când își dădea seama că ieșirea nu reprezenta urmarea firească a unei călătorii de afaceri.

După ce terminară cina, rămaseră încă pe loc, discutând. Jenny fu surprinsă să constate că era prima oară când vorbeau pur și simplu, calm, liniștit, fără ostilitate și schimburi de replici acide.

Joshua trăise atât de mult în America, încât Jenny credea că uitase toate întâmplările copilăriei lui în Africa, dar, spre marea ei uimire, nu era deloc așa. Își amintea de Impalavlei în detaliu și vorbele lui arătau clar că fusese legat afectiv de acest minumat loc.

Îi povesti pe scurt viața lui în America și enumeră afacerile în care era implicat. Joshua Adams era un om de afaceri de succes, spusese avocatul Daniel Bannister, dar Jenny nu realizase cât de mare era acest succes.

— Ești căsătorit? întrebă ea.

El îi zâmbi ușor:

— Credeam că știi deja răspunsul.

— De ce nu te-ai căsătorit?

Ciudat, cât de bine se simțea în compania lui și cu câtă nerăbdare aștepta răspunsurile, acum când în sfârșit avea ocazia să discute cu el deschis și prietenește. Își aminti apoi că exact aceeași întrebare i-o pusese chiar el, cu o seară înainte.

Ochii lui, a căror expresie era greu de descifrat în lumina lumânărilor așezate pe masa restaurantului, îi mângâiară obrazii. Tânăra simți cum roșește, dar privirea lui coborî nepăsătoare către buzele ei întredeschise, spre gât și mai apoi către umerii ei rotunzi, oprindu-se câteva secunde pe sutienul care se ghicea vag sub rochie.

Inima fetei galopa dureros în piept, dar când privirea bărbatului se ridică, ochii lui erau neclintîți.

– Nu știu... cred că n-am întâlnit femeia potrivită, răspunse el.

Tânăra schimbă subiectul:

– De ce te-ai întors la Impalavlei?

Sprâncenele lui se ridicară, și în acea clipă tânăra știu că momentul acela magic – dacă într-adevăr existase unul și nu fusese doar în imaginația ei – trecuse.

– Știi foarte bine de ce am venit.

– Ai fi putut să trimiți pe altcineva. În fond, a fost doar un împrumut.

– Nu a fost niciodată doar un împrumut. Așa cum nici Impalavlei nu e doar o investiție.

Tonul lui se schimbă:

– Impalavlei a fost cândva casa mea, Jenny. Întotdeauna mi-am dorit să mă întorc aici.

– Dar acum nu mai e casa ta, replică ea, rece.

– Ar putea fi. Cel puțin pentru o parte din an.

O privi.

– Avem idei diferite despre ceea ce este mai bine pentru Impalavlei, știu asta. Dar avem și păreri comune. De exemplu, amândoi credem că e un loc special.

Voia să-l creadă! O, Doamne, voia atât de mult să-l creadă! Mai ales acum, când chipul lui era ascuns de lumina blândă a lumînărilor, iar tonul lui cald o făcea să se cutremure. Jenny își aminti de privirea lui din clipa în care, în prima zi când sosise, îi spusese să oprească pe acea culme și privise fermecat în jur,

contemplând frumusețea parcului. Fusese un moment special, care o mișcase la fel de mult cum o emoționau acum cuvintele lui.

Voia să-l creadă, să aibă încredere în el. Și totuși, voia să știe mai multe, înainte de a-i acorda încrederea ei.

– De ce vrei să transformi rezervația? întrebă ea.

Joshua nu răspunse decât după lungi momente de gândire. Când începu să vorbească, vocea lui era calmă, gânditoare, fără nici o urmă de ironie.

Tânăra își dădu seama că era pentru prima dată când discutau un subiect rezonabil, fără să se enerveze.

– Pentru că are nevoie de schimbare, zise Joshua, lungind cuvintele. Tatăl tău a făcut treabă bună acolo, Jenny, dar n-a reușit să țină pasul cu vremurile. Ochii lui sclipiră. Te vei supăra dacă-ți voi spune că Tom era la fel de încăpățânat ca fiica lui?

Acum o zi, poate că Jenny ar fi ripostat, scandalizată. Acum, nu era sigură că o astfel de reacție era justificată. O voce interioară îi spunea că ar fi fost păcat să strice această seară minunată.

Lăsă remarca lui să treacă neobservată și spuse, în schimb:

– Ai avut dreptate în privința apei. Dar restul, Joshua? În după-amiaza asta, am fost pur și simplu impresionată de tot ce am văzut... m-a luat valul... știu foarte bine asta. Dar nu știu dacă avem cu adevărat nevoie de toate obiectele astea. De ce ar trebui să modernizăm parcul?

– Pentru că, dacă n-o facem, îi răspunse el pe un ton măsurat, Impalavlei o să fie treptat scos din prioritățile turiștilor... o să ajungă o simplă haltă. O privi o clipă. Câți ani crezi că au trecut de când Impalavlei n-a mai adus nici un profit? Îți spun eu: mulți.

Abia dacă a reușit să se mențină pe linia de plutire.

Implicarea lui afectivă în problemele parcului se vedea acum limpede. Fără împrumutul primit de la el – despre care Jenny înțelesese că fusese mult mai mult de atât – tatăl său ar fi pierdut rezervația de mult.

– Vorbești de parcă ar fi casa ta, zise ea. Atunci, de ce vrei s-o schimbi? Ar trebui s-o iubești așa cum este...

– Nu, replică el, liniștit. Trebuie să se schimbe, pentru a merita dragostea și respectul meu. Așa trebuie să fie lucrurile, Jenny, fie că-ți place sau nu, fie că mă crezi sau nu.

Îl privi neajutorată, știind că nu putea lupta împotriva unui astfel de argument.

– Dar toată modernizarea asta... zise ea într-un final, nesigură, chiar este necesară?

– Dacă de aici de vor veni mai mulți clienți, cred că da. Dar modernizarea nu trebuie să însemne schimbarea lucrurilor esențiale de la Impalavlei, lucruri pe care amândoi le iubim.

Înainte ca tânăra să găsească o replică vorbele lui, Joshua îi luă mâna și se ridică:

– Să dansăm, spuse el.

Ringul de dans era mic, luminat doar de lumânările de la mesele vecine. Când Joshua o luă în brațe, Jenny fu invadată de amintirile nopții trecute.

Cum stătuseră atunci îmbrățișați, cum buzele lui lacome și posesive îi atingeau gura și chipul, răvășindu-i simțurile. Își aminti răspunsul ei sălbatic, și felul în care trupul ei se bucurase de apropierea bărbatului.

Dar în această seară, totul părea altfel. Aparent, gesturile lor era mai civilizate. Din afară, era doi oameni dansând, doar un cuplu în grupul numeros de alte cupluri.

Și totuși, parcă nimic nu se schimbase. Pentru că trupul înalt al bărbatului de lângă ea, mirosul lui pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, mișcările lui unduitoare trezeau în ea aceleași sentimente tulburătoare. Și, ca și cum i-ar fi înțeles reacția – sau ca și cum ar fi trăit la rândul lui altele asemănătoare – Joshua o trase mai aproape de el. Întreg trupul ei se lipi de al lui. Mâna care-i ținuse până atunci brațul, se îndreptă spre spatele ei, mângâind-o. Buzele lui îi atingeau părul. Cu o mișcare ușoară, tânăra își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

Muzica avea un ritm încet, senzual, un acompaniament ideal pentru simțurile ei trezite la viață. Se mișcau încet, urmând muzica, cu trupurile unite. Picioarele abia dacă se deplasau. Jenny își spuse că n-ar fi putut dansa mai rapid, nici dacă întreaga ei viață ar fi depins de asta. Era amețită, iar propriile ei picioare i se păreau făcute din ceară topită.

Realiză ca prin ceață de ce nu se certase cu Joshua în această seară. Avea nevoie de apropierea lui, spera că între ei va exista armonie. Nevoia aceasta o speria și se disprețuia pentru ce simte... Și asta pentru că-și dădea seama că, în acest fel, alegea de bunăvoie să se înrobească, să renunțe la controlul asupra propriilor emoții. Și totuși, era o nevoie pe care n-o putea evita, la fel cum nu putea evita să respire.

Muzica se opri. Măinile bărbatului îi prinse mâinile, făcând apropierea lor mai strânsă.

— Te simți bine? Îl auzi ea întrebând.

Ea își dădu capul pe spate. Era cu mult mai înalt decât ea și nu-i putea vedea expresia ochilor. Tot ce văzu, fu linia înaltă a gâtului și conturul puternic al maxilarului. Dar îi auzise vocea și știa că zâmbește.

— Foarte bine, îi zâmbi ea la rândul ei.

— Suntem, deci, prieteni?

O, da, era gata să răspundă, suntem prieteni. Cel puțin pentru moment. În același timp, încerca disperată să nu audă vocea interioară care-i spunea că și-ar fi dorit să fie mai mult decât atât.

Trebuia să-i răspundă ceva; se pregătea să formuleze un răspuns, când privirea-i fu atrasă de o mișcare ce i se păru familiară. Privind-o la rândul lui, cu o expresie terifiată pe chip, Bruce se afla în dreapta ei. În brațele lui se afla o blondă voluptuoasă, iar degetele lui se plimbau în voie pe sub stofa rochiei cu spate decoltat a femeii. Blonda își ținea brațele pe după gâtul lui. Din câte se părea, cei doi se știau foarte bine.

Pentru câteva clipe, ochii lui Jenny și ai fostului logodnic se întâlniră. Pe chipul lui se puteau citi limpede emoțiile prin care trecea — stânjenală, rușine, furie, și chiar dorința de a fi iertat.

Dar Jenny se uită la el ca la un străin. Dacă-l putea ierta sau nu, n-avea să hotărască acum. Nu când lângă ea se afla Joshua, și când își putea aminti secvență cu secvență ultima lor întâlnire.

Muzica îi veni în ajutor. Următoarea melodie fu tot una lentă. Jenny își mută privirea de la Bruce. Când Joshua o trase mai aproape, se supuse. Mâna ei îi înconjură gâtul.

Acționa pur și simplu instinctiv.

Voia să-i demonstreze ceva lui Bruce – independența ei, nepăsarea față de modul în care el o tratase. Era un gest care trebuia să-l rănească, dar care avu și alte consecințe.

În ritmul răsuflării bărbatului se ghici o ușoară accelerare, apoi mâna lui o trase mai aproape, într-o îmbrățișare mai minunată decât îi fusese dat să trăiască vreodată. Dacă primul dans i se păruse senzual, atunci acesta era de-a dreptul... răvășitor. Era prinsă în brațele lui puternice și nu putea, nici nu dorea să scape. Toate simțurile ei deveniseră conștiente de această apropiere. Inima sa bătea puternic și ritmic; mirosul lui era copleșitor. Degetele sale pluteau pe gâtul ei. Picioarele lui o torturau, o dulce tortură, atingându-se mereu de ale sale.

Bruce fusese repede dat uitării. În mintea ei se afla doar Joshua, iar simțurile sale tânjeau după atingerea lui. Nu încercase nici măcar pentru o secundă să înțeleagă de ce simte astfel, nici de ce simțurile ei erau asaltate de o ciudată dorință, mai puternică decât orice altceva. Știa doar că era alături de el și că voia ca aceste momente să nu se termine niciodată. Știa că trupul ei își cerea dreptul la o împlinire care era dincolo de săruturi și dans.

Când muzica se opri din nou și formația se retrase pentru o scurtă pauză, Joshua își păstră mâinile în jurul umerilor ei. Tânăra îi fu recunoscătoare pentru intenția de-ai oferi sprijin, mai mult decât pentru atingerea sa minunată. Se întrebă dacă bărbatul își dăduse seama că picioarele ei aveau nevoie de timp pentru a-și recâștiga rolul.

Se apropiau de masă, când o voce se auzi în spatele lor:

– Jenny...

Era Bruce. Văzându-l, tânăra se întrebă dacă fostul ei logodnic voia să-i strice seara și dacă nu pricepuse nimic din privirea ei disprețuitoare.

Încercă să-și păstreze un ton cât mai neutru:

– Bruce, spuse ea.

Se lăsă tăcerea, apoi tânăra întrebă:

– Ce mai faci?

– Bine, zise fostul logodnic, evaziv.

Era imposibil să ocolească momentul prezentărilor. În clipa în care se întoarse către Joshua, zări în ochii lui întunecați iritarea și o sclipire ironică de care ajunsese să se teamă.

Bruce începu să îndruge o înșiruire penibilă de scuze. Îi spuse că angajamentul profesional se terminase aproape imediat, la fel de repede cum începuse, că se întorsese la Pretoria și aflase că era plecată, iar el nu știuse unde s-o caute. Iar asta, Jenny știa, nu era deloc adevărat. Bruce îl știa bine pe Daniel Bannister și ar fi putut să-l întrebe de soarta ei... iar faptul că plecase la Impalavlei era un lucru știut.

Încercă să-l întrerupă o dată, dar îi fu imposibil să oprească valul agitat de cuvinte al bărbatului. Dacă măcar și-ar fi dat seama că scuzele lui o stânjeneau mai tare decât dacă ar fi tăcut pur și simplu! Dacă ar fi procedat ca și cum ar fi fost niște cunoștințe întâmplătoare! Dar nu avea pic de tact! Oare așa avea să se încheie relația lor? se întrebă ea, detașată și totuși deziluzionată.

În tot acest timp, Joshua rămase tăcut deoparte, dar evident alarmat.

Până la urmă, Bruce plecă.

Nu-și putea lăsa partenera singură prea multă vreme, explică el. Deja precizase – și nu o dată – că nu era decât o întâlnire de afaceri și că nu cunoștea foarte bine persoana în cauză. Aveau să păstreze legătura, nu? insistase el, înainte de plecare. Jenny zâmbi și răspunse:

– Da, ar fi draguț.

În timp ce dansau, se adusese desertul: era o prăjitură de căpșuni cu frișcă. Înainte să se apuce de mâncat, îl privi îndelung pe Joshua. Dar chipul lui nu spunea nimic, și tânăra pricepu că lipsa lui de expresie era intenționată. Ochii lui erau enigmatici, iar maxilarele strânse nu anunțau nimic bun.

Tinerei îi plăceau foarte mult prăjiturile cu căpșuni, dar acum împinse deoparte farfuria cu un gest indiferent.

Ciudat, dar atitudinea lui Joshua o supărase mai tare decât confuzele scuze ale lui Bruce.

Ușurată, auzi formația începând o nouă melodie. După ce terminară de mâncat desertul, se reîntoarseră pe ringul de dans. O mână a bărbatului o atinse pe spate, iar alta îi strânse mâna. Nici urmă de pasiune, nici urmă de senzualitate. Momentele de mai devreme fuseseră parcă uitate definitiv.

Uimită, ea își dădu capul pe spate și-l privi cu interes. Acum îi putea vedea ochii, iar aceștia o priveau amuzați. Știa că atitudinea lui o va surprinde! Altfel, de ce zâmbea atât de sigur pe sine?

– Ești dezamăgită?

Ea se prefăcu a nu înțelege:

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Bineînțeles că știi, replică el. Chiar foarte bine.

Vocea lui era înceată, leneșă, ascunzând o amenințare latentă.

– Sperai că ce s-a întâmplat în timpul ultimului nostru dans se va repeta. Îmi pare rău, draga mea, dar dacă vrei să-l faci gelos pe viitorul tău soț, vei fi nevoită să-ți faci jocurile fără mine.

Jenny simți că se sufocă. Infidelitatea lui Bruce o umilise. Dar disprețul afișat de Joshua o dorea.

Tot timpul dansului, în ea se dădu o luptă continuă. Joshua crezuse că voia să-l facă gelos pe Bruce. Și nu avea la dispoziție nici un mijloc de a-l convinge că, deși într-o anumită măsură avea dreptate, acest motiv nu era cel mai semnificativ aspect al comportării sale din această seară. Îi plăcuse îmbrățișarea lui mai mult decât orice pe lume. Momentul în care se apropiase devenise intens ca veșnicia. Se bucurase de senzațiile magice pe care trupul ei le simțea, pe care sufletul ei le dorea. Bruce nu mai însemnase atunci nimic. Ceea ce simțise când Bruce o părăsise – știa acum – nu era decât rezultatul mândriei rănite. Adevăratele ei sentimente de dragoste se născuseră o dată cu întâlnirea lui Joshua și deveneau mai profunde cu fiecare zi.

Nu-l mai iubea pe Bruce; măcar atâta aflase din întâlnirea cu el! Știa acest lucru de mai de mult, desigur, dar niciodată gândul nu i se înfățișase cu o mai mare claritate. Se gândise la logodnicul ei din ce în ce mai puțin de când sosise la Impalavlei. Iar acum se întreba dacă ceea ce simțise pentru el fusese vreodată altceva decât o profundă afecțiune. Dacă ar fi fost altfel, dacă ar fi fost într-adevăr îndrăgostită de el, reacția ei la vederea bărbatului iubit alături de o altă femeie n-ar fi fost atât de slabă. Nu simțea decât o ușoară supărare și o oarecare dezamăgire.

O, dacă ar fi putut să discearnă la fel de bine și în privința sentimentelor pe care le avea pentru Joshua! Ceva se întâmplase cu ea în ultimele zile, ceva care-i schimbase existența, devastator și totuși atât de minunat! Oare era posibil să se fi îndrăgostit? Spera din tot sufletul că nu era adevărat. Pentru că a-l iubi pe Joshua însemna ceva foarte diferit de dragostea ei pentru Bruce. Știa că sentimentele ei pentru acest bărbat nu aveau să se stingă în momentul în care se va decide să plece din viața ei, și aveau să dureze poate toată viața.

Iar de faptul că omul avea într-o bună zi să dispară era absolut sigură. Planurile lui includeau o ședere destul de lungă la Impalavlei, îi spusese el în ziua venirii. Dar nu folosisese expresia "pentru totdeauna". Joshua avea afaceri în America, iar rezervația era doar una dintre numeroasele lui preocupări. Și chiar dacă ar fi privit Impalavlei cu afecțiune, simțindu-se aici ca acasă – ceea ce Jenny știa acum că e destul de aproape de adevăr – tot ar fi venit ziua în care ar fi devenit nerăbdător să plece și când lucruri mai importante l-ar fi chemat înapoi în marile metropole, care reprezentau de asemenea "casa" lui.

Poate că Joshua va rămâne la Impalavlei atâta timp cât va fi nevoie de el. Când toate renovările aveau să se termine, va pleca spre alte locuri, se gândi Jenny. Iar majoritatea schimbărilor erau planificate sau deja puse în aplicare.

Nu-și putea permite să se îndrăgostească de Joshua. Dacă ar fi făcut-o, însemna să-și pregătească drumul pentru o nefericire viitoare. Într-un fel sau altul, trebuia să împiedice acest lucru. Și totuși, cum tânjea după apropierea lui și era consumată de dorința

de a-i simți trupul lipit de al ei încă o dată, se întrebă cu disperare dacă nu cumva era prea târziu pentru a lua decizii înțelepte.

Fu fericită când Joshua ceru nota de plată. Magia nopții se stinsese. Probabil că el era nerăbdător să plece.

Când ajuseră la ușa camerei, ea vârî cheia în broască și se uită spre el.

– Mulțumesc pentru această seară frumoasă, șopti ea, cât putu mai detașată, cu un ton formal.

– La această remarcă nu-mi rămâne decât să spun că plăcerea a fost a mea, răspunse el, ironizând formalismul vorbelor ei.

Apoi, atingându-i mâna și învârtind ușor cheia în broască:

– Dar seara nu s-a terminat încă.

Rapid, fără să-i lase timp să protesteze, deschise ușa și o trase înăuntru. Surprinsă, Jenny nu realizează imediat că bărbatul se afla cu ea în aceeași încăpere și că închisese ușa în urma lui.

– Ieși afară!

Vocea ei sună dur.

– Voi ieși când voi fi pregătit.

– Acum!

Încercă să scape din îmbrățișare, dar mâinile lui o ajunseră repede. Când o trase mai aproape, trupul ei deveni slab:

– Nu, Joshua...

– Ba da, Jenny.

– Când am dansat... după ce Bruce a plecat...

Îi era greu să vorbească. Nu numai din pricină că gâtul îi era uscat, dar și pentru că nu știa cum să-și exprime mai bine gândurile.

– Da, știu, am refuzat să te țin în brațe.

Cuvintele lui erau reci, precise, dar vocea și răsuflarea lui în ureche erau atât de seducătoare...

– De ce... de ce acum?

El o trase mai aproape. Când simți buzele bărbatului pe chipul ei, tână cedă. Și totuși, trebuia să afle răspunsul.

– Joshua...? insistă ea.

Reacția lui neașteptată o făcu să se cutremure. Întreaga ei ființă era vulnerabilă în această seară. Sunetul râsului lui, gros și răgușit, îi spori dorința, care fusese mereu acolo, ascunsă în inima ei, din prima clipă când pășiseră pe ringul de dans. Jenny își dorise atât de mult să fie sărutată, mângâiată... dar voia să afle de ce bărbatul acționase așa cum o făcuse.

– Nu fac niciodată dragoste la comandă, răspunse el, îndepărtând-o ușor de el și privindu-i chipul. Și exact asta s-a întâmplat în seara asta, nu-i așa, Jenny? Voiai să-ți enervezi logodnicul – poate justificat – iar eu eram acolo, bărbatul convenabil pentru a-ți plăti polițele.

Jenny își aminti intimitatea senzuală dintre ei la primul dans, înainte de a-l vedea pe Bruce. Dar n-avea nici un sens să-l contrazică acum. Joshua n-avea de unde să știe când îl remarcase pe fostul logodnic și s-ar fi putut să n-o creadă dacă l-ar fi contrazis.

În schimb, cu o îndrăzneală provocatoare de care nu se credea capabilă, întrebă:

– Și când faci dragoste, Joshua?

Ochii lui cenușii clipiră. Înțelegea că fusese provocat. Jenny își ținu răsuflarea.

– Când simt că e momentul, replică el, pe un ton jos, liniștit.

Mâinile lui îi atinseră lobul urechii, apoi coborâră spre gât.

– Când sunt alături de o femeie foarte frumoasă și sexy.

Degetele lui îi mângâiară gâtul, oprindu-se apoi pe pieptul ei.

Inima fetei bătea nebunește.

– Și, câteodată, când sunt invitat.

Mâinile lui alunecară către decolteul rochiei. Jenny se încordă, simțind cum trupul întreg răspunde chemării lui. Îl auzi spunând, în șoaptă:

– Așa cum sunt invitat acum.

Nu răspunse, nici măcar nu încercă să găsească un răspuns. Chiar dacă ar fi fost în stare să deschidă gura, n-ar fi avut nimic de spus. Dar involuntarul răspuns al trupului ei fu de-ajuns.

Bărbatul o trase mai aproape. O mână îi mângâia umărul, iar degetele căutau disperate pielea, la fel cum se întâmplase pe ringul de dans. Cealaltă mână îi ținea gâtul, plecându-i pe spate capul pentru pregătirea sărutului. Buzele lui îi atinseră fața, timid și tandru la început, apoi cu o pasiune crescândă. Bărbatul aștepta un răspuns, simți Jenny, dar cum amintirea încă vie a respingerii lui de pe ringul de dans o durea încă, își ținea gura strânsă.

El îi ridică fruntea.

– Sărută-mă!

– Nu... șopti ea.

– Ba da, insistă el. Asta vrei.

O lipi de el. De data asta, buzele lui îi atinseră gâtul, trasându-și o cărare de foc pe pielea ei. Jenny își pierdu simțul realității. Nu mai putea gândi. Tremura sub atacul nebunesc al

săruturilor sale. Se arcui lângă corpul lui, plină de dorința de a-i simți fiecare părticică din trup. De data asta, când buzele lui le întâlneau pe ale ei, răspunse fără să se gândească, sărutându-l la rându ei cu o fervoare pe care nu și-o cunoștea.

Atât de magică era atingerea lui, de minunată, că Jenny nu simți la timp cum degetele sale se infiltrau sub rochie și nu pricepu îndată implicațiile faptului că fermoarul acesteia fusese tras pe jumătate. Joshua își slăbi strânsoare atât cât să facă să alunece bretelele rochiei în jos pe umeri, cu o mișcare rapidă, dar gingașă. Apoi, Jenny se trezi din nou în brațele lui, cu soldurile lipite de trupul lui și cu pieptul strivit de al său. Cămașa lui avea nasturii desfăcuți. Oare chiar ea îi desfăcuse? Nu mai știa. Știa doar că atingerea mușchilor săi reprezenta o experiență senzuală, pe care ar fi vrut s-o prelungească la nesfârșit.

Apoi, se simți ridicată în brațe și purtată spre pat. Bărbatul o întinse pe pătură. Deschise ochii și-l privi, însă privirea lui era concentrată asupra trupului ei, plutind pe liniile sale rotunde; se ridică asupra sânilor, apoi îi privi fața, buzele moi și pline de dorință, ochii îi care se citea pasiunea.

Pentru prima dată, fata își dădu seama că era goală. Realiză că Joshua era pe cale să se dezbrace la rândul său. Înțelese că aveau să facă dragoste.

Se priviră îndelung. Jenny ar fi vrut să spună atâtea, dar nu putea... trupul ei îl dorea.

Făcu un efort să se întoarcă la realitate. Se uită la el cum își scotea cămașa și înțelese că își dorea să facă dragoste cu el mai mult decât orice pe lume. Și totuși, știa că nu era pregătită.

Nu crezuse că avea să facă vreodată dragoste cu un bărbat care nu-i era soț, decât dacă-l iubea. Dar Joshua nu era soțul ei și nu avea să fie niciodată. Atunci, de ce această dorință, care era aproape tangibilă?

Acolo, în restaurant, își spusese că nu avea să se îndrăgostească de Joshua; se întrebase dacă mai era vreun mijloc de a preveni acest pericol...

Dacă avea să accepte să facă dragoste în această seară, știa că i se va dăruia lui cu toată ființa ei, nu numai cu trupul, ci și cu inima, cu mintea și cu toate simțurile. Nu mai exista cale de întoarcere. Cel puțin, nu pentru ea. Amintirea acestei unice nopți alături de el avea s-o bântuie întreaga viață. În dorința ei exista ceva înfricoșător.

Era gata să-i împărtășească tot ce simțea... dar Joshua se întinse pe pat, lângă ea. Când se aplecă asupra ei și-i privi trupul, în ochii lui citi o expresie pe care n-o mai văzuse vreodată, o expresie pe care nu ar fi visat s-o zărească la el: ceva între respect și teamă. Jenny înghiți cu greu.

– Joshua...

Ca și cum nu ar fi auzit rugămintea din tonul ei, el zise răgușit:

– Doamne, ești atât de frumoasă!

– Joshua, începu ea din nou...

Dar el se aplecase din nou peste ea, iar buzele-i sărutau obraji.

Instinctiv, Jenny se ridică, înfigându-și mâinile în părul lui.

Ca și cum gestul ei îi stinsese deodată pasiunea, Joshua mormăi ceva și se ridică.

– Te doresc, Jenny. Vocea lui sunase ferm.

Ochii ei violeti se deschiseră, umezi și luminoși.

Când începu să vadă clar, realizează că bărbatul își desfăcea cureaua. Dacă mai aștepta o secundă, nu mai putea da înapoi. Oricum, lucrurile merseseră prea departe.

– Joshua, nu! se ridică în coate. Nu... nu vreau!

– Ți-e frică, observă el.

Da, era înspăimântată. Nu de actul în sine, ci de urmările sale, de dorința nebună pe care vederea lui o sădea în ea, de felul cum avea să decurgă viața ei după aceea. Această amintire avea s-o bântuie multă vreme, fără să existe posibilitatea de-a o repeta.

– Nu vreau să te rănesc, zise el.

– Nu e vorba despre asta.

El o privi cu buzele strânse, cu ochi duri.

– Doar nu vrei să-mi spui că te gândești la Bruce.

Era singura ei scăpare, și profită de ea. Pentru că, dacă i-ar fi spus lui Joshua despre adevărata ei teamă, bărbatul ar fi reușit s-o liniștească pentru moment. Dar după aceea?...

– Ba da, zise ea, evitându-i privirea. L-am văzut astă-seară și...

– Era cu o altă femeie, se răsti Joshua.

– Asta... nu schimbă cu nimic sentimentele mele pentru el. Nu mă aștept să înțelegi așa ceva.

– Nici nu înțeleg! Ce naiba...

Era furios:

– De ce m-ai provocat, dacă n-aveai de gând să faci ceea ce promiteai?

– Ți-am spus că nu vei înțelege.

Joshua se ridică și-și trase cămașa. La ultimele ei cuvinte, se întoarse, nervos:

– Ceea ce înțeleg... este trupul tău. Strigă după dragoste. Nu pretind că pricep ce e în mintea ta, Jenny, și după ce s-a întâmplat acum nici măcar nu cred că vreau.

Ieși din cameră înainte să apuce să-i răspundă. De altfel, nici nu știa ce ar fi putut să-i răspundă. Când auzi zgomotul ușii trântite cu violență, își trase pătura peste cap și plânse cum nu mai plânsese niciodată.

Jenny fu bucuroasă că următoarele săptămâni fură foarte aglomerate. În limitele stricte ale rezervației, era imposibil să-l evite complet pe Joshua, dar momentele în care se întâlneau erau foarte rare.

Joshua își făcea acum singur rost de mâncare; nu-i sugerase tinerei să ia împreună masa niciodată și nici Jenny nu propusese așa ceva. În rest, în majoritatea timpului erau ocupați cu treburile rezervației. Câteodată, noaptea, când întunericul cuprindea locurile și tăcerea nu era întreruptă decât de țipetele animalelor, Jenny se întreba ce făcea Joshua. Îi era greu să nu se gândească la el, să și-l scoată din minte. Conștientă în fiecare clipă de prezența lui în apropiere, la câteva zeci de metri de ea, își amintea de momentele petrecute împreună la Pretoria. Oricât încerca, nu putea să alunge aceste amintiri – cum luaseră masa, cât de senzual fusese primul lor dans, emoțiile tulburătoare ale îmbrățișării din

camera hotelului, răspunsul ei ardent la pasiunea lui. Nu putea uita nici mânia lui când fusese refuzat, mânie care, a doua zi dimineată se transformase într-o rece indiferență.

Iar această indiferență persista încă. Joshua nu o mai căuta, nu voia s-o întâlnească, iar orice conversație dintre ei se reducea strict la Impalavlei și la îmbunătățirile pe cale să se înfăptuiască.

Renovările se realizau cu o viteză pe care Jenny n-o credea posibilă, căpătând un contur precis. Se făcuseră progrese uimitoare în legătură cu aducerea apei și realizarea noilor bazine, în curând urmând să se înceapă readucerea animalelor acasă, pe pământurile natale. Jenny știa că Joshua se întâlnea cu experții veterani în astfel de îndeletniciri, de la care putea căpăta sfaturi prețioase.

Drumurile care mergeau de la porțile parcului până la tabără fuseseră asfaltate. Cu timpul, și altele aveau să fie reparate și îmbunătățite. Aceste demersuri, considera Jenny, aveau să strice atmosfera rezervației. De aceea, plecă într-o plimbare de recunoaștere.

Excursia însă îi înlătură certitudinea. Nu mai era deloc sigură că avusese dreptate să se împotrivească. Se opri să privească un animal și descoperi cu uimire că nu mai fusese nevoită să aștepte până când praful se ridicase. Dar, chiar dacă această schimbare era una bună, nu avea de gând să-i spună lui Joshua. În afara faptului că indiferența lui nu o încuraja la o conversație, știa că bărbatul nu avea nevoie de aprecierile ei.

Peste tot se aflau muncitori. Un larg perete din sticlă prin care se putea vedea perspectiva parcului înlocuise fațada salonului. Ferestrele mici plasate din loc în loc, întrerupte de coloane din

cărămidă, fuseseră schimbate cu un imens geam din sticlă în fața căruia se deschidea panorama rezervației.

În afara taberei, fusese amplasată o platformă de la nivelul căreia se putea vedea până departe, dincolo de râu. Când Jenny îl acuză pe Joshua că furase această idee de la un faimos parc natural din Kenya, bărbatul nu negă. Explică numai că amplasarea ei era perfectă, din pricina bazinului din apropiere. Platforma trebuia să fie un loc de vizionare a animalelor, și era unul mult mai bun decât mașina.

Din când în când, Jenny își amintea decizia ei de a lupta împotriva lui Joshua, de a-l împiedica să facă pași prea mari și prea grăbiți. Ciudat însă, fu nevoită să recunoască faptul că această hotărâre fusese luată înainte de a înțelege complet forța adversarului său și că acum n-ar mai fi făcut același lucru. Joshua nu era un om ușor de înfrânt. Știa ce voia, știa cum să-și atingă scopurile și avea suficienți bani pentru a-și finanța proiectele. Mai mult, bărbatul nu părea să ia în calcul posibilitatea de a fi greșit înțeles.

Singură cu gândurile sale, Jenny recunoștea că nu mai exista nici un motiv pentru care să i se împotrivescă. De altfel, nici nu mai era convinsă că inițiativele lui erau greșite. Cumva, fără ca ea să-și dea seama cum se întâmplase, o convinsese de ideile sale.

Tot timpul crezuse că tatăl ei ar fi urât schimbările întâmplute la Impalaveli, dar acum nici de asta nu mai era sigură. Dacă Tom Malloy ar fi avut mai multe idealuri, poate că și el ar fi fost deschis la schimbare. Dacă ar fi văzut parcul așa cum arăta astăzi, cu atmosfera sa neschimbată, cu spiritul său neatins, ar fi fost fericit de această transformare.

Fusese o vreme când Jenny crezuse că Joshua nu vede în parcul ei iubit decât o altă investiție. Apoi, el îi spusese că se gândește la Impalavlei ca la propria casă, și ea ajunsese să-l creadă. Pentru că, în ciuda îndoielilor sale, Jenny trebuia să admită cel puțin față de sine însăși că schimbările puteau fi, de fapt, bune pentru Impalavlei. Dacă renovările vor avea ca rezultat atragerea mai multor clienți în rezervație, de ce ar fi fost rele? Și apoi, dovedeau foarte mult bun-gust. Impalavlei nu devenise un spațiu cu decor extravagant, așa cum se temuse. Caracteristicile lui esențiale se păstrasera.

Sarcina ei fusese să redecoreze. Biroul primise o înfățișare nouă, ținând cont de chestiunile practice, la fel de mult ca și de formarea unei impresii de confort și bună dispoziție. Salonul era și el aproape gata. Aici, Jenny dăduse frâu liber imaginației. Când privea încăperea, se simțea mândră de ceea ce realizase. Profitase de luminozitatea oferită de fereastra imensă și realizase un decor plin de culoare. Profitase, de altfel, și de banii pe care Joshua îi pusese la dispoziție – se părea că avea încredere deplină în judecata ei.

Camera veche era confortabilă, dar desuetă și puțin întunecată. Noua încăpere era la fel de confortabilă, modernă și plăcută, dar atmosfera ei rustică rămăsese aceeași.

Acum, se ocupa de finisarea ultimelor aspecte în apartamente. Într-o țară toropită de căldură ca Africa, Jenny tânjea după răcoare. Jaluzelele turcoaz se potriveau de minune cu cromatica de un albastru mai intens a cuverturilor. Pe pardoseala din piatră naturală, pusese covoare din lână. Moi la călcat, acestea aveau în

plus o culoare galbenă, luminoasă, care întărea contrastul încăperilor. Pe pereți, se aflau tablouri cu animale, desenate cu creionul, lucru care le conferea originalitate.

Oare oaspeții se vor simți bine aici? se întrebă Jenny. Dintr-un impuls, se așeză la masa de toaletă, cu fața în palme, și se privi în oglindă. Mulțumită de rezultatele obținute, se întreba însă ce avea să facă după ce munca ei de decorare se termina.

Din nu se știe ce motiv, se gândi la Joshua, apoi își dădu seama că n-avea nevoie de nici un motiv pentru asta. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra muncii, Joshua Adams era mereu prezent în mintea ei.

Auzi cum ușa camerei se deschide, și nu trebui să se întoarcă pentru a-și da seama cine intrase. Putea să fie cineva dintre angajați, dar fiorul pe care-l simți o avertiză că era Joshua. Lui Jenny i se părea că bărbatul ducea cu el peste tot aura lui specială.

Rămase așezată la măsuță. Îl auzi oprindu-se, apoi sunetul pașilor săi se apropie. Bărbatul nu spuse nici un cuvânt, iar Jenny tăcu la rândul ei, incapabilă să vorbească. Stomacul i se strânse.

Chipul lui se apropie de oglindă. Pentru câteva clipe – care ei i se părură lungi cât un veac – ochii lui îi prinseră privirea în oglindă. Ochii ei erau măriți de spaimă, dar ochii lui cenușii priveau amuzați. Dar în ei citi și o altă expresie, care-i puse pe jar inima.

– Bună, Jenny, spuse Joshua, tocmai când tânăra se întreba cât avea să mai dureze tăcerea.

– Bună.

Se afla foarte aproape de ea. Îi putea simți răsuflarea... trupul ei răspunse spontan acestei atingeri diafane. Nu trecuse nici măcar o

singură oră după noaptea petrecută în Pretoria în care Jenny să nu se gândească la el, și totuși, își dădea seama că apropierea lui era mult mai intensă decât își amintea.

Trebuia să înfrunte însă această tensiune.

– Vrei ceva? întrebă ea, pe un ton neutru.

– Da.

Privirea bărbatului îi alunecă pe chip, făcând-o să roșească; apoi coborî încet pe trupul ei, atât cât acesta se reflecta în oglindă.

– Printre altele, zise el leneș, în așa fel încât tânăra să nu aibă nici o îndoială asupra dublului sens al cuvintelor sale, voiam să te felicit pentru decorarea camerelor.

– Îți plac?

Surprinsă și fericită, Jenny se întoarse spre el și descoperi că se aflau mai aproape decât aproximase. Chipul ei îi atinse hainele. Grăbită, se întoarse la loc. Roși din nou.

– Desigur.

Mâinile lui i se așezară pe umeri. Jenny putea simți fiecare deget care-i atingea trupul.

– De altfel, continuă el, nici nu mă așteptam să fie altfel.

– Mă bucur, răspunse ea.

– Culoarele sunt perfecte – turcoaz, albastru și galben.

Se apropie încă un pas. Tânăra îi simți trupul lipit de spatele ei, ca o căldură arzătoare care i se impregnase în corp.

– Îmi place și biroul, adăugă el.

Degetele lui începuseră să se miște, masându-i umerii și gâtul.

– Sunt foarte primitive toate încăperile, spuse el, ca și cum n-ar fi fost conștient de propriile mișcări.

Aceste cuvinte nu spuneau prea mult. Colegii ei de breaslă le foloseau în fiecare zi. Și totuși, nici una dintre conversațiile de afaceri nu-i făcuse atâta plăcere. Poate și din pricină că nimeni nu rostise aceste vorbe cu mai multă senzualitate în glas.

Era imposibil să nege plăcerea pe care i-o oferea atingerea lui. Picioarele i se înmuiaseră, nervii ei erau întinși la maximum. Îi fusese dor de prezența lui, dar până în această clipă nu-și dăduse seama cât de mult.

— Mă bucur că-ți place.

În încercarea de a stăpâni furtuna din lăuntrul ei, pronunțase aceste cuvinte cât putu mai încet.

— Și nu e singurul aspect care-mi place la tine...

Degetele care i se odihneau pe umeri începură să coboare, pătrunzând sub bluză și înaintând pe pielea ei sensibilă.

Jenny se cutremură, dar după câteva secunde reuși să se controleze.

Cu toate astea, senzația fusese foarte puternică și zâmbetul bărbatului văzut în oglindă o avertiză că și el îl simțise.

— Ce vrei să spui? șopti ea.

Drept răspuns, Joshua se aplecă peste ea; mâinile continuau să alunece pe spate, pe gât, pe tot corpul. Cu o mișcare ușoară, îi dădu capul pe spate, iar el se aplecă să-l întâlnească, cu buze lacome.

— Asta vreau să spun, răspunse el.

Răsuflările lor se amestecară.

Buzele ei se uniră cu ale bărbatului parcă din proprie dorință. Jenny cedă. Mâinile i se îndreptară spre chipul lui. Când buzele

bărbatului îi atinseră gura, Jenny își dădu aseama că așteptase de mult acest moment.

– Ridică-te, zise el.

Ea se îndreptă către el, bucuroasă.

– Spune! ordonă el.

– Ce să spun?

– Că-ți place.

Gura lui se afla atât de apropae de a ei, încât îi putu simți buzele mișcându-se.

– Îmi place, ticălosule!

Dinții lui îi mușcară încet buzele tremurătoare.

Apoi, îi șopti:

– De ce naiba m-ai evitat atâta vreme?

Își dădu capul pe spate și o privi.

– Nu prea-ți pasă de idiotul ăla de Bruce, nu-i așa? continuă el.

Cum să-i pese de Bruce? Nu era posibil să fie îndrăgostită de doi bărbați în același timp!

Gândul îi dădu fiori. Până în acest moment, nu voise să admită că-l iubea pe Joshua.

– Spune, Jenny. Bruce n-a însemnat nimic pentru tine. Nu ai simțit niciodată cu el ceea ce simți alături de mine.

Ochii ei violeți erau încărcăți de teamă. Deci asta însemna ea pentru Joshua – un obiect al plăcerii. Nu exista afecțiune între ei... o dorea la fel de mult cât îl dorea și ea, dar dorința lui însemna doar împlinirea unei necesități fizice. Pentru Jenny, dorința era rezultatul unei nevoi a sufletului, o dorință trupească și spirituală în același timp.

Știa acum că-l iubește pe Joshua, iar iubirea implica prietenie, afecțiune, dorința de a îmbătrâni alături... așa cum implica și unirea a două trupuri atrase unul de altul.

– Jenny!

– Este adevărat, răspunse ea. N-am simțit cu Bruce nimic din ceea ce tu mă faci să simt.

– N-ați făcut dragoste niciodată?

Îi întâlni zâmbetul ironic.

– N-am mai făcut dragoste cu nimeni, niciodată.

– Vei face dragoste cu mine.

Vocea lui era tandră, dar fermă. Cuvintele însemnau o constatare, nu o întrebare.

– Îți dorești asta, nu-i așa, Jenny?

Dacă mintea ei nu se hotărâse încă, trupul ei știa că e adevărat. Simțurile ei o luaseră razna. Îl dorea cu o fervoare pe care n-o mai trăise niciodată. Știa că dacă Joshua va insista, nu mai avea puterea de a se apăra împotriva lui. Inima îi spunea că nu i se va opune, că avea să-l lase s-o ducă până la pat. Doar un ultim gând rațional o avertiză că trebuia să pună capăt acestui asalt cât încă mai putea.

Cu toată puterea, îl împinse deoparte.

– Dacă ne va găsi cineva?

– Vom încuia ușa.

– Anna știe unde sunt. E ora prânzului, pentru numele lui Dumnezeu! Oricine poate veni să mă caute.

Joshua o ținu în brațe în continuare. Îl auzi cum râde, cu sunetul acela plăcut care-i răvășea simțurile.

– Ești lașă, Jenny Malloy, șopti el.

Acum ai scăpat, dar data viitoare...

Era gata să iasă pe ușă, dar se întoarse și spuse:

– M-am luat cu vorba și am uitat de ce am venit.

– Ca să-mi spui că-ți place cum am amenajat.

– A, da. Dar nu ți-am spus tot. Vineri avem un vizitator.

Ea îl privi curioasă. Reușise să-și vină în fire.

– Cineva nou? Nu face parte din lista de oaspeți?

– Nu, invitata noastră vine din America.

Jenny îngheță.

– E o prietenă de-a ta?

– Maybelle mi-e prietenă, da. Sper că Impalavlei îi va face o impresie bună.

– Să sperăm.

Joshua părăsi camera. Îl privi trecând prin fața ferestrei – un bărbat înalt, puternic, sigur pe el. Mersul lui era apăsător și suplu. Părea că nimic important nu i se întâmplase cu câteva minute înainte.

Lui Joshua îi plăcea să se afle în preajma ei, s-o mângâie și s-o sărute, dar Jenny dispărea din mintea lui îndată ce momentul lor de intimitate se încheia.

Acum, gândurile lui erau în altă parte. Plănuia deja un nou proiect sau poate că se gândea la Maybelle, prietena lui care avea să sosească din America pentru a petrece două-trei zile la Impalavlei.

Jenny se simți bolnavă. Se întoarse lângă mășuța de toaletă și se așează. Imaginea ei din oglindă o șocă. Asta era Jenny Malloy? Fata asta care o privea cu ochii mari? Avea buzele moi și strivite, obraji

prea roșii, ochii sălbatici și confuzi, părul răvășit, de parcă nu s-ar mai fi periat de multă vreme.

Bluza îi era încă desfăcută – uitase că Joshua apucase să-i descheie nasturii. Imaginea asta i se părea atât de diferită de felul ei de a fi. I se părea că în ea se născuse simțul voluptății, un instinct pe care nu-l cunoscuse înainte.

Nervoasă, clipi din ochi, apoi se duse la baie și se spală pe față cu apă rece. Trebuia să-și pună în ordine înfățișarea și să se întoarcă înapoi în rezervație.

O, dacă ar fi putut la fel de ușor să-și stăpânească sentimentele! Nu mai era mult și ceda insistențelor lui Joshua. Iar regretele ei ar fi fost mai mari decât în clipa de față. Pentru că astfel ar fi renunțat la mai mult decât la virginitate. Îl iubea atât de mult, încât i s-ar fi dăruit cu totul, trup și suflet.

Să afle despre sosirea acelei femei, Maybelle, imediat după ce ar fi făcut dragoste, ar fi distrus-o pur și simplu. Jenny știa foarte bine asta.

Capitolul 8

Joshua se duse chiar el la gară s-o ia pe Maybelle Hunter. Când se întoarseră, Jenny o zări pe invitată – o blondă seducătoare, așezată confortabil pe scaunul șoferului. Cele mai negre temeri ale ei se adeveriseră – Maybelle era superbă.

Chiar după cele câteva ore de mers cu mașina, înfățișarea ei rămăsese impecabilă. Părul îi cădea pe umeri în bucle strălucitoare. Ochii, luminoși pe obrazul de fildeș, erau de un albastru închis, iar zâmbetul dădea la iveală niște dinți perfecți, de star de cinema.

La brațul lui Joshua, femeia se uită în jur și exclamă:

– Dragul meu, acest loc e minunat. Atmosfera e superbă – atât de primitivă, de rustică.

Vocea ei era joasă și puțin răgușită. Avea o voce sexy, se gândi Jenny cu invidie.

Totul la Maybelle era perfect. Nu era de mirare că Joshua își dorise ca rezervația să fie la fel.

– Jenny, zise Joshua, ea este Maybelle.

Ochii albaștrii ai femeii o studiară, apoi Maybelle întinse mâna și spuse:

– Sunt foarte bucuroasă să te întâlnesc, Jenny. Joshua mi-a povestit multe despre tine.

– Sper că numai de bine, răspunse Jenny cu un clișeu.

Apoi, fără să se poată abține, adăugă:

– Mă mir că ți-ai făcut timp să vii, domnișoară Hunter.

Fu un moment de tăcere. Jenny nu-l privi pe Joshua, știind deja că bărbatul înregistrase subînțelesul din vorbele sale.

Maybelle răspunse:

– Cred că mi-am adus haine potrivite.

Arată spre veșmintele ei, o combinație de toaletă de stradă și echipament de safari:

– Ce părere ai? Sunt destul de simple?

– Sunt foarte frumoase și simple, zâmbi Jenny, politicoasă. Le-ai cumpărat de pe Fifth Avenue, la New York?

De data asta, Maybelle nu mai făcu nici un efort să umple tăcerea. Buzele ei frumos conturate încadrară dinții perfecți într-un zâmbet politicos, dar ochii ei albaștri deveniră reci, ca și cum ar fi recunoscut în Jenny o adversară și – culmea – într-un loc unde se aștepta cel mai puțin s-o afle.

Fără să vrea, Jenny îl privi pe Joshua. Buzele bărbatului se subțiaseră, iar expresia lui era furioasă. Dacă nu făcu nici un comentariu, asta se datora numai prezenței lui Maybelle, se gândi tânăra. O privea de parcă ar fi vrut s-o scuture bine, să-i dea o lecție.

Deși oarecum alarmată, Jenny simți un fior de intensă satisfacție. Ochii îi sclipiră când spuse:

– Cred că ești obosită după drum și probabil că ți-e sete, domnișoară Hunter. Dacă vrei să mă scuzați, mă duc să pun să se facă sandvișurile și să pregătesc băuturile.

Cu o privire care-l incluse și pe Joshua, adăugă:

– Sunt sigură că Joshua îți va arăta apartamentul.

Camera femeii se afla chiar lângă a lui Joshua – și asta fusese cererea lui expresă. Jenny cunoștea fiecare detaliu al decorului, pentru că fusese camera ei preferată; până în acest moment, desigur.

Prânzul trecu. Maybelle, care nu-și adusese mâncare, va mânca alături de Joshua. După-amiază și spre seară, Jenny nu-i văzu pe nici unul; probabil că se aflau împreună în camera femeii, se gândi ea. Își spuse că nu-i păsa dacă era așa sau nu, și încercă să alunge gândul intimității dintre ei.

Puțin mai târziu, zări mașina lui Joshua ieșind pe porțile taberei. Joshua conducea, iar alături de el se afla capul blond al femeii. Nu mai avea rost să pretindă că nu-i pasă, își dădu ea seama, când văzu mașina dispărând în zare. Îi păsa atât de mult, încât ar fi fost în stare să-i omoare pe amândoi.

Își aminti de prima zi a lui Joshua la Impalavlei, când îl condusesese într-un tur al parcului. Acum, el o conducea pe Maybelle. I se părea că între aceste două situații exista un conflict; ceva îi spunea că Joshua era neloial, mai ales după cele întâmplate recent între ei doi. Furioasă, își șterse o lacrimă de pe obraz și-și dori să poată la fel de ușor șterge și senzația că fusese trădată.

Era aproape întuneric când mașina cu cei doi se întoarse.

La ușa ei bătu Anna, cu o invitație din partea lui Joshua de a cina alături de el și de Maybelle. O parte din ea și-ar fi dorit să accepte,

dar trimise înapoi răspunsul că era obosită și că voia să se odihnească.

De altfel, o durea cu adevărat capul. În mod normal, ar fi ieșit la o plimbare până la gardul taberei, să se bucure de răcoarea care sosea o dată cu noaptea, dar în această seară alege să n-o facă. Era aproape inevitabil să dea peste Joshua și Maybelle. Poate că i-ar fi văzut sărutându-se. Numai gândul unei asemenea posibilități o durea. Priveliștea ca atare ar fi fost mai mult decât putea îndura.

Încercă o vreme să citească, dar renunță repede la acest efort, când își dădu seama că nu pricepe nici un cuvânt. Nu mai avea nimic de făcut, decât să zacă în pat. În cameră era foarte cald. Se dezbracă și se întinse pe cearșafurile răcoroase în speranța că va adormi.

Aproape ațipise, când auzi ușa deschizându-se. Se ridică alarmată, trăgându-și cerșaful până sub bărbie și întrebându-se cum de fusese atât de neprevăzătoare încât să lase ușa descuiată.

Era Joshua! Chiar dacă întunericul nu i-ar fi permis să vadă silueta lui înaltă, tot ar fi știut că e el. Încercând să respire cât mai ușor – deși era mai înspăimântată decât o gazelă în ghearele unui animal de pradă – rămase întinsă.

Din doi pași, bărbatul se afla lângă pat. Jenny nu fusese niciodată mai conștientă de forța lui; i se părea că aerul din încăpere se umpluse de aura acestui bărbat. Deschise ochii. Era suficientă lumină cât să-i zărească forma feței. Nu-i vedea cu adevărat chipul, dar nici nu avea nevoie, îi știa fiecare detaliu. Era nervos. Părea mai puternic și mai periculos decât un animal din junglă.

Încercă să respire la fel de încet, deși răsuflarea i se accelera cu fiecare clipă.

– Nu te mai prefăce, Jenny!

Vocea lui nu sunase niciodată mai dur.

– Știi că nu dormi.

Trecură câteva momente. El privea în jos către ea. Jenny își ținea ochii strâns închiși acum. Nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată mai tensionată.

Când se simți zdruncinată și ridicată de umeri, nu se miră. De când Joshua pătrunsese în încăpere, se așteptase la ceva asemănător. Și totuși, violența mișcării o făcu să se teamă.

Uitând prefăcătorie, îl lovi tare peste față cu palma. Sunetul se auzi răsunător în noapte.

Jenny simți accelerarea bruscă a respirației lui și auzi cuvintele explodând aproape de ea:

– Deci îți place să joci dur, Jenny Malloy. Aparența de fată cuminte e doar o altă prefăcătorie.

– Ieși afară! urlă ea.

– Nu asta vrei. Ci asta.

Cu o altă mișcare bruscă, smulse cearșaful de pe ea. Rămase nemișcat câteva momente, privind-o. Deși nu-i putea zări ochii, Jenny remarcă zâmbetul ironic al buzelor.

– Trebuia să-mi dau seama, zise el, leneș. Ușa descuiată, apoi asta. Dacă voiai atât de mult să facem dragoste, de ce n-ai spus?

Jenny era teribil de furioasă. Simțea că-l urăște.

Cu toate că trupul ei îl dorea, știa că inima ei îl respinge.

– Întotdeauna dorm cu ușa descuiată. Nimeni de la Impalavlei nu profită de asta. Dar de acum înainte, mă voi feri mai bine.

– Și întotdeauna dormi goală?

– Când mi-e cald.

– Ca acum. Tonul lui devenise obraznic.

– Ești o femeie cu sânge cald, Jenny, fierbinte chiar. Ieri, în cameră, voiai să faci dragoste cu mine, n-are rost să negi. Ce te-a făcut să te răzgândești? Faci pe inabordabila?

– Ești un porc, Joshua Adams!

– De ce? Pentru că spun adevărul? Fără s-o avertizeze, o împinse înapoi pe cearșaf și se trânti lângă ea.

Deși trupul ei începuse să freamăte, Jenny se strădui să rămână nemișcată, rigidă. Își strânse pumnii. N-avea să-și îngroape degetele în părul lui, chiar dacă fiecare nerv al trupului ei își dorea asta.

– Mă așteptai, zise Joshua ridicând capul și privind-o.

– Nu e adevărat, ripostă ea. Se simțea atât de ameteită, încât abia dacă-și dădea seama ce spune. Tu și Maybelle... în cameră... credeam că... sunteți...

Se opri, dar era prea târziu. Simți cum mâna lui se oprește pe gât, degetele bărbatului simțindu-i pulsul.

– Ești geloasă.

Ea clătină din cap.

– Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de ea sau de tine!

– De aceea ai fost atât de nepoliticoasă azi-dimineață?

În vocea lui se simțea amenințarea.

Mâinile lui o părăsiseră. Profitând de asta, Jenny își trase la loc cearșaful peste ea. Dar cu o mișcare rapidă, Joshua o dezveli din nou.

– Deci, Jenny?

– Am fost politicoasă.

– Pe naiba! Ai fost cât se poate de rea. Și asta după ce-ți spusesem cât de mult mi-aș dori ca Impalavlei să-i facă prietenei mele o impresie bună!

Durerea care se născuse în ea din clipa în care auzise de existența acestei femei deveni insuportabilă.

– Lasă-mă în pace, Joshua. Ceea ce Maybelle crede despre Impalavlei nu mă interesează.

– Mai bine te-ar interesa, răspunse el, dur. Maybelle lucrează la o agenție de turism. Dacă decide să includă Impalavlei în circuitul lor, atunci vom face un mare pas înainte.

Ea îl privi uimită:

– De asta a venit?... De asta ai dus-o cu mașina prin rezervă?... Joshua, mi-ai spus că e o prietenă...

– Chiar este. Apoi, adăugă cu un ton enigmatic:

– Ești geloasă, Jenny?

O, da, era geloasă! Toată ziua fusese. Dar mai era ceva ce trebuia să înțeleagă. Ignoră întrebarea și răspunse:

– Și toate îmbunătățirile... au fost pentru Maybelle?

– Știi răspunsul la întrebarea asta.

– N-ar fi trebuit niciodată să încetez lupta.

– Dar nici n-ai făcut-o. Astăzi...

Fără să-și termine fraza, o trase spre el și-i acoperi gura cu a lui. Sărutul fu dur și brutal. Parcă o pedepsea, pentru că nu găsisese altă cale de-a o face, de a-și exprima mânia. Jenny își ținu gura strâns închisă și se luptă cu el când bărbatul vru să-i dea capul pe spate.

Nu așa trebuia să fie. Plină de mânie, își aminti ultima lor întâlnire, în camera reamenajată: felul în care trupul ei răspunsese

chemării lui și cât de aproape fusese să cedeze. Atunci, existase ceva magic în apropierea lor. Acum, nu era decât o forță brutală.

Mânia nu-i putea ascunde însă freamătul trupului, care reacționa la mișcările familiare ale bărbatului. Nărilor ei respirau cu ardoare mirosul lui Joshua, miros pe care era sigură că avea să și-l amintească mult după ce el va dispărea din viața ei pentru totdeauna. Picioarele îi erau din nou slăbite. Încă o dată, trupul o trăda, ignorând comenzile minții.

Reuși cumva să-și plaseze pumnii pe pieptul lui și, profitând de clipa în care bărbatul își înălță capul ca să respire, îl împinse brutal.

– Dacă nu pleci, o să țip.

– Tocmai plecam.

O eliberă brusc, în așa fel încât căzu cu spatele de pat. Rămase însă lângă ea, o siluetă masivă și amenințătoare, răsuflând din greu.

– Te avertizez, Jenny! Ar fi bine să înveți să te comporți frumos, măcar cât Maybelle rămâne aici. Dacă nu, vei suporta consecințele.

Nu așteptă răspunsul și plecă fără un cuvânt din cameră.

Jenny se ridică, încuie ușa și se întoarse înapoi în pat. Apoi, înțelegând că nu va putea oricum dormi, își puse blugii și un pulover de angora și ieși afară.

Tabăra era pustie și liniștită. În afară de lumina care se zărea la fereastra lui Joshua, întreaga priveliște era scăldată în întuneric. Oare bărbatul era singur sau cu Maybelle? Dacă de acest răspuns ar fi depins întreaga ei viață, tot n-ar fi vrut să-l afle. Încercă să-și șteargă din minte imaginea celor doi împreună. Chiar și acum, urându-l pe Joshua atât de mult, gândul că el ar fi putut fi cu altcineva o durea.

Singură în noapte, Jenny își puse întrebări și căută răspunsuri. Când sentimentele ei pentru Joshua începuseră să capete contur, împotrivirea ei la proiectele propuse de el devenise din ce în ce mai slabă. Poate că așa trebuia să se comporte o persoană îndrăgostită, se gândi ea, nefericită. Experimentase deja trădarea venită din partea propriilor simțuri; poate o dată cu îndrăgostirea apăruse și o metamorfozare a gândurilor, a convingerilor ei.

Trecuse destulă vreme până să devină conștientă că-l iubea pe Joshua, dar chiar înainte de asta începuse să i se împotrivească din ce în ce mai puțin.

Își dorise să-l creadă, să creadă că pune interesele Impalavlei pe primul loc. Că într-adevăr privea acest loc ca pe propria casă, că pentru el nu însemna doar o investiție a cărei valoare trebuia crescută.

Mânia ei de acum nu-i afecta judecata. Putea pricepe că schimbările făcute de Joshua fuseseră bune. Motivele lui erau cele care îi ridicau semne de întrebare. Nu mai credea că bărbatul era îngrijorat de soarta rezervației, că-i păsa de animale... Știa acum că, în tot acest timp, interesul lui principal fusese legat de eventualul profit obținut din transformarea parcului. Când spusese că se gândea la Impalavlei ca la a doua lui casă, încercase doar să-i câștige încrederea. Nimic mai mult. Îi era mai simplu să lucreze cu Jenny ca prietenă decât ca inamică.

Un râset de hienă se auzi în noapte; sunetul era ciudat; părea să exprime mai mult mânia și disperarea decât amuzamentul. În nefericirea ei, Jenny văzu acest semn ca pe un ecou al propriilor sentimente. Era momentul să pună lucrurile la punct.

Își aminti ziua în care sosise Joshua și dorința ei ca bărbatul să nu rămână multă vreme la Impalavlei. Avusese presimțirea că dacă lucrurile ar fi stat altfel, atunci rezervația n-ar fi fost departe de dezastru, ca să nu mai pună la socoteală propria ei liniște sufletească. Se întrebă acum dacă existase cu adevărat un moment în care se îndrăgostise de Joshua sau dacă totul se întâmplase din prima clipă, și doar conștientizarea fusese târzie. Se întrebă chiar dacă ar fi putut preveni acest lucru. Pentru că, întotdeauna îi fusese clar că această dragoste nu avea nici un viitor.

În întunericul de afară, zidul de piatră se ghicea ca o formă opacă. Fără să se gândească, Jenny se îndreptă spre el, refugiu ei dintotdeauna. Se sprijini de el.

Își dădea acum seama că, iubindu-l atât de mult pe Joshua, îl înnobilase cu niște calități pe care bărbatul nu le avea. Și chiar dacă încercase să n-o facă, își permisese să-și imagineze cum ar fi fost viața alături de el, viață care nu putea exista. Să-și spună că nu avea nici un viitor alături de el, era un aspect; să viseze că va fi cu el toată viața, era altul.

O dată cu venirea lui Maybelle, Jenny fu nevoită să-și recunoască propria naivitate. Era de la o agenție de turism, spusese Joshua. Poate că era și asta. Dar era și femeia din viața lui – toate lucrurile indicau asta. Nu fusese Joshua preocupat ca Impalavlei să aibă o înfățișare cât mai bună la sosirea lui Maybelle? Nu-l ținea ea de braț și-i spunea "dragul meu"?

Apoi, o dusese prin parc, timp în care Jenny îndurase chinurile unei gelozii intense. Când îl văzuse pe Bruce cu fata aceea în clubul de noapte din Pretoria, nu simțise nimic asemănător. Fusese doar

furioasă că fostul logodnic nu avusese tăria de a fi sincer cu ea. Gelozia pe care Jenny o simțise astăzi era o emoție nouă și, chiar dacă se disprețuia, își dădea seama că provine dintr-o iubire nebunească și intensă.

Se întrebă cât va rămâne Maybelle la Impalavlei. Câteva zile, îi spusese Joshua. Cu puțin noroc, vizita nu va dura mai mult de o săptămână. Dar și chiar și așa, ar fi prea mult. Se întreba cum avea să reziste să-i vadă împreună atâta timp.

Până la urmă, Maybelle se va întoarce în America și, dacă cele văzute la Impalavlei îi plăceau, avea să organizeze excursii la rezervatie. Dar Maybelle avea să se întoarcă ea însăși înainte de sosirea clienților. Era suficient ca Jenny să se gândească la propriile ei sentimente pentru a înțelege ce simte orice altă femeie față de Joshua. Din fericire pentru Maybelle, se părea că sentimentele ei erau împărtășite. Joshua îi va aștepta întoarcerea la fel de nerăbdător precum se pregătise pentru sosirea de azi.

Oare aveau să se căsătorească? Oare Maybelle avea să se retragă la Impalavlei, fericită să stea alături de Joshua, oriunde s-ar fi aflat? Oricum ar fi stat lucrurile, pentru Jenny era clar că nu poate tolera această situație multă vreme. Știa asta mai sigur decât știuse vreodată ceva în viața ei. Să-i vadă pe cei doi împreună câteva ore fusese un examen prea dureros pentru sensibilitatea ei. Să rămână alături de ei zi după zi, în limitele taberei, martoră a intimității lor din care era inevitabil exclusă, avea să fie de nesuportat.

Trebuia să plece de la Impalavlei; decizia aceasta i se părea singura cu adevărat corectă. O angajată putea să preia toate îndatoririle ei, iar Joshua n-ar fi remarcat diferența.

Iată unde se ajunsese! Într-o altă seară, în același loc, se hotărâse să rămână aici, să lupte pentru ceea ce ea credea că e mai bine pentru Impalavlei.

Doar câteva săptămâni mai târziu, era gata să dea înapoi. Se gândi la tatăl ei. Îl revăzu cum stătea lângă gard, privind în depărtare râul și iarba înaltă, ca și cum nu s-ar fi săturat niciodată de această priveliște. Pipa îi atârna ca de obicei între buze, iar expresia din ochii lui apoși era una de mulțumire senină.

Seninătatea fusese una dintre calitățile importante ale personalității lui Tom Malloy. Era blând cu animalele și cu oamenii. Fusese bun cu fiica lui și, datorită acestei bunătăți, înțelesese nevoia ei de a părăsi casa părintească. Nu se gândise la plecarea ei ca la o trădare. Și nici acum n-o va face. Va înțelege că trebuie să plece ca să-și păstreze echilibrul și spiritul neatins.

Măine, va face primul pas. Va scrie un anunț de angajare, și George îl va duce la cutia poștală care se afla dincolo de porțile parcului. Când Maybelle va pleca, îi va împărtăși hotărârea ei lui Joshua. Își ținu capul sus când se întoarse prin noaptea cea neagră înapoi în tabără. Găsise un mod de a rezolva problema, ceea ce trebuia să-i ofere o doză de satisfacție. Și totuși, când intră în cameră, se simți tristă.

Maybelle rămase la Impalavlei ceva mai mult de o săptămână, dar lui Jenny timpul scurs i se păru un veac. Familiaritatea dintre cei doi nu dispăruse. Maybelle găsea meeu pretexte să-l atingă pe Joshua. Mâna ei posesivă, petrecută pe după brațul lui devenise o obișnuință. Câteodată îi atingeă soldul, cu un gest jucăuș, dar Jenny știa că însemna mai mult decât atât. Părul ei blond – întotdeauna

aranjat, niciodată răvășit de vânt – se răspândea într-o cascadă aurie pe umeri când femeia își dădea pe spate capul, râzând către Joshua. Vocea ei răgușită răsună peste tot. Erau momente când Jenny o auzea și în somn.

Pentru ea, atitudinea lui Maybelle era enervantă. Râsul ei i se părea de o senzualitate forțată, ca și cum l-ar fi exersat doar de dragul lui Joshua. Voiciunea ei era exagerată; Jenny se întreba chiar dacă această femeie cunoștea și o gamă minoră de sentimente. Atingerile ei pe trupul lui Joshua îi provocau tinerei o suferință constantă.

Dar dacă Jenny era tulburată de felul de a fi al blondei, Joshua părea fascinat de prezența ei. Capul lui se înclina politicos când femeia vorbea, iar râsul lui îl acompania pe al ei. Când ea-i puneă mâna pe piept, brațele lui o țineau de umeri. În mod clar, interesul femeii pentru Joshua primea un răspuns prompt și cât se putea de favorabil.

Jenny se purta cu musafira lor cu o răceală voită. Câteodată, ochii femeii o priveau cu un interes ciudat. Se gândea la ce se va întâmpla când Jenny și Joshua vor rămâne din nou singuri în rezervație? Oare gândul îi provoca durere? Pentru că, dacă era așa, Jenny o putea liniști. Nu avea nici un motiv să sufere. Era adevărat că Joshua o atrăgea mai mult decât oricare alt bărbat, dar pentru el joaca lor de-a dragostea nu însemna nimic. O femeie de lume cum era Maybelle înțelegea desigur că Joshua era un bărbat înflăcărat, care simțea nevoia să se joace. Jenny nu însemna nimic mai mult decât un obiect de joacă, așa că relația cu Maybelle era sigură.

Contactul între cele două femei era destul de limitat. Lui Maybelle îi plăcea foarte mult să se plimbe prin Impalavlei, voia să afle totul despre confortul rezervației și despre facilitățile oferite. Fu intrigată

de platforma care permitea vizionarea unei perspective largi asupra parcului. Câteodată, îi punea întrebări și lui Jenny, dar acestea erau doar simple amabilități. Jenny nu se mai purta la fel de nepoliticos ca în prima zi, dar simțea că Maybelle nu uitase acea primire. Raporturile dintre ele rămaseră neutre, cu ușoare note de antipatie.

Niciodată o săptămână nu i se mai păruse lui Jenny mai lungă. Tânăra se simți ușurată când Joshua așeză bagajul femeii în mașină și se pregăti de plecare.

– Ne vedem data viitoare, spuse Maybelle, înainte să plece.

Jenny reuși să zâmbească:

– Ar fi foarte drăguț, da. Călătorie plăcută.

Dar zâmbetul îi dispăru îndată ce mașina trecu de porțile rezervației și ieși pe drumul către oraș.

Maybelle nu avea s-o mai vadă la următoarea ei vizită. Jenny avea să se întoarcă la Pretoria cu mult înainte.

Anunțul pentru angajarea unei tinere în cadrul parcului apăruse pentru prima dată în ziarul de ieri. În curând, aveau să sosească răspunsurile. Se hotărâse să aștepte până găsește candidatul potrivit, apoi se va pregăti de plecare, se gândi Jenny.

Până acum, Joshua nu știa nimic din planurile ei; și, cum nu avea nimic sigur să-i spună, se decise să păstreze tăcerea.

Jenny stătea la birou, cu un registru în față. O cută ușoară îi apăru pe frunte. În foarte scurt timp, aspectul financiar al rezervației se îmbunătățise. Se uită prin rezervările pentru luna viitoare și descoperi că musafirii se înmulțiseră. Probabil că vestea renovărilor îi atrăsese.

– Jenny!

O umbră lungă se întinse pe podeaua biroului. Privi în sus și inima îi bătuse mai tare. Îl disprețuia pe Joshua pentru motive bine întemeiate, dar nu putea rămâne niciodată imună la farmecele sale. Din pricina luminii, părea mai înalt decât era, iar brozul său era intensificat de nuanța arămie a cămășii. Tânăra se cutremură de dorința aprinsă de a-și odihni capul pe pieptul lui. Chipul lui avea o expresie de prospețime, iar ochii lui erau însuflețiți de o căldură la care Jenny visa noapte de noapte. Înghiți cu greu și spuse:

– Dorești ceva, Joshua?

– Vreau să mergem la o plimbare.

Ea își păstră o expresie indiferentă și răspunse:

– Lucrez... Mâna lui bronzată închise îndată registrul.

– Hai, păpușă!

Trecuse o veșnicie de când îl auzise ultima dată numind-o astfel. Iar între ei nu mai existase nici un contact prietenesc de când îl dăduse afară din cameră, după ce-i spusese despre sosirea lui Maybelle. Cel mai înțelept lucru ar fi fost să-l refuze, dar îi fu greu să pronunțe cuvintele când întregul ei corp protesta împotriva lor.

Joshua îi rezolvă conflictul interior, trăgând-o spre el și ridicând-o în picioare.

– N-ai văzut platforma, zise el, ținând-o strâns de mână.

Putea să-i reziste, se gândea ea, stând lângă el în mașină, câteva minute mai târziu. Dar câteodată, rațiunea îi era întunecată de dorința inimii. Peste foarte puțin timp avea să plece de la Impalavlei; nu avea să-l mai vadă niciodată. Să meargă acum cu el însemna să mai aibă încă o amintire la care să se gândească în anii de singurătate ce vor veni.

O amintire de adăugat celorlalte. Întotdeauna, în mintea ei va exista imaginea lui Joshua în lumina apusului, cu chipul strălucind în razele palide ale soarelui. Nu va uita nici mesele lor luate la adăpostul copacilor, în lumina lămpii de kerosen, nici noaptea petrecută împreună la Pretoria și ardoarea îmbrățișării de atunci.

Amintirile acestea o vor face să sufere, dar îi vor aduce și o oarecare consolare. Pentru că îi vor păstra în minte chipul bărbatului pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume. Chiar și după ce înțelesese că ideile lui Joshua erau într-o contradicție absolută cu propriile principii și că îmbunătățirile făcute la Impalavlei nu aveau alt scop decât creșterea valorii de piață a rezervației, dragostea ei nu dispăruse. Disperată, tânăra pricepu că-l va iubi întotdeauna.

O siluetă alb-negru trecu prin fața lor. Joshua o zări și el și opri mașina. Puțin mai departe de drum, se afla o turmă de zebre. Trupurile lor erau lucioase și puternice, iar dungile lor contrastau cu nisipul palid. Capetele animalelor se întoarseră în direcția mașinii și apoi, ca la un semn, cu toatele dispărură în galop.

– S-au întors acasă, zise Jenny, șoptit, privind către Joshua.

Ochii ei străluceau. Trecuse multă vreme de când nu mai întâlnise o turmă de zebre.

Pe chipul bărbatului citi o expresie enigmatică.

– Și altele vor reveni, replică el, cu satisfacție. Îți lipsește nisipul, păpușă?

Înțelegea ce voia să spună. Zebrele erau foarte timide. Chiar și acum fugiseră îndată după oprirea mașinii. Dacă în jurul lor s-ar fi format un nor de praf, turma ar fi dispărut din raza lor vizuală

înainte ca praful să se lase. Își dădu seama că drumurile asfaltate însemnau mai mult decât o intruziune nedreaptă în sălbăticia naturii.

– Ai avut dreptate, zise ea, liniștită, apoi se întoarse și privi pe geam. Mașina porni.

Joshua avusese dreptate în multe dintre lucrurile pe care le plănuise, realiză ea, nu pentru prima oară. Aducerea apei însemnase într-adevăr reîntoarcerea animalelor la locurile natale. Chiar cu o zi înainte, unul dintre clienți se întorsese în tabără fericit că observase o familie de lei.

Camerele, salonul și biroul erau acum luminoase și primitoare, și totuși nu contraziceau atmosfera rustică a parcului. Restaurantul nu fusese încă terminat, dar Jenny văzuse destul din viitoarea construcție pentru a-și da seama că prezența lui nu avea să strice sentimentul de seninătate rustică. Fereastra mare a salonului fusese o alegere cum nu se putea mai fericită. Când afară se lăsa frigul serii, iar lumina era prea difuză pentru a merge pe afară, musafirii aveau să stea lângă ferestre și să privească peisajul de la adăpost.

Trebuia să admită că proiectele lui fuseseră foarte bine concepute și duse la îndeplinire. Motivele, însă, rămâneau suspecte.

Pierdută în gânduri cum era, fu surprinsă când mașina se opri din nou. Nu vedea nici un animal. Se uită spre Joshua, întrebătoare, și-l văzu pe acesta gesticulând.

Undeva în față, se afla un pâlcc de copaci. Fusese o zi fără vânt, întinderea era liniștită. Doar ramurile copacilor se mișcau, iar deasupra lor se zărea un contur cenușiu.

– Un elefant! strigă Jenny.

Mașina porni din nou, mișcându-se foarte încet.

Joshua opri din nou, dar lăsa motorul pornit; își dădea seama de importanța unei fugi imediate, în cazul în care elefantul i-ar ataca.

Animalul se zărea perfect din locul în care stăteau. Colții lui lungi străluceau printre frunzele verzi ale copacului, iar urechile lui fluturau. Elefantul își încolăci trompa în jurul unui copac și Jenny și Joshua priviră fascinați cum trunchiul se plecă la pământ, ușor ca un pai.

După ce dădu drumul copacului, animalul se întoarse și privi mașina. Își ridică trompa și în tăcerea nopții se auzi un sunet înalt ca de trompetă. Jenny privea ca vrăjită. Nu văzuse prea mulți elefanți în viață, dar priveștea o fermeca de fiecare dată. De data asta, imaginea i se părea cu atât mai tulburătoare cu cât știa de la George, veteranul angajaților, că trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră elefanți la Impalavlei.

Fără să-și dea seama, se trezi privind-l pe Joshua. Ca de fiecare dată, fu impresionată de forța profilului său ascetic, de armonia trăsurilor sale. Simțindu-se privit, bărbatul se întoarse la rândul lui în scaun. Ochii-i scânteiau, iar buzele-i erau arcuite într-un zâmbet.

Nu era nevoie să-l mai întrebe dacă era mulțumit de reîntoarcerea animalelor, se gândi Jenny. Expresia lui vorbea de la sine. Nu mai fuseseră niciodată atât de mulți oaspeți care-și anunțaseră venirea la Impalavlei și desigur că nu se vor întoarce acasă dezamăgiți.

Elefantul se mai jucă o vreme cu fruzișul copacului, apoi se întoarse și se făcu nevăzut printre ceilalți arbori. Joshua plecă mai departe, încet.

Jenny se întrebă dacă bărbatul aștepta vreun comentariu de la ea. Probabil că nu-și dădea seama că, în acel moment, tânăra nu

putea vorbi. Tremura, privind pe geam, în depărtare. Era tot ce putea face pentru a-și ascunde tremurul.

Nu-i spusese încă lui Joshua că exista o candidată pentru postul de recepționeră. Scrisorile sosiseră cu poșta de ieri și tânăra părea să îndeplinească toate condițiile cerute. Jenny îi răspunsese de dimineață, rugând-o să vină la un interviu, și George se dusesese să ducă scrisoarea.

Nu avea nici un motiv pentru a ascunde toate astea de Joshua, nici un motiv pentru care să tremure la gândul de a-i împărtăși vestea. Pentru că Joshua nu-i va duce dorul. Probabil că-i va fi chiar mai ușor să lucreze cu cineva care nu-i pune a bețe în roate. Se hotărâse să-i spună chiar astăzi; nu putea păstra prea mult secretul.

Clipi, încercând să alunge lacrimile care-i umpleau ochii și continuă să privească afară. Dacă ar fi putut să învețe pe de rost fiecare copac, fiecare tufiș, fiecare animal! Știa că, atâta vreme cât Joshua va rămâne la Impalavlei, ea nu se va mai putea întoarce, nici măcar pentru o scurtă vacanță.

Nu avea nevoie să învețe chipul lui Joshua. Fiecare trăsătură îi rămăsese adânc săpată în minte, cu o claritate care nu avea să pălească toată viața. Copacul la adăpostul căruia Joshua decisese să facă platforma era enorm și, de asemenea, incredibil de frumos. Se afla la o aruncătură de băț de albia râului, iar în apropiere se zăreau urme de animale, pe care ochiul experimentat al lui Jenny le identifică imediat ca fiind proaspete. Joshua alesese cum nu se putea mai bine amplasarea platformei.

Jenny venea aici pentru prima dată. Mândria fusese mai puternică decât curiozitatea, așa că refuzase să-i ofere bărbatului

plăcerea de a-i admira ideile; iar această inovație însemna mult pentru el...

Mai erau încă multe de făcut, dar era sâmbătă și locul era pustiu. Privi în sus și admiră într-adevăr acest proiect interesant, spunându-și în sinea ei că platforma avea să devină unul dintre locurile preferate ale turiștilor. Era un loc de unde oamenii puteau admira animalele de la înălțime; fotografiile aveau și ei să rămână aici ore în șir, pândindu-și eroii preferați.

– Ei bine? întrebă el cu o voce bucuroasă.

– E foarte frumos, zise ea.

În ochii lui se citi dezamăgirea:

– Un comentariu foarte banal, replică el. Atâta-mi poți oferi?

Nu se aștepta la o efuziune entuziastă, pe care desigur ar fi primit-o de la Maybelle. Ceea ce aștepta era un soi de dispreț camuflat. Nu-și dădea seama de ce tânăra încetase lupta.

Dar Jenny avea alte planuri. Plecarea ei de la Impalavlei era iminentă, astfel că toate lucrurile la care ținea atât de mult altădată nu mai însemnau acum mare lucru. El nu știa toate astea. Și nu știa nici că cel mai dureros lucru în perspectiva plecării era faptul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Iar asta nu va afla oricum, decise ea, cu o ultimă rămașiță de orgoliu.

– Putem urca? întrebă ea, în încercarea disperată de a nu se da de gol.

– Sigur, Jenny. În jurul copacului, pe o rază oarecare, ramurile copacului fuseseră înlăturate, astfel ca persoana care cobora din mașină și parcurgea cei câțiva metri până la scara platformei să nu fie surprinsă de prădători ascunși.

Cât urcă scara, Jenny fu tot timpul conștientă de trupul care venea în urma ei. Trecuse atâta vreme de când nu se mai aflaseră singuri; prea mult, îi spuseră simțurile ei contrariate.

Fu din nou traversată de dorința de a-i simți brațele pe trupul ei, de a-i gusta buzele dulci. Încercă să alunge toate aceste gânduri. Să se lase încă o dată pradă avântului lui – presupunând că bărbatul va mai încerca s-o ia în brațe – nu însemna decât să adune în inima ei mai multă suferință

Avea să-i spună despre hotărârea ei de a părăsi Impalavlei. Avea să-i spună îndată ce vor ajunge pe platformă. Intuiția-i spunea că era mai bine să-i mărturisească totul cât mai repede.

Dar el nu-i dădu șansa să vorbească. Era nerăbdător să-i arate locul, să-i explice tot ce mai rămăsese de făcut, să discute despre mobilierul care avea să se afle aici. Ceva cât mai simplu, îi spuse.

Vederea către râu și către bancurile de nisip era mai impresionantă decât Jenny își imaginase. Acum, era sigură că platforma avea să devină locul preferat al turiștilor și fu nevoită să recunoască faptul că nu era deloc de prost gust. Ca și toate celelalte lucruri pe care Joshua le plănuiise, și acesta era un succes, mai ales pentru că reușise să-l integreze în atmosfera deja existentă.

Probabil că platforma avea să fie înconjurată de sticlă, se gândi Jenny. Acum, era protejată doar cu o balustradă din lemn. Jenny se opri lângă ea și privi tufișurile. Acum era momentul să-i spună. Joshua veni lângă ea. Îi simți brațul așezat lângă al lui și dorința de a-l atinge crescuse în ea atât de puternic încât numai cu un mare efort reuși să se stăpânească și să nu-și lipească obrazul de pieptul lui.

Probabil că bărbatul simțea tensiunea dintre ei, se gândi tânăra.

Se aflau atât de aproape unul de altul, încât era imposibil să nu-i simtă căldura și ușorul tremur al trupului, pe care nu reușea să și-l ascundă. Pleacă de lângă mine, Joshua, se rugă ea în gând, pentru că sunt prea slabă să plec eu.

Strigătul lui se auzi brusc și intens. Jenny tresări, surprinsă. Ochii lui priveau într-un punct dincolo de platformă. Tânăra-i urmări privirea și văzu o gazelă.

Îi luă câteva secunde să realizeze că animalul era în pericol. Unul dintre picioarele ei fragile era prins sub o grămadă de materiale de construcții, iar animalul se zbătea în zadar să scape.

În mișcările ei se ghicea disperarea. Capul ei grațios era întors într-o parte. Cu o smucitură hotărâtă, gazela se zbătu atât de tare, încât era gata să-și rupă piciorul.

– Leul!

Jenny îngheță. La o oarecare distanță, în tufișuri, se zărea o pată maronie. Se uită la Joshua și zări expresia lui neclintită. Dintr-o mișcare, bărbatul ajunse la scară.

– Joshua! strigă ea, sălbatic. El nu răspunse. Jenny fugi spre el și-l trase de braț, încercând să-l oprească.

– Nu, Jenny! zise el, eliberându-se.

– Te va ucide! Pentru o clipă, ochii lui cenușii îi scrutară fața, cu o expresie pe care tânăra știu că și-o va aminti întreaga viață.

– Nu voi păți nimic, răspunse el, începând să coboare.

Capitolul 9

Nu-l putu opri. Îl privi plecând și știu că nu fusese mai înspăimântată toată viața ei.

– Joshua, te iubesc, strigă ea în urma lui, dar el nu-i auzi cuvintele, pentru că gâtul tinerei era atât de uscat, încât nu se auzi decât o șoaptă înecată.

Jenny se întoarse la balustrada din lemn. Jos, îl vedea pe Joshua care se mișca în viteză. Ajunse imediat la gazelă și o eliberă din capcana mortală. Se întoarsese deja la scară când leul ieși din tufiș. Gazela era salvată. Atunci se auzi primul răget, care străpunse tăcerea.

– Joshua! Slavă Domnului că n-ai pățit nimic!

Jenny îi ieși în întâmpinare.

– Ești bine, murmură ea încă o dată.

Nu-și dădea seama că plânge.

– Jenny!

Nimeni nu-i rostise numele mai blând.

O privi adânc în ochi și întise brațele spre ea. Ea se cufundă în brațele lui pentru câteva lungi, veșnice clipe, sprijindu-și capul pe pieptul lui. Își simțea pulsul bătând ritmat; era încă înspăimântată de întâmplarea de mai devreme. Lângă ea bătea inima lui, puternic și rapid. Nu se gândi când își lipi buzele de pieptul lui, acolo unde cămașa îi descoperea pielea. Când simți atingerea buzelor lui în păr, fu fericită că era în viață, recunoscătoare că nu pățise nimic.

Apoi, el o eliberă, uitându-se peste balustradă dacă leul plecase.

– Cred că ar trebui să ne îngrijim de gazela bolnavă, spuse el.

– Să coborâm, da, răspunse ea, amețită încă.

Bărbatul ajunsese primul lângă bietul animal care tremura, ascuns la adăpost. Se aplecă și-i ridică piciorul bolnav.

– De ce ai făcut asta? întrebă Jenny.

– Trebuia s-o fac.

– E... legea junglei. Jenny își căuta cuvintele. Nu... poți ajuta fiecare animal... unele mor...

– Nu asta am intenționat. Tânăra îi putea citi în ochi mânia. Ce s-a întâmplat n-a avut nimic de-a face cu jungla, cu natura. A fost vorba despre neglijența umană. Au lăsat materialele acolo unde nu trebuia să se afle.

– Te-ai pus într-un mare pericol.

– N-am avut de ales.

Jenny îl văzu cum ia sticla de apă de la brâu și lasă să curgă câteva picături pe rană.

Animalul tremura încă, dar nu se mai zbătea să scape din mâinile lui Joshua.

Se părea că începuse să aibă încredere în acest bărbat puternic, ale cărui mișcări erau de o neașteptată blândețe.

La fel cum și ea avea încredere în el, își spuse ea, așteptând tăcută lângă el și oferindu-i ajutorul de care avea nevoie. Îl judecase greșit pe Joshua. Își dăduse seama de asta acum, când era prea târziu. Nu-și permisesese nici o clipă să creadă cu adevărat că-i păsa de Impalavlei sau de animale; fusese convinsă că tot ce făcea avea o motivație ascunsă.

Dar iată că bărbatului îi păsa. Viața unui mic animal însemna foarte puțin pentru bunăstarea parcului. Și totuși, Joshua salvase gazela, punându-și propria viață în pericol.

Tânăra își dădu seama că se comportase prosteste. Deși nu putea avea nici un viitor alături de Joshua – pentru că în curând Maybelle avea să se întoarcă în rezervație – ar fi putut să se bucure de timpul petrecut cu el. Îl iubea mult și era tristă că, dacă în singurătatea ei de mai târziu avea să privească înapoi, nu avea să descopere prea multe zile fericite. Și când se gândea că pierduse ocazia de a trăi în armonie cu iubitul ei! Probabil că o considera foarte ciudată.

Câteva minute, lucrară împreună, fără să vorbească. Joshua îngriji rana, în timp ce Jenny ținu piciorul gazelei. Depart, se auzea încă răgetul leului. Și aceste momente și le va aminti, se gândi tânăra.

– Ce vom face cu gazela? întrebă ea.

– O vom duce în tabără, iar peste câteva zile, când rana se va vindeca, îi vom da drumul.

Între ei se instalase un soi de intimitate, o atmosferă specială.

Vorbele întrerupseră această stare de grație. Absorbită de îngrijirea gazelei, Jenny nu-și mai făcuse griji din pricina leului.

Dar acum își dădu seama că animalul se întorcea; îi putea auzi glasul puternic, parcă iritat. Fu înspăimântată. Îl putea vedea deja; era un mascul, cu o coamă aproape neagră. Îl privi speriată și văzu cum botul lui imens se deschide, eliberând un răget care-ți îngheță sângele în vine.

Se întorse către Joshua. Bărbatul nu spuse nimic, dar în ochii lui citi hotărârea. Se părea că Joshua nu fusese înspăimântat de felul în care reușise să scape. Dimpotrivă, părea stimulat de simțul pericolului. Jenny realizează că și ea simțea același lucru.

– Ce facem? întrebă ea.

– Vom urca gazela pe platformă și vom aștepta lângă ea.

Ajunși sus, bărbatul continuă:

– Acum, nu ne rămâne decât să așteptăm. Probabil că leul ne va pândi o vreme. Se simte înșelat. Știe că gazela se află aici... era prada lui.

Apoi, după o pauză:

– Pare bătrân, Jenny. Probabil că și el e rănit și nu mai poate vâna. Gazela ar fi fost prada de care avea nevoie.

Leul se apropiase și se plimba nervos între scara platformei și mașină. Nu exista nici un mijloc de a străbate acest drum fără să pună în pericol viața gazelei salvate și a lor înșiși.

– Poate sta aici câteva ore, remarcă ea.

– Atunci, și noi trebuie să facem același lucru.

Atrasă de ceva din intonația bărbatului, Jenny ridică privirea spre el și un nou fior o străbătu. Leul avea să stea aici ore întregi.

Între timp, se va lăsa noaptea. Se uită în jur; platforma părea acum mică, expusă pericolelor.

Nu voia să rămână aici singură, alături de Joshua.

– Nu putem sta aici atâta timp.

Ochii ei erau tulburați. Bărbatul o privi curios și rosti calm:

– Nu prea avem de ales.

Zâmbetul lui ironic îi înflori din nou pe buze:

– Ar trebui să te obișnuiești cu ideea, păpușă. Cred că vom avea destul de stat.

Timpul trecea. Gazela stătea nemișcată pe podeaua platformei. Jenny știa că acest lucru însemna că avea încredere deplină în salvatorii ei.

În jur, nimic nu se mișca. Priviră dincolo de râu și observară că nici un animal nu se mai apropia să se adape, cu amenințarea atât de apropiată a leului. În depărtare, însă, animalele începuseră să apară.

Văzură două girafe apărând de după copaci. Netulburate de răgetul leului, se opriră la celălalt râu, din depărtare, apărat de distanța apreciabilă, își întinseră gâturile și începură să bea. Era o priveliște ciudată și totuși minunată, o priveliște care pe Jenny o emoționa de fiecare dată.

Și alte animale începură să sosească – o antilopă, un elefant ale cărui sunete și jocuri cu apa acoperiră aproape răgetele leului.

Acum, Jenny înțelegea mai bine ceea ce Joshua realizase prin construirea platformei. Fusese cândva convinsă că o astfel de intervenție avea să strice atmosfera, că reprezenta o intruziune stranie în mijlocul sălbăticiei. Dar nu era deloc așa. După revelația

pe care o avusese puțin mai devreme, acum ar fi fost surprinsă dacă bănuielile ei s-ar fi adeverit în privința construcției.

Joshua avea să reușească, avea să facă din Impalavlei un loc de vis. În cele din urmă, Jenny aflase că tot ce făcuse acest bărbat fusese în interesul rezervației. Adusese apă pentru animale – și asta pentru că era îngrijorat de soarta lor – își riscase viața ca să salveze gazela – știind că biata ființă fusese pusă în pericol de neglijența oamenilor.

Celelalte îmbunătățiri nu erau în folosul animalelor, ci fuseseră făcute pentru confortul oaspeților care aveau să vină în rezervație. Cândva, Jenny îl condamnase, fiind convinsă că nu vedea în Impalavlei decât o investiție. Astăzi, înțelegea că era bine ca parcul să stea pe propriile picioare. Numai astfel avea să primească respectul cuvenit.

Era din ce în ce mai întuneric. Sub platformă, leul se vedea foarte clar, dar în depărtare, lângă râu, animalele care continuau să vină la adăpat se zăreau doar ca niște umbre mișcătoare. Spre vest, soarele începuse să coboare dincolo de orizont, iar cerul părea cuprins de flăcări. Culoarele minunate ale Africii erau zugrăvite pe cer. Aici, apusul nu dura mult. Imediat soarele aluneca rapid în spatele orizontului și se întuneca dintr-o dată. Chiar dacă leul se hotăra să plece – lucru care părea puțin probabil – tot era foarte periculos să plece cu mașina prin întunericul nopții.

Joshua era foarte tăcut. Părea preocupat de propriile gânduri.

Deodată însă, bărbatul rupse tăcerea:

– Vom petrece noapte aici, zise el, liniștit.

Ea se întoarce spre el. Era suficientă lumină pentru a-i distinge trăsăturile: buzele senzuale, fruntea înaltă, bărbia fermă. Pe fața lui se citea hotărârea, fermitatea... dar și ceva ce până acum trecuse neremarcat de Jenny... onestitatea. Tânăra se întrebă de ce pierduse din vedere această calitate esențială a bărbatului.

– Știu, răspunse ea în șoaptă. Crezi că vom scăpa cu bine?

– Bineînțeles, zise el convins. Aș vrea să fac focul, dar cu lemnul din jur, n-ar fi o idee prea înțeleaptă. Va fi frig, Jenny. Trebuie să facem ceva să ne încălzim.

Ea se cutremură; brațul lui i se așeză pe umăr. Își dorise această atingere atât de mult!

– Relaxează-te, păpușă. N-am spus că trebuie să facem dragoste. Dar dacă nu ne încălzim, putem muri.

Asta însemna deci apropierea lor: o chestiune practică, nevoia de supraviețuire. Și totuși, fusese o vreme când îi mărturisese cât de mult o place. Dar chiar și atunci, sentimentele nu fuseseră implicate. După ce o văzuse pe Maybelle, Jenny pricepuse de ce. Femeia era de o frumusețe răpitoare și Jenny știa că nu putea concura cu ea.

– Jenny!

Era un ordin. Jenny încercă să se calmeze. Când brațul lui se strânse în jurul ei, se lăsa ascultătoare în voia lui. Joshua, bărbatul obișnuit să fie ascultat, va crede că se supune ordinului și nu va ști niciodată dorința ei fierbinte de a se plia pe conturul trupului lui, de a-i simți aroma și bătaile inimii, de a-i mângâia pieptul și brațele.

Va fi o noapte lungă, spusese Joshua. Când își lăsa obrazul pe pielea decoperită a pieptului său, Jenny se gândi că noaptea nu va fi suficient de lungă.

Nu conta că afară se lăsase frigul o dată cu dispariția soarelui de pe boltă, nici faptul că nici ea, nici Joshua nu aveau haine groase. Jenny simțea că această noapte era ultima ei șansă, că reprezenta ultimele ei clipe de fericire. Când va pleca de la Impalavlei, viața ei se va opri la jumătate.

O dată cu această idee, îi minte îi veni amintirea scrisorii candidatei. Fusesse gata să-i spună lui Joshua despre decizia ei de a pleca, atunci când bărbatul plecase să salveze gazela. Încă nu renunțase. Trebuia să-l anunțe.

Iar acum era momentul cel mai potrivit. Linda, viitoarea angajată, avea să sosească peste câteva zile la interviu. Poate că era pregătită să înceapă lucrul imediat; cel puțin asta spusese în scrisoare. Astfel că – o dată ce învăța tot ce era necesar – nimic n-o mai putea reține pe Jenny la Impalavlei.

Deschise gura. Dar, ciudat, cuvintele pe care presupunea că avea să le rostească atât de ușor, se încăpățânară să nu-i iasă de pe buze. În acele clipe, fu cuprinsă de o slăbiciune stranie, care-i paraliză mintea și trupul.

Nu putea vorbi.

– Te simți bine? întrebă el, mișcându-și buzele în părul ei.

– Da. Tu?

– Foarte.

Îl auzi râzând, cu acel mic hohot senzual care-i răvășea simțurile.

– Cum aş putea să mă simt altfel, când în braţele mele se află o femeie atât de frumoasă?

Trecuse atâtă vreme de când nu-i mai vorbise astfel. Cel puţin, de când Maybelle sosise la Impalavlei. Ş totuşi, o voce interioară îi şopti lui Jenny că bărbatul era expert în cucerirea femeilor şi ştia să le spună ceea ce voiau să audă. Dar... cuvintele îi făcură plăcere.

– Crezi că sunt frumoasă? întrebă ea, fără să vrea.

– Vrei să-ţi demonstrez?

În trecut încercase să-i reziste, cel puţin la început. Nu şi de data asta. Dorinţa din ea creştea dureros. Respinsese prea mult atingerea lui, acum era momentul să se lase mângâiată. Pentru că această amintire avea să dureze mult în inima ei. Poate pentru totdeauna.

Se lăsă strânsă la pieptul lui. Când capul lui se aplecă deasupra buzelor ei pline, se prinse cu mâinile de umerii lui, încercând să se ridice.

Gura lui începu s-o sărute pe gât şi pe buze, pecetluindu-i-le. Jenny fu cuprinsă de un tremur de senzualitate, care-i devenise familiar.

– Doamne, Jenny! Cât te-am dorit! şopti Joshua.

Apoi o sărută din nou. Tandreţea dispăruse, buzele lui erau lacome, posesive, cerând un drept pe care nu şi-l câştigaseră, dar pe care Jenny era gata să-l ofere.

Mâinile ei descoperiră încă o dată părul lui şi se afundară în el. Bărbatul nu fu nevoit să-i deschidă buzele; acestea se lăsă în voia dorinţei lui.

Degetele lui pătrunseră sub bluză, dezvelindu-i umerii. Îi sărută gâtul și umerii, apoi pieptul.

Tânăra simți că aceasta era ultima lor șansă. Știa că nu avea să-l mai vadă niciodată, că Joshua va deveni bărbatul altei femei, dar această noapte era numai a lor. Nimeni altcineva nu mai conta.

Joshua se îndepărtă și o privi. Era prea întuneric pentru a-i zări expresia feței, dar îi auzi respirația întretăiată și bătăile inimii, la fel de rapide ca ale sale.

– Te doresc, Jenny!

Tonul lui era răgușit. Din partea unui bărbat atât de sigur pe sine, acest semn era înduioșător. O, doamne! Și ea îl dorea atât de mult! Nu mai dorise nimic pe lume la fel de mult.

– Da... șopti ea.

– Jenny, draga mea...

Draga mea... Cuvintele îi răsunară dulce în minte.

Poată că altă dată, când va avea timp, se va gândi dacă aceste vorbe aveau vreo semnificație sau dacă fuseseră rostite doar din pricina emoțiilor.

– Da...

O dezbracă rapid, și totuși tandru. Mișcările lui erau grăbite de focul pasiunii, dar și foarte atente. Era foarte frig și totuși tremurul ei interior nu avea nimic de-a face cu vremea.

Se auzi deodată răgetul leului. Pentru o vreme, animalul tăcuse. Acum, răget după răget străpungea noaptea. Jenny fu înfricoșată. Dar cum Joshua o strânse mai aproape de el, mângâindu-i brațele goale, încălzindu-o cu trupul lui, frica-i

trecu. Joshua începu s-o sărute din nou. Lui Jenny i se păru că furia leului, întunericul misterios și neobișnuitul pat pe care era întinsă sporeau dramatismul scenei, făcând-o de neuitat.

Joshua deveni mai nerăbdător. Săruturile sale căpătară o nouă înflăcărare, mâinile sale deveniră mai senzuale. Leul fusese uitat, iar răgetul lui îndepărtat de sunetul propriilor bătăi de inimă.

După momentul de dragoste, cei doi rămaseră întinși în tăcere unul lângă altul, îmbrățișați.

– Vreun regret? întrebă el.

– Nici unul.

Ea-i zâmbi, chiar dacă știa că bărbatul nu-i putea vedea chipul.

– Mă bucur, răspunse el. Să ne îmbrăcăm, Jenny, și să încercăm să dormim.

Tinerei îi luă mult timp să-și pună blugii și tricoul, pentru că mâinile-i erau amorțite. Joshua îi sări în ajutor, apoi o întinse din nou la pământ, îmbrățișându-i trupul.

De data asta, fără pasiune. Dar, stând întinsă lângă el, în contact strâns cu întreg trupul lui, adăpostită la căldura sa, Jenny se simți fericită și împlinită. Știuse dintotdeauna că nu va putea uita această zi. Acum, cu capul pe pieptul lui, simțindu-i răsuflarea caldă și proaspătă pe gât, era sigură că fiecare amănunt al orelor ce trecuseră avea să rămână pentru totdeauna imprimat în memoria ei.

Dacă cineva i-ar fi zărit acum, i-ar fi putut crede soț și soție. Măcar pentru o noapte, putea să-și imagineze asta. Respirația lui Joshua deveni mai ușoară. Adormise, se gândi Jenny. În mod ciudat, acest fapt îi relevă ceva vulnerabil în ființa lui.

Un bărbat atât de puternic, de vital, putea să pară un copil când dormea.

În ce-o privea, nu-i păsa dacă nu închidea un ochi toată noaptea. Niciodată nu va mai avea șansa de a sta în brațele lui. Era păcat să strice o astfel de noapte.

Și totuși, până la urmă adormi.

Câteva momente, după ce se trezi, nu-și putu da seama unde se afla. I se părea frig și salteaua era tare. Și apoi, avea un ciudat sentiment de singurătate, de parcă ceva-i lipsea.

Apoi, negura somnului se risipi și ochii ei văzură picioarele puternice ale lui Joshua aproape de ea. Ridică privirea.

– Ai dormit bine, Jenny?

Bărbatul zâmbea. Chipul lui părea plin de prospețime, în ciuda părului care-i crescuse pe față și pe bărbie. Ochii lui străluceau vesel.

– Foarte bine, zâmbi ea. Unde e micul dejun, Joshua? Mi-e foame de mor.

– Nu mă sperii cu asta, glumi el.

Se așeză pe vine lângă ea și-i întinse sticla cu apă.

– A mai rămas doar puțină... și nu avem cană...

O, n-o deranja să bea după buzele lui. Îl iubea, și iubirea înseamnă să împarți totul, chiar dacă aceasta era prima și ultima ocazie de a face asta.

Ochii ei priviră curioși către gazelă. Se ridicase și se plimba de colo-colo,. Ca și cum ar fi vrut să-și testeze piciorul rănit.

– Se va face bine într-o zi sau două, comentă Joshua.

Ciudat, cum amintirile ei se întorceau una câte una.

La început, rememoră doar faptul că făcuseră în sfârșit dragoste. Apoi, treptat, evenimentele serii trecute o invadară cu o mulțime de senzații.

– Leul? întrebă ea.

– Se pare că a plecat în timp ce dormeam. Nu se mai vede prin apropiere.

– Poate că s-a scuns în tufișuri...

Jenny privi speriată urmele lăsate de sălbăticiune între scară și mașină. Își mușcă buzelele, așteptând parcă să-l vadă.

– Nu cred.

Joshua îi arată alte urme. Pe lângă cele care mergeau nebunește în cerc, se mai afla o cărare ce se îndrepta către iarba din depărtare.

Puteau pleca.

Jenny se ridică să se aranjeze. Își privi blugii și realizează cât de răvășită era ținuta ei. Tricoul și pantalonii erau șifonați. Își atinse părul cu mâna și descoperi că era mai ciufulit decât de obicei. Își trecu degetele prin el, dar renunță repede, dându-și seama că numai o perie l-ar fi putut aranja cum se cuvine.

– Cred că arăt groaznic, zise ea, furioasă.

– Eterna grijă a femeii!

Râsul lui sună puternic, amuzat.

– Arăți foarte bine, Jenny.

Apoi, adăugă pe un ton serios:

– George va organiza probabil o echipă de căutare dacă nu ne întoarcem cât mai repede la tabără.

Obrajii ei roșiră sub privirea lui scrutătoare.

– Ți-am arătat doar cât de mult îmi plăci, continuă el.

Era privirea unui bărbat care știa ce ascund hainele ei.

Bătăile inimii îi demonstrară lui Jenny că n-ar fi putut să-l respingă pe Joshua dacă bărbatul ar fi încercat să facă din nou dragoste cu ea, fără să-i pese de îngrijorarea lui George.

Ce se întâmplase cu fata care-și refuzase constant fostul logodnic când aceasta se dovedise nerăbdător să facă dragoste? Și asta pentru că nu erau căsătoriți încă...

Acea Jenny Malloy avea niște principii puternice, despre care nu credea că aveau să se schimbe sau să se adapteze. Acea femeie se transformase într-una pasională, care iubea atât de mult un bărbat, încât era convinsă că viața ei avea să se termine după întoarcerea la Pretoria.

Scrisoarea... Trebuia să-i spună lui Joshua despre ea, trebuia să afle acum, înainte de a ajunge în tabără. După cele întâmplate între ei azi-noapte, nu-i mai putea ascunde acest lucru.

– George va fi îngrijorat. Să mergem, Joshua, șopti ea.

Bărbatul coborî cu gazela în brațe și Jenny îl urmă. Aerul era tare, rece.

– Crezi că platforma va avea succes? Întrebă Joshua, după ce așează gazela în mașină și porni.

– Sunt sigură.

– Ți-am spus cândva că vom face o echipă grozavă. Am trecut prin multe împreună, Jenny.

Tinerei îi fu greu să suporte privirea zămbitoare din ochii lui, când ai săi erau plini de lacrimi. Gâtul îi era uscat și nu putea vorbi, dar nu avea de ales.

Venise vorba despre ei doi, trebuia să-i spună ce avea de gând să facă.

– Da... dar de acum înainte va trebui să te descurci singur, zise ea, șoptit.

Emoția o făcuse să spună altceva decât își propusese.

Mașina scăpă o clipă de sub control apoi se redresă. Preocupată de propria tristețe, Jenny nu observă mâna încleștându-se pe volan.

– Poate că ar fi mai bine să explici despre ce e vorba.

– M-am gândit să plec la Pretoria.

Îi era greu să vorbească. Gâtul o strângea dureros, iar chipul lui de piatră nu-i încuraja confesiunea.

Joshua părea un străin.

– Vrei să te întorci la munca ta?

– Da.

Și apoi, pentru a întări necesitatea plecării:

– Și la Bruce.

Bărbatul îi aruncă o privire ucigătoare. Ochii lui se îngustaseră într-o privire ironică, dar buzele-i rămaseră strânse:

– Te vei mărita cu el?

– ...da, desigur...

Tânăra realizează că ezitarea ei durase prea mult.

Dacă bărbatul avea să-i amintească de acea noapte petrecută în Pretoria, când Bruce se dovedise orice altceva, numai un logodnic credincios nu, nu va putea să găsească un răspuns potrivit. Nu acum, când toată forța ei se concentra asupra conținerii lacrimilor care îi inundau ochii.

Se părea însă că Joshua nu era deloc interesat de Bruce. O întrebă pe un ton scăzut, lipsit de expresie:

– Ce ai de gând să faci cu Impalavlei?

– Nu m-am hotărât încă.

Îl privi, implorându-l s-o înțeleagă.

– Dar în privința îndatoririlor mele, voi avea grijă să fie respectate, Joshua.

El zâmbi:

– Se pare mai degrabă că vrei să scapi de ele.

– Nu.

Vocea ei era tristă:

– Am avut grijă de toate. Am dat anunț pentru o înlocuitoare și...

Se opri o clipă și înghiți anevoie, apoi continuă:

– ... vine la interviu. Pare foarte potrivită. Se numește Linda Ainsley.

Mașina intră ușor pe drumul asfaltat. Mâinile șoferului nu mai strângeau volanul. Profilul lui era concentrat asupra drumului.

Văzând că nu reacționează în nici un fel la vestea dată, Jenny întrebă cu o disperare pe care nu avea rost s-o ascundă:

– Nu spui nimic?

Ochii lui cenușii o priviră cu răceală:

– Nu te întorci la Bruce, așa cum n-o să lași baltă Impalavlei.

– De ce spui asta?

– Pentru că știu. Nu cred că te poți întoarce la un tip nesărat și meschin ca ăla. N-ai nici o șansă să fii fericită cu el.

Jenny își ridică bărbia, într-un gest de sfidare:

– N-ai de unde să știi asta.

– Pe naiba, n-am!

Mașina se opri brusc, și Jenny se trezi prinsă de umeri și scuturată din toate încheieturile.

Apoi, fără să se aștepte, gura ei fu acoperită de cea a lui Joshua într-un sărut pasional și posesiv. Deși surprinsă și oarecum enervată de gest, Jenny răspunse; bărbatul o trase mai aproape, iar ea se plie pe el ca de obicei.

Sărutul se termină însă la fel de repede pe cât începuse.

– Asta ca să-ți arăt cât de multe știu, explică Joshua pe un ton nervos. Nu-mi spune că idiotul ăla de Bruce te poate face să vibrezi la fel, pentru că nu te cred.

Ochii lui sclipiră:

– Numai eu știu asta.

Ea nu putu să nege. Lucrurile avansaseră atât de mult în relația lor, încât a nega i se părea absurd. Nu știa ce să replice.

Nu-și putea explica reacția violentă a bărbatului la auzul veștii că avea de gând să se întoarcă la Bruce. Insistase să-i dovedească, în stilul-i caracteristic, faptul că sentimentele ei pentru Bruce nu se puteau compara cu ceea ce simțea pentru el însuși. Speranța renăscu în inima ei – o speranță vană și nebunească, fără putință de realizare.

Speranță care se stinse în clipa următoare, la vorbele lui dure:

– Cât despre angajata asta... îți aprob hotărârea.

– Da?...

– Absolut.

Mâna lui se întinse, prinzându-i bărbia.

– Spuneai că o cheamă Linda? Când vine?
– Peste câteva zile, spuse ea, cu o voce mică, încât abia dacă se auzi ea însăși.

– Excelent. Sper că va fi potrivită pentru post.
Se bucura de plecarea ei! Cât de proastă fusese să creadă că lucrurile vor sta altfel!

– Și eu sper, afirmă ea, curajoasă.
Vocea-i sună ferm, deși abia se stăpânea să nu plângă.
– Voi pleca de la Impalavlei îndată ce Linda învață tot ce trebuie să știe.

– Nu, draga mea, răspunse el blând, nu vei pleca nicăieri.
Jenny îl privi cu ochi mari, luminoși.
– Ce... ce tot spui?
– Că nu pleci nicăieri... cel puțin, nu fără mine.
Tânăra încerca să-i înțeleagă cuvintele; bărbatul își petrecu brațul pe după umerii ei și o trase mai aproape. Îi simți buzele în părul ei, la fel ca noaptea trecută.

– Vrei să te măriți cu mine, Jenny, draga mea?
Ea ridică fruntea și-l privi cu bucurie:
– O, da, Joshua, da...
Apoi, după câteva secunde de gândire:
– Dar Maybelle?
– E doar o prietenă, ți-am mai spus. A fost impresionată de Impalavlei și va aduce turiști la rezervatie.

Dar pentru Maybelle, Joshua însemna mai mult decât un simplu prieten. Jenny își aminti felul în care-l privea, cum îl atinge... dar nu spuse nimic.

Dar frumusețea femeii era evidentă; putea atrage orice bărbat dorea, pe oricare altul.

Mai voia să afle încă ceva:

– Ideea de a angaja pe cineva nu te-a deranjat. Dimpotrivă, ai părut încântat. De ce, dragul meu?

Cu degetele în părul ei, el răspunse, gânditor:

– Pentru că Linda va trebui să te înlocuiască. Impalavlei va fi întotdeauna casa noastră, Jenny. Dar nu vom sta aici tot timpul anului. Va trebui să călătorim în America, unde am alte afaceri. Vreau să fiu sigur că vom lăsa parcul pe mâini bune.

Se uită în ochii ei plini de fericire și încă o dată buzele lui se apleacă peste ale sale.

De acum înainte, va fi mereu alături de Joshua, aici sau oriunde.

Asta însemna fericirea.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

*În **ITALIA** detaliștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: **El și Ea**, **Romantic**, **Roz**, **De Aur**, **Nostalgic**, **Politișta**, **Mari Romane de Dragoste**, la numărul de telefon: 00393480820307.*